GENERAL SS

SVEN HASSEL

BDP

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Pagină intenționat goală

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul VIII

GENERAL SS

SS-GENERALEN
1969

Pagină intenționat goală

Traducere: **PAVEL POPESCU**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *e2257431-3df2-421a-8a4e-d404c80d82b9*
Data versiunii curente: *01-12-2023*

Pagină intenționat goală

CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt", acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Închin această carte fiului meu ***Michael*** *și tinerilor de vîrsta lui, cu speranța că viața lor va sluji salvării oamenilor și nu nimicirii lor, așa cum a făcut-o generația mea și eu însumi.*

În zori, imensa mlaștină duhnea.
Ochi morți și putrezi ne fixau intens.
Din țeste cu găvane goale
Se desprindea o jale făr' de nume,
Doar iarba cîmpurilor rămăsese aceeași.

Germania a avut șansa să găsească un conducător care a știut să reunească toate forțele țării spre binele colectivității.

Daily Mail, Londra,
10 iulie 1933

Partizanul

Sîmbăta de 30 iunie 1934 a fost una din cele mai toride zile cunoscute de Berlin în ultimii ani. Istoria a făcut-o să fie și una din cele mai sîngeroase. Cu mult înainte de răsăritul soarelui, orașul a fost încercuit de un cordon impenetrabil de trupe; toate căile de acces erau păzite de oamenii generalului Goering și ale Reichsführerului SS Himmler.

La ora 5 dimineața, o uriașă limuzină Mercedes, neagră, purtînd pe parbriz inscripția „SA Brigadenstandarte" a fost oprită pe șoseaua dintre Lübeck și Berlin. Generalul de brigadă care o ocupa a fost smuls de pe locul său și azvîrlit într-o mașină a poliției, iar șoferul, Sturmmann SA, Horst Ackermann, invitat să dispară în doi timpi și trei mișcări. Omul a revenit la Lübeck cu acceleratorul la podea și a raportat cele petrecute șefului poliției locale. La început, acesta a refuzat să creadă. Cu fruntea brobonită de sudoare, se învîrtea de colo pînă colo prin birou, ca, finalmente, să-l sune pe vechiul său amic, șeful departamentului judiciar. Ambii făceau parte din SA[1], încercata gardă a trupelor de șoc național-socialiste, dar, ca toți ofițerii de poliție ai celui de al III-lea Reich, cu un an în urmă fuseseră vărsați în SS[2].

— Grünert! Trebuie să fie o greșeală! Nu-i cu putință ca cineva să se atingă de unul dintre cei mai celebri ofițeri ai SA-ului!

— Zău? ricană șeful judiciarului. Ba-i cu putință, și nu numai atît! Te sfătuiesc să stai cît mai departe de telefon și să supraveghezi strada. Ai cheia de la ușa din dos? Nădăjduiesc că nimeni nu știe de ea. Eu unul, am prevăzut de mult ziua asta

[1] *(germ.)* SA–*Sturmabteilung*: batalioane de asalt, formațiune creată de Hitler în martie 1923, deci înaintea venirii sale la putere, ca trupă de elită, menită să asigure securitatea sa personală. *(n. trad.)*

[2] *(germ.)* SS–*Schutzstaffeln der NSDAP*: au fost concepute, inițial, tot ca trupe de șoc, desemnate să asigure protecția acțiunilor întreprinse de partid. Ulterior, rolul lor s-a diversificat considerabil. *(n. trad.)*

și m-am pregătit pentru ea. Aveam anume indicii. Eicke[3] *s-a agitat cam mult în ultima vreme, lagărul de la Borgemor a fost evacuat, dar asta nu înseamnă că trebuie să și rămînă gol. L-au luat în primire SS-iștii lui Eicke și banda lui de asasini e gata de acțiune.*

Generalul de brigadă Paul Hauke a fost încarcerat într-o celulă a fostei școli de cadeți Gross Lichterfeld, devenită cazarmă a gărzilor de corp ale lui Adolf Hitler. Nici un motiv de îngrijorare pentru generalul de brigadă Paul Hatzke, comandant a 50.000 de mii de polițiști SA, ex-căpitan al regimentului de gardă al Majestății Sale, Kaiserul. Nici un temei pentru așa ceva. Auzea, ce-i drept, zgomote, uși trîntite, uneori cîte un țipăt. SS-iștii care-l conduseseră pînă la celulă, mormăiseră ceva despre o „revoltă". Ce idioți!

— SA revoltîndu-se! Aș fi știut-o! strigase generalul. E o monstruoasă eroare!

— Bineînțeles, îl aprobaseră SS-iștii. Bineînțeles, întotdeauna e o eroare.

Generalul ridică privirea spre ferestruica zăbrelită și desfăcu cel de al patrulea pachet de țigări.

„O revoltă!" Îl umflă și rîsul. SA-ul n-avea nici măcar arme pentru așa ceva. Doar o știa prea bine. Sigur, SA-ul, nu aprobase, în totalitate, „revoluția" hitleristă din '33. Nu fusese ținută nici una din promisiunile făcute celor două milioane de SA, fie chiar și aceea de a li se oferi de lucru, ceea ce și revendicau 90% din ei. O vreme, fuseseră transformați în auxiliari ai poliției, cu un salariu de mizerie, inferior indemnizației de șomaj de pe vremea republicii de la Weimar. Rămăseseră, mai toți, de izbeliște. Sigur, erau nemulțumiți, asta da, însă revoltați împotriva Führerului în nici un caz! Dac-ar fi ca SA-ul să ridice capul, atunci l-ar ridica împotriva vechii armate a Reichului, dușmanul principal al celor ce muncesc.

Ciuli urechea. Nu fusese, cumva, o salvă? Duduia un motor de camion, ambalat la maximum, eșapamentul păcănea sacadat. Ciudat! Și totuși, parcă auzise focuri de armă. Ce

[3] *Brigadeführer* Theodor Eicke, asasinul lui Ernst Rohm, șeful SA, suspectat de Hitler că ar fi pregătit o rebeliune împotriva sa și a proaspetei ordini naziste. Pentru această „faptă de arme", la 11 iulie 1934, Eicke a fost avansat la gradul de SS-*Gruppenführer* (general de divizie). *(n. trad.)*

aiureală, salve de pușcă în plin centru al Berlinului și încă în această minunată sîmbătă de vară cînd ostașii așteptau să plece în învoire!

Palmele îi deveniră umede. Alte două împușcături... Da, pe Wotan și Thor!, erau chiar focuri de armă! Motorul camionului continua să uruie din răsputeri. Ca să acopere celelalte zgomote? Îl apucă tremuratul. La ce ticăloșii se mai dădea banda lui Himmler? Doar nu s-au apucat să execute oameni numai pe baza unei simple bănuieli? Așa ceva nu-i cu putință decît la apucații ăia de sud-americani! N-ar face-o nici măcar bolșevicii! De altfel, rușii îi lăsaseră o excelentă impresie după stagiul de ofițer de rezervă, efectuat la Moscova între 1925–1928. Ofițerii sovietici se comportaseră admirabil, instructorii așijderi; se pricepeau la luptele de stradă, exact ce aveau nevoie ei, nemții, să învețe.

Încă o salvă! Să fie vorba de un simplu exercițiu, sau era și un sîmbure de adevăr în ceea ce pretindeau SS-iștii? SA rebeli? Doar dacă le luase Dumnezeu mințile! Ce-i drept, deveniseră prea mulți, mai ales după absorbția Căștilor de Oțel[4]*, în frunte cu Prințul lor cu tot! Ce-o să se întîmple acum cu tîrla asta de aristocrați?*

Motorul camionului continua să uruie năprasnic. Îngrozit, generalul pricepu că nu-i vorba de un exercițiu, că e ceva serios. De ore întregi, un pluton de execuție slobozea salvă după salvă. Cine era în spatele acestei hoarde de SS-iști? Sinistrul crescător de găini de lîngă München era, se pare, un om cumplit de periculos, vanitos și veninos, ba pe deasupra, se spunea, și căzut în damblaua misticismului. La ce-i trebuia Führerului acest Himmler, un homuncul morbid și suspicios?

Un tropot de cizme se opri în fața celulei. Zăvorul scîrțîi. În prag apărură siluetele unui Untersturmführer SS și a patru ostași. Căștile de oțel sclipeau. Aparțineau diviziei brune a lui Eicke, singura unitate SS care nu purta uniforma neagră și runele pe petlițe.

— În sfîrșit! tună, furios, Paul Hatzke. N-o să scăpați cu una, cu două! Stați numai să vorbesc cu generalul Röhm și-o să vedeți ce unt scoate din voi!

---

[4] *(germ.)* STAHLHELME: formație extremistă apărută după primul război mondial, derivată din Freikorps (unități de voluntari anticomuniști), avîndu-l în frunte pe prințul Max von Baden, unul din fiii Kaiserului abdicat Wilhelm al II-lea. *(n. trad.)*

Nu primi nici un răspuns, în schimb fu îmbrîncit afară din celulă, încadrat de cei patru soldați și flancat de Untersturmführerul ai cărui pinteni zornăiau. Să fi avut cel mult douăzeci de ani, cu un chip ca cioplit în granit, deși trăsăturile mai păstrau urmele adolescenței, ochi de culoarea viorelei, un păr blond care se ițea pe sub cască. O față de înger, încremenită sub strînsoarea curelușei petrecute pe sub bărbie. Probabil că-l durea, dar așa erau SS-iștii: niște roboți care nu cunoșteau decît regulamentul.

Soarele inunda cu lumina lui clădirile jegoase ale cazărmii și ei pășeau pe caldarîmul tocit al curții, un caldarîm pe care bătuseră „pasul de gîscă" copii de opt ani. Ani de-a rîndul, în această cazarmă, fusese pregătită carnea de tun pentru oștirile imperiale, o carne de tun purtînd cele mai răsunătoare nume ale Germaniei, băieți născuți pentru a nu cunoaște alt statut decît cel al militarului. În toate casele Reichului puteai vedea fotografiile, ușor îngălbenite, ale unor flăcăiandri de șaisprezece ani, pornind în pas de paradă, cu casca pe cap și uniforme superbe, să înfrunte, pe cîmpiile Alsaciei, obuzele tunurilor franceze de 75 mm. Ei învățaseră să moară așa cum se moare în bunele familii prusace și s-ar fi putut ca, după opt ani de șmotru inuman pe pavajele cazărmii Gross Lichterfeld, moartea să le fi apărut ca o izbăvire, ca o intrare în paradis.

Micul grup trecu prin fața grajdurilor în jurul cărora se îmbulzeau ostași înarmați pînă-n dinți, aparținînd diviziilor Eicke și Cap-de-Mort.

Uruitul motorului se auzea acum deosebit de puternic. Generalul de brigadă se opri din mers.

— Ce faceți? Unde mă duceți? întrebă el nervos.

— Am ordin să vă conduc la Standartenführer SS Eicke, rînji blondul. Nu-mi creați greutăți, tot nu folosește la nimic.

Liniștit, generalul surîse: evident, nimeni nu era împușcat fără o judecată prealabilă, așa ceva nu se putea întîmpla în Germania. Aici domnea ordinea, buna ordine prusacă, grație căreia, de altminteri, ajunseseră la putere. O spusese chiar Führerul, adresîndu-se vechilor combatanți: „Acum s-a terminat cu brambureala și haosul democratic. De aici încolo, în Germania va domni ordinea și cei care vor încerca s-o saboteze, vor dispare."

Depășiră grajdurile și pătrunseră într-o curticică complet închisă de niște ziduri înalte. Pe vremuri, aici erau scoși la plimbare cadeții pedepsiți cu arestul. Tot acolo se afla camionul, un uriaș camion diesel, fabricat de Krupp. La volan stătea un SS-ist în uniformă brună, care fuma privind indiferent cum se apropie noii sosiți.

În mijlocul curții se proțăpiseră cîțiva ofițeri în uniforme brune ori negre. Lîngă unul din ziduri se aliniase plutonul de execuție, doisprezece oameni, primul rînd în genunchi, cu arma la verticală, cel de al doilea stînd drept, cu arma la picior. Alături de zidul care despărțea curticica de grajduri, așteptau alte două duzini, gata să preia ștafeta. Douăzeci de execuții, apoi schimbul. Oh! generalul Paul Hatzke cunoștea pe de rost regulamentul.

Un bărbat în uniforma cafenie a SA zăcea cu fața în nisipul înroșit de sînge. Pe umăr lucea epoletul auriu al Obergruppenführer-ilor, se întrezărea și reverul purpuriu de general. Paul Hatzke simți cum o sudoare rece prinde să-i șiroiască de-a lungul spinării; deveni livid și începu să dîrdîie în pofida caniculei.

Un Hauptsturmführer, cu un teanc de hîrtii în mînă, remarcă apariția micului grup.

— Numele? zbieră el.

— Brigadeführer SA Paul Egon Hatzke.

Celălalt dădu din cap și șterse ceva de pe una din foi. Doi SS-iști înșfăcaseră trupul celui executat și-l aruncară în camion.

— Înaintați! mîrîi Hauptsturmführerul. La zid și în viteză!

— Dar vreau să-l văd pe Standartenführerul Eicke! strigă, îngrozit, generalul.

Cineva îl împunse în șold cu țeava unui pistol.

— Destul cu prosteala! Nu slujește la nimic! Ordinul e ordin!

Generalul aruncă în juru-i o privire deznădăjduită. Chipuri împietrite, necruțătoare, sub căștile de oțel marcate cu literele SS. Ceva mai încolo, zidul împroșcat cu sînge și un firicel purpuriu care se scurgea în rigolă.

— Supune-te, trădător ticălos, altminteri te curățăm pe loc, zbieră Hauptsturmführerul, agitîndu-și teancul de foi.

Generalul simți că e lovit peste față. O lungă jupuitură îi vîrstă obrazul și sîngele porni să picure pe epoleții săi aurii. Înțelese atunci că venise sfîrșitul, sfîrșitul unui vis despre statul național-socialist, un stat drept și echitabil. SS-ul, Heydrich, Goering cîștigaseră partida... Perfect calm, cu brațele încrucișate pe piept, se așeză cu spatele la zidul însîngerat.

Motorul camionului se ambală asurzitor. Generalul fixa gurile negre ale țevilor îndreptate spre el de SS-iștii plutonului de execuție fără teamă, fără ură. Era un martir, un erou al statului național-socialist pe care-l visase. Paul Hatzke surîse morții și strigă din toate puterile: „Trăiască Germania, trăiască Adolf Hitler!”, după care se prăbuși pe nisip.

Între timp, următorul ofițer SA își aștepta rîndul. Abatorul a funcționat toată ziua, aproape, întreaga noapte.

— Executați-i imediat ce-au fost identificați! a răcnit Eicke atunci cînd i s-a comunicat că unul din foștii săi camarazi ar dori să-l vadă.

Această demență ucigașă a bîntuit cu turbare în Germania preț de aproape o săptămînă și masacrele din 30 iunie au slujit substanțial la ascensiunea lui Himmler, Heydrich și Eicke—Himmler un funcționăraș anonim, înfumurat ca un păun; Heydrich, ofițer degradat și Theodor Eicke, cîrciumar alsacian.

Cincisprezece zile mai tîrziu, ostașii care formaseră plutoanele de execuție și ofițerii care-i comandaseră—cu excepția a patru dintre ei—au fost izgoniți din rîndurile SS-ului. În total, 6.000 de oameni. Înainte de sfîrșitul anului, 3.500 au fost executați, la rîndul lor, sub cele mai felurite pretexte; a fost o idee a lui Eicke care l-a amuzat teribil pe Goering. Supraviețuitorii au rămas să putrezească în lagărul de la Borgemor. Goebbels, ministrul Propagandei, a anunțat însă că au pierit cu toții luptînd împotriva rebeliunii SA și Rudolf Hess, mîna dreaptă a Führerului, i-a celebrat ca pe niște martiri.

— Iată așa se scrie istoria, i-a spus, înveselit, Eicke lui Goering, ciocnind cu el un pahar la cartierul general al acestuia din urmă din Leiptzigplatze.

Planul acestui masacru a fost elaborat, încă de la 24 iunie, cu participarea generalului de armată Walter von

Reichenau, de la Comandamentul superior al Wehrmachtului. Goering și Heydrich insistaseră ca și armata să fie implicată, iar generalii se raliaseră SS-ului. Cît despre Hitler, care le știa pe toate, în acea zi el a plecat la Essen ca să participe la un mariaj în familia Gauleiterului Terboven. Ceasul începerii masacrului a sunat în toiul petrecerii.

În fața noastră se ghiceau contururile Stalingradului. Am ieșit din tanc ca să ne zgîim la spectacol, dar n-am văzut decît un uriaș nor de fum care acoperea orașul. Se pare că ardea încă de la începutul lui august, de la primele bombe ale avioanelor germane.

Singurul lucru pe care-l puteam realmente distinge era Volga, panglică argintie în care se reflecta soarele tomnatic. Aveam în urma noastră un marș istovitor și multe, foarte multe încleștări sîngeroase.

De patru luni ne petreceam viața în tanc. Aici mîncam, aici dormeam. Singurele noastre opriri erau pentru plinul de carburant și de muniții, și astea numai cînd camioanele trenului regimentar ajungea pînă la noi. Nervii stăteau să plesnească, nu mai puteam, ne certam și săream la bătaie pentru o nimica toată. Micuțul a vrut să-i crape capul lui Heide pentru o prăpădită de bucată de pîine și, pentru că gașca noastră i-a dat dreptate Micuțului, Heide a fost nevoit să parcurgă o sută de kilometri agățat de ușița din spate a tancului. Ne-am îndurat de el și l-am băgat înăuntru abia după ce, asfixiat de gazele de eșapament, s-a prăbușit, leșinat.

Întreaga zi, tancul a înaintat în direcția Volgăi. Pe la asfințit, observăm un alt car de asalt, imobil la liziera unei păduri. Comandantul lui fumează instalat pe blindaj și totul e atît de miraculos de calm, încît te-ai crede la manevre.

— În sfîrșit! suspină, ușurat, Bătrînul. Uite și compania. Îmi era teamă să nu mă fii rătăcit, hărțile astea rusești sînt complet aiurea.

În culmea fericirii, Porta oprește la cîțiva metri de celălalt tanc, iar noi deschidem chepengurile ca să tragem adînc în piept aerul proaspăt al toamnei, ștergîndu-ne fețele năclăite de sudoare și praf.

— Cum merge? strigă Bătrînul. Am fost cît pe-aci să nu dăm de voi! Unde-i comandantul companiei?

Dar chiar în clipa în care Bătrînul se pregătea să sară jos, comandantul celuilalt tanc plonjează fulgerător în interiorul turelei, trăgînd chepengul după el.

— E Ivan! urlă Bătrînul. La posturi!

Sovieticul n-a mai apucat să îndrepte spre noi țeava tunului; un proiectil brizant tip S îi străpunge turela care explodează într-o vîlvătaie de flăcări. O ștergem, descriem un larg arc de cerc, dar hop! la cîțiva metri de noi, nouă tancuri T-34 țin sub bătaia tunurilor drumul pe care tocmai ne aflăm... Prea tîrziu ca să mai facem marșarier! Din fericire, rușii nu ne-au observat încă și se bucură, la rîndu-le, de pacea înserării.

Porta a frînat instinctiv zărind prin periscop cei nouă monștri de oțel, dar Bătrînul a rămas calm. Și-a scos capul din turelă și, văzută de departe, casca lui de piele seamănă întru totul cu cele purtate de tanchiștii ruși.

— Înainte, cu toată viteza! comandă el prin microfon. Singura salvare e să-i depășin!

Porta schimbă vitezele, Panzerul nostru zvîcnește. Noroc de înserare, altminteri nu scăpam! Nebănuind nimic, sovieticii ne fac semne prietenești cărora Bătrînul le răspunde cu voioșie. Izbutim să trecem și, un ceas mai tîrziu, vedem căsuțe apărînd pe marginea drumului. O gară cu o locomotivă învăluită în aburi trăgînd după ea vagoane de marfă, o puzderie de blindate și soldățime, dar întunericul ne protejează și nimeni nu ne spune nimic. Am nimerit într-o concentrare de trupe inamice în plină activitate. Un agent de circulație, zbieră la noi ca să facem loc mașinii blindate a unui ștab:

— *Davai*! urlă el, agitînd fanionul.

O bucată de drum înaintăm în spatele unor gigantice care de asalt tip IS. Mai încolo, la o răspîntie înțesată de tunuri anticar, sîntem dirijați către Stalingrad și trecem prin fața unei coloane de T-34, oprite la marginea drumului. În interiorul lor, protejate de blindaj, echipajele dorm liniștite.

Bătrînul ne ordonă să deschidem toate chepengurile ca să nu trezim bănuieli; nici un echipaj nu ar circula, în spatele frontului, cu ele închise. Un batalion de infanterie ocupă tot drumul și pifanii ne

înjură copios cînd îi obligăm să sară în șanțuri ca să ne facă loc. O luăm la dreapta, cotim la stînga, ocolim o pădure și, în sfîrșit, ajungem la liniile noastre.

Trei zile mai tîrziu sîntem pe țărmul Volgăi, la 25 kilometri nord de Stalingrad. Toată omenirea se rostogolește pe faleză în jos ca să-și umple bidoanele cu apă proaspătă dar, mai ales, să fie primul care să bea din Volga! Un fluviu lat de cinci kilometri pe care tocmai îl coboară un remorcher trăgînd după sine un șir de șlepuri. Imediat o baterie de 75 mm intră în acțiune. Gheizere de apă prind să țîșnească, bietul remorcher încearcă să se strecoare printre trombe, dar toate eforturile se dovedesc în van. Un obuz la provă, unul la pupă, două chiar la mijloc, remorcherul se frînge și se scufundă. Acum e rîndul șlepurilor care se leagănă duse de curent. După zece minute, pe luciul apei nu se mai vede nimic.

Stalingradul e în flăcări. Duhoarea incendiilor ajunge pînă la noi, înăbușitoare, grețoasă. Văzduhul e numai funingine și scrum. Miazma asta oribilă se lipește de piele, de uniforme, de tot... e o putoare care ne va însoți luni de zile, chiar și după încheierea bătăliei.

Am văzut arzînd destule orașe, dar o duhoare ca asta n-am mai întîlnit. Nici unul din cei care au luptat la Stalingrad nu va uita vreodată mirosul acestui oraș agonizînd, miros care, paradoxal, respingea și atrăgea totodată.

Compania s-a îngropat la pămînt în fața colinei Mamaiev în ale cărei grote și subterane se adăpostise un întreg Stat Major sovietic și diverse subunități. Noaptea, aruncătoarele noastre grele împroșcau colina și dacă se întîmpla ca tirul să fie nițel mai scurt, suflul acestor mine infernale aproape că ne arunca afară din tranșee. Trebuie să fi fost ceva cumplit să nimerești sub un asemenea bombardament. Au atacat și blindatele, dar fără succes. Atunci au fost reluate, pînă la abrutizare, bombardamentele, după care Divizia a 14-a Panzer a izbutit să forțeze căile de acces către subterane. Curățirea lor de inamic a fost făcută cu aruncătoarele de flăcări și cu arma albă. O inimaginabilă baie de sînge! Un comisar, avînd gradul de maior e lichidat pe loc de echipa însărcinată cu escortarea prizonierilor; la fel se procedează și cu comsomoliștii. Nici măcar SS-iștii nu participă fără o strîngere de inimă

la acest masacru. Dar este un ordin venit, încă de la începutul anului 1942, de la Marele Cartier General, una din acele nenumărate tîmpenii care i-au incitat pe ruși să se bată pînă la ultima picătură de sînge.

Vara era pe sfîrșite, ploua cu găleata, totul se prefăcea în mocirlă, noroiul se lipea de cizme. Trei săptămîni de ploaie neîntreruptă. Nu era nimic care să nu pută a mucegai, curelăria echipamentului, pînă și propria noastră piele, în pofida unui praf pe care ni-l distribuiseră sanitarii, dar care nu slujea la nimic. Ajunsesem să regretăm pulberea sufocantă a verii.

Ploii îi urmă frigul, cu primele înghețuri nocturne, dar, în continuare, ne era interzis să ne punem mantăile, pe care, de altfel, mulți nici nu le aveau. Fuseseră azvîrlite pe undeva prin stepă, cînd termometrul indica 40° la umbră. Se pare că echipamentul de iarnă urma să sosească, dar, pînă una alta, ceea ce sosea erau noi și noi unități. Trenuri lungi cu rezerviști sau cu recruți cărora încă nu le mijise mustața și care, cu o cumplită și eroică inconștiență, se năpusteau asupra mitralierelor inamice. Un măcel, atroce și perfect inutil! Chiar de la primul atac, majoritatea lor rămînea agățată în rețelele de sîrmă ghimpată și-i auzeam murind. Erau expediați, direct din cazărmi pe frontul Stalingradului, neavînd nici cea mai mică experiență a luptei, îndopați doar cu minciunile propagandei.

Întîiul atac al artileriei sovietice le-a întunecat mințile și ei au pornit, cu priviri rătăcite, asupra mitralierelor și automatelor inamice. Cețurile care se ridicau dinspre Volga i-au învelit în giulgiuri înghețate. Nici măcar nu țipau copiii aceștia de șaptesprezece ani, forțați să se angajeze ca voluntari. Un neamț nu țipă, a țipa e laș. Mulți dintre ei, cu plămînii sfîrtecați de suflul exploziilor, mureau de o lentă asfixie. Am izbutit să aducem îndărăt pe cîțiva dintre ei, dar a fost tare greu. Picioarele lunecau pe bucăți de carne omenească și cadavre acoperite de glod, iar dacă inamicul ne auzea, ce ținte minunate îi ofeream! Cu o zi în urmă, șapte dintr-ai noștri au pierit în felul acesta. Pentru douăzeci de recruți salvați, ni se promisese cîte o învoire de o zi. Era foarte ispititor, dar asemenea operațiuni au fost, în scurt timp, sistate întrucît costau prea scump prin pierderea unor combatanți experimentați.

Cercul de foc în care urmau să fie prinse trei armate sovietice se strîngea tot mai mult în jurul Stalingradului. „Cea mai mare victorie

a tuturor secolelor!” trîmbița propaganda, dar de victorii ne cam săturasem. Ajunge cu atîtea victorii! Singurul lucru pe care-l doream era să se termine odată războiul ăsta! Numai subofițerul Julius Heide, un fanatic, se simțea fericit.

— Ce mai, o treabă făcută pe cinste! Acuși cucerim bucata asta de fluviu, și, direct la Moscova!

Să-l iei la poceală, nu alta!

Comandantul Armatei a VIII-a italiene a cerut Înaltului comandament german ca trupele sale să intre primele în Stalingrad. Steagul italian era cel care urma să fluture deasupra uzinei *Octombrie Roșu*, dar uite că italienii au ajuns să se certe cu românii, care și ei voiau să fie primii.[5]

— Ce-mi pasă cine intră primul în afurisitul ăsta de oraș, dacă-n momentul ăla eu unul o să mă aflu undeva departe de linia-ntîi! rînjea Porta. Mă mir doar că macaronarii au devenit deodată atît de bătăioși! Nu le-au plăcut niciodată locurile unde se lasă cu pac-pac!

Într-una din zile, pe cînd se mai aștepta căderea Stalingradului, am primit o misiune în spatele liniilor rusești. Trebuia să aruncăm în aer un pod foarte important ce slujea, zi și noapte, la aprovizionarea inamicului. Ni s-a mai spus că, înainte de a ajunge la el, va fi nevoie să străbatem o mlaștină.

Mlaștina este ea în sine ceva oribil. La asta, se mai adauga și faptul că, în afara propriului său echipament și armament, fiecare din noi urma să poarte un container conținînd 30 de kilograme de trotil, sufocant de greu. Ziua ne ascundeam prin lăstărișul des, noaptea înaintam. A doua zi, am dat și de mlaștina pomenită în care am început să ne înfundăm pînă la genunchi. Nimic mai perfid și mai înșelător decît mlaștinile astea rusești, pretutindeni moartea care te pîndește sub un strat, aparent inofensiv, de verdeață. Broaște uriașe care orăcăie sinistru, bolboroseli, foșnete stranii... Brusc, una din aceste broaște a sărit drept în fața noastră holbîndu-se cu ochii ei enormi. Apariția a

[5] Inexact. Armata a VIII-a italiană și Armata a III-a română, ambele făcînd parte din Grupul de armate B se aflau mult la nord de Stalingrad, iar Armata a IV-a română, sensibil mai la sud. În Stalingrad și zonele limitrofe au luptat doar Armata a VI-a germană sub comanda mareșalului von Paulus. *(n. trad.)*

fost într-atît de neașteptată încît pe Gregor l-au lăsat nervii și a aruncat cu o grenadă în broscoi. Explozia a făcut să vuiască întreaga pădure. Instantaneu, au izbucnit strigăte, un motor s-a pornit să uruie, au scrîșnit șenile. Îngroziți, ne-am făcut una cu pămîntul.

— Ivan ne-a reperat, șopti Porta.

— S-o ștergem! făcu Gregor.

Bun, s-o ștergem, dar încotro? De jur împrejur, o mlaștină amăgitoare, în față, rușii ale căror strigăte devin, din ce în ce mai distincte.

Printre copaci se iți, sinistru, botul de culoarea măslinei verzi al unui T-34. Țeava tunului se roti ușor, trecu peste noi, ținti mlaștina. Trei obuze, apoi șenilele zăngăniră, tancul se puse în mișcare... Un mal de pămînt fu trecut, apoi, brusc, carul de asalt se înnămoli, izbuti pentru un moment să se smulgă din prinsoarea smîrcului, derapă și... cu un gîlgîit, cu un clefăit oribil, mlaștina supse și înghiți în adîncurile ei neștiute masiva mașină de luptă.

Zăpăcită, grupa de însoțire își face apariția. Cum a putut dispare, așa, deodată, ditamai tancul? Rafalele lui Barcelona mătură siluetele kaki. O lungă clipă de tăcere, plină de neliniști. Ce facem? Ar trebui s-o roim înainte ca supraviețuitorii să-și revină. Iată, tocmai, unul. Pe creasta digului, apare un sergent-major, scrutînd locurile cu prudență. Alții îl urmează. Pretutindeni, numai căști kaki. O ploaie de grenade. Noroiul și apa țîșnesc de pretutindeni.

— Davai, davai! răcnește sergentul-major, o bucățică de om cu niște picioare crăcănate vîrîte în cizme cu carîmbii prea lungi. Davai, davai!

— Foc! comandă Bătrînul.

Primul care se prăbușește e sergentul-major cel crăcănat. Îi urmează alții și tăcerea se lasă peste mlaștină. Nici un zgomot. Mai bine de o oră stăm cu burta lipită de smîrc, nemișcați, așteptînd. Deodată, alt scrîșnet de șenile... Un tanc e pe cale să escaladeze rambleul de pămînt al stăvilarului, urcă încet, acum îi vedem turela. Ea se rotește fără grabă, oribilul ștuț al aruncătorului de flăcări vizează, o lungă flacără stacojie țîșnește printre trunchiurile copacilor. Dogoarea e aproape insuportabilă. E limpede că cei din tanc și-au închipuit că sîntem tot acolo unde fusesem mai înainte și unde, în clipa de față, tălăzuiește o mare de foc.

Turela se răsucește, pălălăile cuprind mlaștina. Arde tot ce poate arde. Din ștuțul infernal prăpădul țîșnește pentru a treia oară. Ne înfundăm cît putem în noroi—dacă jetul ucigaș își schimbă direcția, vom fi carbonizați instantaneu.

Dar iată că o cască de piele își face apariția din turelă, un chip mînjit de funingine inspectează locurile. Porta își pregătește aruncătorul de flăcări... Acum e rîndul nostru... Îl urmărim cu sufletul la gură... Dacă ratează, Dumnezeu să ne mîntuiască! Trăsăturile feței i-au încremenit, vremea bancurilor a trecut. Ochește cu grijă, apoi... Apoi, trei jeturi de lichid ce arde și șuieră se năpustesc prin chepengul deschis al turelei! Văzduhul e sfîrtecat de o explozie formidabilă, bucăți de oțel și carne zboară în toate părțile... De data asta, chiar că totul s-a terminat.

Cu Porta în frunte, ne-am reluat înaintarea pe ceea ce s-ar putea numi „potecuță”, de fapt, două trunchiuri de copaci, legate între ele și puse cap la cap, plutind cam la cincizeci de centimetri sub nivelul smîrcului. Un om poate trece, dar e periculos. Dacă ai alunecat, adio speranță de scăpare, mlaștina nu restituie niciodată prada. În plus, știm din experiență, că asemenea „cărărui” sînt înțesate de capcane, una mai ingenioasă decît alta. Dai în lături o cracă, și, brusc, pămîntul îți fuge de sub picioare, o ridici și te pomenești străpuns de cîteva baionete legate mănunchi. Un vrej inocent de iederă spînzură de un copac—tragi de el ca să-ți faci loc și minele explodează, în stare să sfîrtece o coloană întreagă.

Porta avansează, ținînd pregătit aruncătorul de flăcări. Face un pas și se oprește, scrutează atent cu privirea, pasul următor ar putea fi mortal... Trecînd, avem grijă să nu atingem nici o plantă. Într-un anumit loc a fost nevoie să facem o adevărată echilibristică pentru a evita niște baionete trecute prin carne putredă—o simplă zgîrietură și te-ai asigurat de tetanos sau septicemie. Pînă și un amărît de arici ne-a dat sudori reci: deseori, bietele vietăți sînt atașate de o mină.

Micuțul pășește în urma lui Porta cu țeava pistolului-mitralieră ațintită în sus, gata să deschidă foc asupra trăgătorilor camuflați în copaci. Sînt greu de descoperit și dacă ai cea mai mică bănuială, trebuie să tragi primul. În materie de camuflaj, rușii ne au pe toți la buzunarul mic. Un siberian poate rămîne nemișcat și douăzeci și patru

de ore în vîrful unui copac, am avut parte de așa ceva. Pînă și păsările se lasă înșelate—omul se contopește într-atît cu arborele, încît ele se așază pe el ca pe o banală cracă.

Pe neașteptate, Porta se cufundă în apă. Doar capul depășește ferigile crescute din belșug în mîlul smîrcului. La un semn de-al lui, plonjăm și noi; plasa de camuflaj pe care o purtăm pe căști ne face, practic, invizibili. Se scurg vreo zece minute.. Nimic... Atunci, prudenți, ne săltăm capetele.

Pe o creangă numai putregai, s-a așezat o păsărică verde-galbenă. Ciudată păsărică. Bate din coada sa verde, își lasă capul cînd pe o parte, cînd pe alta, șuieră, face cu ochiul. Această păsăruică drăgălașă e mortal de periculoasă, e, ceea ce se cheamă, un vestitor. Instinctul nostru de fiare ne-a prevenit: dușmanul e pe aproape. Porta avansează pe genunchi; numai un tremur ușor al apei îi dezvăluie prezența. Nici un sunet, doar că zburătoarea își întrerupe din cînd în cînd ciripitul și-și răsucește căpșorul, ba la stînga, ba la dreapta, de parcă ar ști că cineva se apropie pe sub apă.

Legionarul e cu pumnalul între dinți. Porta se ridică din apă, aruncă o privire circulară, după care, șovăind, întinde mîna spre pasăre. Instantaneu, două umbre se năpustesc spre el, dar răpăie un pistol-mitralieră și pumnalul Legionarului se împlîntă în spinarea uneia din siluetele verzulii. Am scăpat și de data asta.

Păsărica își ia zborul și dispare printre răchite; cîtva timp rămînem imobili trăgînd cu urechea la straniul ei cîrîit.

— Ce oroare, murmură Bătrînul și dînd să pășească e cît pe aici să se împiedice de trunchiul putred și scorburos al unui copac.

— Atenție, nenorocitule! răcnește Legionarul.

Fire subțiri, petrecute pe după o cracă leagă putredul trunchi de o încărcătură explozivă plasată sub „potecă”. Bătrînul se face alb ca varul.

— Ai avut baftă! mîrîie Legionarul. Dar, Dumnezeule, ce viață!

Barcelona lunecă scoțînd un strigăt ascuțit, dar Micuțul îl înhață prompt și-i restabilește echilibrul pe bîrnele care se leagănă periculos și parșiv. Mlaștina întreagă pare să tragă cu urechea. Au amuțit pînă și broscoii. Într-adevăr, ce viață!

§

Cîteva ceasuri mai încolo. O colibă din crengi. Înăuntru, trei bărbați echipați în oribila costumație a partizanilor din mlaștini. Și-au tras de pe față cagulele verzi, votca se revarsă gîrlă și sînt atît de beți încît nici măcar nu ne-au auzit apropiindu-ne.

Gîtuiți cu lanțurile noastre din corzi de oțel, partizanii sînt azvîrliți pe tăcute în mlaștină. În afară de ei însă, bordeiul mai conține și niște lăzi: muniții, arme, votcă și pește uscat la vînt. E o adevărată desfătare peștele ăsta uscat rusesc!

Noaptea o petrecem în colibă, o noapte de odihnă și de votcuială. A doua zi, atingem podul. E un pod gigantic, mai mare și mai înalt decît toate podurile văzute pînă acum.

La mijlocul lui, lîngă gheretă, santinela veghează, fumînd, cu pistolul-mitralieră așezat pe balustradă. Peste tot plase de camuflaj. Cînd am ajuns, tocmai se scurgea pe el o lungă coloană de camioane, urmată de o companie de T-34. Impecabilă ca ținută cît timp treceau unitățile, santinela revenea, odată ele dispărute, la atitudinea leneșă și indolentă de dinainte. Ca și nouă, puțin îi păsa de război și, în acest moment, visa probabil la satul de baștină. Mirosul mahorcii, tocătura aia de frunze și nervuri de tutun, ajungea pînă la noi. Era un bărbat trecut de prima tinerețe, cu o mustață groasă și tristă, lăsată pe oală; în colțul gurii o țigară grosolan răsucită, pe cap, o căciulă de blană cu clape, dar bluza kaki de uniformă, era de vară, descheiată la guler. De tot hazul ținuta asta a lui!

— Le lipsește, pesemne, echipamentul de iarnă, comentă Micuțul. Ca și la noi. Dacă te-ai procopsit cu o căciulă, atunci mulțumește-te în rest cu o tunică de vară, iar dacă ți s-a dat o manta, poartă-ți fericit boneta chiar dacă crapă pietrele de ger!

Așteptăm întunericul ca să ne strecurăm sub pod în vederea instalării calupurilor de TNT. Legionarul se cațără, mai abitir ca o maimuță, pe pilonii de beton, Gregor și Heide întind cablurile electrice, Porta și cu Micuțul se ceartă ca chiorii pentru dreptul de a acționa detonatorul.

Pe pod trece o nouă coloană, precedată de data asta de un jeep cu fanion roșu. Transport de muniții.

— Of, de-am fi fost gata, oftează Porta. Ce mai foc de artificii!

— Tîmpenii! îl repede Bătrînul. Odată cu ei, se alegea și din noi praful și pulberea!

În zori, totul era gata și, iată că apare o nouă coloană.

— Cum ajung la mijlocul podului, cum îi trimit la toți dracii! rînjește Micuțul, frecîndu-și mîinile.

— Zît! îl stopează Bătrînul. Ne-au plătit să aruncăm în aer un pod și atîta tot!

Iar cînd coloana s-a scurs:

— Gata de acțiune? Foc!

Cei care n-au apucat să se adăpostească în dosul stîncilor de pe mal sînt bușiți de pămînt de formidabilul suflu al exploziei. Dar... dar... dar ce se întîmplă? ne frecăm la ochi, nevenindu-ne să credem. Pilonii și infrastructura au dispărut, bine-nțeles, suprastructura metalică, așijderi, dar planșeul de beton, intact, s-a așezat, pur și simplu, pe fundul apei. Iar un planșeu, chiar și crăpat, pe ici, pe colo, nu va împiedica niciodată vehicule să treacă! Fără de voie, am fabricat cel mai solid pod din lume. De aici încolo, nici un pilot de avion nu-l va mai putea repera!

Accesul de rîs care ne cuprinde e general. Traversăm fluviul alergînd peste planșeu și, chiar la mijlocul acestuia, apa tot nu ne ajunge decît pînă la genunchi.

— Să vrei să înoți și tot nu poți! rîde cu hohote Gregor.

— Ajunge! ordonă Bătrînul. Roiu'!

Peste cinci minute, s-a terminat cu rîsul.

Iată-ne, din nou, în pădure. Poteci, pîraie, ochiuri de apă, lăstăriș, ferigi, copaci și iarăși copaci. E clar, ne-am rătăcit. Brusc, dăm de un pădurar! Un bătrîn care sparge lemne în fața colibei sale.

— Salut, *tovarișci*! îi zice Porta cum nu se poate mai amabil.

Uluit, pădurarul ridică nasul. E bătrîn, bătrîn de tot. Ascunși sub două sprîncene stufoase, ochii sînt de un albastru incredibil. Lăsînd toporul din mînă, ne măsoară curios, apoi, cu aerul cel mai firesc din lume, i se adresează lui Porta:

— Ah! Tu ești. Unde naiba ai rătăcit atîta amar de vreme?

— Am fost la război, îi răspunde Porta pe același ton. Nemții au venit iarăși, n-ai aflat?

— Adevărat? Atunci, trebuie dați afară, spune bătrînul, și cu o lovitură zdravănă despică lemnul pregătit. Cum o duce maică-ta? îl mai întreabă pe Porta.

— Bătrîna o duce bine, mulțumesc de întrebare.

— Bine. Ai căsăpit mulți nemți?

— Cîțiva, cu siguranță, răspunde, modest, Porta și-i întinde bătrînului pădurar punga cu mahorcă.

— Tutun cazon, declară, sentențios, moșneagul și, fără să-i mai pese de noi, se reapucă de treabă.

La rîndu-ne, dispărem printre brazi, dar loviturile de topor răsună încă multă vreme în urechile noastre. Atît de mult încît, învîrtindu-ne, pesemne, în cerc, ne trezim deodată în fața faimosului pod.

Atunci, Bătrînul decise să urmăm cursul fluviului în ciuda riscului de a da peste trupe sovietice. De altfel, a avut dreptate. După două zile eram în pozițiile noastre și Bătrînul a putut raporta: „Misiune îndeplinită”, fără prea multe amănunte suplimentare.

Frigul devenea tot mai intens. Venise iarna. Într-o noapte se porni și primul viscol. Cum tot nu primisem mantăi, îndesam pe sub uniforme orice hîrtie pe care o găseam. Nimeni nu mai credea în „măreața victorie de la Stalingrad”. Trenurile cu trupe proaspete încetaseră să mai vină, hrana și toate celelalte erau parașutate, circulau diverse zvonuri sinistre cum că rușii ne-au încercuit și n-avem scăpare. Rațiile fuseseră reduse și ordinul era să economisim muniția.

Ce frig! Dumnezeule, ce frig! Se vorbea de degerături... unele intenționate chiar. Doi băieți din compania noastră, care-și puseseră dinadins ciorapi uzi în picioare ca să doarmă așa, au fost executați, ca vinovați de automutilare, în Pădurea Tătarului.

Pagină intenționat goală

Săniile cu motor

Standartenführerul SS azvîrli, cu vădită plăcere pe masă telegrama ultrasecretă pe care tocmai o primise și o împinse spre Sturmbanmführer-ul Lippert.

— Michael, a sunat ceasul. Ordin să-i lichidăm pe trădători! S-a isprăvit cu toate javrele alea din armată!

Imensa limuzină Porsche, arborînd fanionul Diviziei brune, părăsi Dachaul îndreptîndu-se către München, cu Eicke și Lippert tolăniți pe bancheta din spate. Pe drum, îl culeseră și pe Hauptsturmführerul Schmausser. La orele 13, cei trei ofițeri SS pătrunseră în biroul lui Koch, directorul închisorii centrale și-i cerură să le fie livrat Röhm, șeful de Stat Major al SA.

Koch a refuzat scurt, ba chiar i-a poftit pe cei trei SS-iști—de altfel, pe jumătate beți—să piară din ochii lui dacă nu vor să fie și ei arestați. Pumnul pe care-l trînti în tăblia biroului făcu să sară călimara, după care înșfăcă receptorul telefonului și-l sună pe ministrul Justiției. La rîndul său, ministrul refuză să-l predea pe șeful de Stat Major și interzise ca Eicke și acoliții săi să pătrundă în închisoare. În clipa aceea, spre stupefacția directorului, Eicke îi smulse telefonul din mînă.

— Sînt aici din ordinul Führerului, zbieră el, și sînt grăbit! N-am timp de pierdut cu diverși damblagii ai regulamentului și vă previn de pe acum că la Dachau se mai găsesc ceva locuri libere!

Livid la față, directorul închisorii ascultă răspunsul gîfîit al ministrului. Cu o mînă tremurîndă așeză receptorul în furcă, sună închisoarea și porunci ca Eicke și ciracii săi să fie lăsați să intre.

Celula 474. Pe o laviță de lemn ședea prizonierul Ernst Röhm, șeful Statului Major al formațiilor SA, cu pieptul gol, șiroind de sudoare. Eicke îi zîmbi prietenos și-i strînse mîna ca unui vechi și bun camarad.

— Cum o duci, Ernst?

— Prost, răspunse Röhm, zîmbind istovit.

Eicke se așeză alături și-i arătă cu degetul mica lucarnă prin care se zărea un petic de cer albastru. Ziua de iulie era toridă.

— O vreme splendidă, Ernst. Gagicuțele se plimbă fără chiloți pe sub rochii și cînd coboară scările ce duc spre crama lui Ole, vezi totul pînă-n al șaptelea cer! D-aia și Ole a majorat prețurile. Ce-ai zice de o jumătate de ceas petrecută într-un fotoliu sub scara cramei lui Ole? Grozav spectacol!

Röhm clătină din cap și-și șterse fruntea cu o batistă murdară.

— Ai venit să mă scoți, Theo? Nu pricep deloc de ce sînt eu în pușcărie! Sper că Führerul a aflat, de acum, de treaba asta. Paznicii vorbesc de nu știu ce revoluție... Despre ce-i vorba? Nu înțeleg nimic. Să fi făcut blestemata aia de armată vreo nouă tîmpenie?

Eicke dădu din umeri, apoi își scoase cascheta brună cu capul de mort, o zvîntă pe dinăuntru și o puse la loc, cît mai pe ceafă, astfel încît hîrca argintie să privească acum în tavan.

— Ernst, bătrîne, toate astea-s un vax! Uite, vin de la Führer și ți-am adus ceva din partea lui. Zicînd acestea, scoase din buzunar un pistol și-l așeză, între ei, pe laviță. Înțelegi, Führerul e întotdeauna bun cînd un camarad se află la ananghie. Și ție, Ernst, îți oferă o șansă, după care totul va fi uitat, șters cu buretele.

Röhm fixa perplex pistolul, pistolul acela negru, proaspăt uns. O bucată de metal ce nu cunoștea îndurarea.

— Dar e o nebunie, Theo! Mă știi, doar! Sînt cel mai fidel printre fideli! Am pus Partidul mai presus de orice, i-am sacrificat familia, copiii... Nu eu l-am salvat, de două ori, pe Führer atunci cînd revoluția era gata, gata să ne strivească? Îți amintești de noaptea aceea de la Stuttgart? A fost o chestiune de secunde... Wollweber și bolșevicii lui triumfau de-acum, eu l-am salvat pe Führer! Tu, de pildă, ai întins-o, la fel ca și alții!

— Ascultă, Ernst, toate astea-s de domeniul trecutului. S-ar putea să ți se fii întunecat pentru un moment mințile și atunci, ai dat mîna cu armata. E tot ce știu, și nimic altceva. Din nefericire, ai fost șters din rîndurile Partidului și, zău, bătrîne, că-mi pare rău.

Se ridică și-și potrivi centironul.

— Aștept afară, continuă el. Nu-mi complica situația, mie, unui vechi camarad, și grăbește-te să isprăvești. De altfel, uită-te aici.

Trase din buzunar un număr din Völkischer Beobachter și i-l întinse lui Röhm. Pe prima pagină, știrea se lăfăia cu litere de-o șchioapă:

Șeful Statului Major SA, Röhm, arestat. Epurarea totală a formațiilor SA, conform ordinelor Führerului. Toți trădătorii trebuie să piară!

— Dar bine, șopti Röhm care se făcuse alb ca varul, ați înnebunit cu toții? Ceea ce faceți e un asasinat!

— Orice politică, dragă Ernst, e o mare curvă. Azi ai picat tu mesa, dar, cine știe, mîine s-ar putea să-mi vină și mie rîndul...

Și spunînd acestea, Eicke se răsuci pe călcîie și ieși pe coridor unde ceilalți doi SS-iști discutau aprins despre plăcutele viziuni pe care le oferă ochiului crama lui Ole. Trecu un sfert de oră fără ca din celulă să parvină vreun zgomot. Eicke își pierdu răbdarea. Smulse din toc propriul pistol și deschise ușa cu o lovitură de picior. Röhm nu se clintise. Stătea în continuare pe laviță, alături de pistolul lăsat de Eicke.

— Stabschef Ernst Röhm! Scoală-te și ia poziția de drepți!

Respirînd sacadat, Röhm se ridică și se plasă sub fereastră, cu spatele la perete. Eicke ridică brațul și ținti calm prizonierul pe jumătate dezbrăcat.

— Mein Führer! Mein Führer! murmură Röhm înainte de a se prăbuși.

Nu murise încă și se zvîrcolea, în dureri, pe cimentul podelei. Unul din cei mai puternici oameni ai Germaniei doar cu puțin timp în urmă, era acum un muribund însîngerat într-o sordidă închisoare din München. Cu fața împietrită precum o mască cioplită în granit, Eicke îl izbi cu piciorul.

Ce sentimente îl încercau în clipa asta cînd ațintise din nou țeava pistolului asupra camaradului său de altă dată? Nici unul, dar absolut nici unul. Lovitura de grație sfărîmă țeasta.

Ernst Röhm, șeful Statului Major al formațiunilor SA, cel mai bun prieten al lui Adolf Hitler și cel mai redutabil rival al

armatei, a fost asasinat în acest fel, într-o celulă a închisorii centrale din München, pe data de 1 iulie 1934, la orele 18 fix. În același moment, la Postdam se pregătea un mare banchet, la care Hitler invitase floarea societății germane. Un banchet cum nu se mai văzuse de pe vremea Kaiserului Willhelm al II-lea. Toți cei poftiți erau prezenți și au toastat îndelung pentru renașterea ordinei în Germania și zdrobirea rebeliunii.

Viața noastră în spatele frontului devenise, de cîteva zile, suportabilă. În fiecare noapte eram scoși, timp de două ore, la săpatul tranșeelor, dar pentru niște vulpoi de linia-ntîi ca noi, așa ceva era floare la ureche. „Bobocilor" li se părea cumplit, noi însă știam cum să ne adăpostim cînd mitralierele lui Ivan se porneau să măture terenul și nici măcar minele de aruncător nu ne mai impresionau întrucît ajunsesem să prindem cu urechea lovitura de plecare. Ba, Porta, era în stare să prevestească pînă și locul impactului. E nemaipomenit cît de isteț te poate face războiul!

Restul nopții ni-l petreceam jucînd cărți și din zece partide, Porta cîștiga nouă. Operațiunea se desfășura într-un fost grajd în care Porta ispășea trei zile de arest sever, grajd care avea însă în spate o gaură cît toate zilele prin care ne strecuram fără probleme. Porta și Micuțul, pedepsit și el, fuseseră legați cu un lanț de iesle, ceea ce reprezenta încă o tîmpenie a ștabilor, căci ce interes aveau ei s-o șteargă? Să faci pîrnaie e o adevărată plăcere! Nici un fel de șmotru, odihnă cît e ziulica de lungă, iar seara, camarazii care te vizitează pentru o partidă de șeptică. Ce poți spera mai bun în ticăloasa asta de viață? E drept că tratamentul acesta omenos era de dată recentă. Înainte vreme, te legau de un copac cu mîinile prinse la spate. Douăsprezece ore stăteai înțepenit, apoi te eliberau pentru trei ceasuri și tot așa, timp de opt zile. Chiar și Micuțul a dat odată ochii peste cap!

Cei doi ipochimeni fuseseră pedepsiți pentru că stîlciseră mutra unui majur de administrație, dar, din păcate, sancțiunea înceta mîine ceea ce-l întrista din cale-afară pe Micuțul.

— Ar fi trebuit să-l caftim mai țeapăn, în felul ăsta umflam cel puțin trei luni de pîrnaie! Mare păcat!

De afară se aud pași. Bătrînul aruncă o privire prin lucarna prăfuită.

— Ne-au sosit completări. Se-ncinge tărîța!

Bătrînul nu s-a înșelat niciodată în privința încinsului tărîței. Treburile astea el le miroase de departe. Între timp, Heide l-a prins pe Micuțul trișînd și s-a pornit pe zbierat, iar acesta din urmă a vrut să-l pocnească dar, uitînd că e înlănțuit de picior, s-a pomenit cu nasul în podea. Cearta a devenit generală, țipăm și ne îmbrîncim cu toții, cărțile zboară în aer, banii sînt șterpeliți, spiritele se agită. Finalmente, harța se stinge în zgomot de lanțuri.

Pentru că sînt cel mai tînăr, trebuie să mă duc eu după cafea la bucătăria de campanie. Nu-i o fericire să fii cel mai tînăr! Toate corvezile, ție ți se pun în cîrcă. Deși elev-ofițer, trebuie să galopez cu marmita în spinare, să mă aud înjurat de bucătar, umflatul ăla de Wilke, un amărît de sergent-major care nu-i poate suferi pe elevii-ofițeri, și zău dacă nu-s zile cînd îți vine să blestemi amarnic cele două trese subțirele de argint de pe epolet! La înapoiere, alt ghinion: mă împiedic de o bombă neexplodată și mă întind pe jos cît sînt de lung, vărsînd, în plus, mai toată cafeaua. Măcar de nu și-ar da ăilalți seama!

Speranță deșartă! Heide mă acuză că aș fi băut-o pe drum și, furioși cu toții, mă reexpediază la bucătărie unde jigodia de bucătar mă pocnește cu polonicul în cap. Spre norocul meu, izbutesc să-l înghesui pe ajutorul de bucătar care-mi umple marmita.

De a doua zi dimineața, s-a isprăvit cu rîsul. Primim ordinul să pregătim săniile cu motor: noile întăriri trebuie transportate în linia întîi.

Înainte însă, ni se distribuie poșta; de fapt, singurul care primește ceva e Bătrînul. Citim, fiecare pe rînd, scrisoarea; e de la nevastă-sa, vatman pe linia 12 din Berlin.

Dragă Willie,

De ce îmi scrii atît de rar? N-am mai primit vești de la tine de opt săptămîni și sîntem atît de îngrijorați! Nu-i zi să nu afli de moartea cuiva cunoscut; în ziare, sînt acum cîte cinci pagini de anunțuri mortuare, nervii ni-s la pămînt, iar săptămîna trecută am avut și un accident de circulație... O să încerc să trec pe post de taxatoare, e prea obositor să mai conduc, mai ales acum cînd urmează să lucrăm douăsprezece ore deoarece e mare lipsă de personal. Aproape că nu mai vezi un bărbat pe stradă, iar cei care-au rămas au, probabil, pile mari care-i ajută să nu facă ceea ce ar trebui să facă. Hans Hilmert a căzut la Harkov. Doi tipi de la partid au venit s-o anunțe pe Anna, care a leșinat și a fost dusă la spital. Copiii sînt la grădiniță, deși mulți dintre noi ar fi fost dispuși să ne ocupăm de ei, însă responsabilul de bloc s-a opus, pentru că Partidul e cel care hotărăște în toate. Socke, vecinul nostru, a fost grav rănit în Grecia. Lui Trude i s-a spus că, de îndată ce-i va merge mai bine, o să fie trimis la Berlin. Jochen învață bine; a trecut la o altă școală, cea veche a fost bombardată săptămîna trecută, mulți copii au pierit. O noapte întreagă am muncit la dărîmături, eram înnebunită de frică, dar slavă Domnului, puștiul a scăpat teafăr și acum copiii merg la școala din Grünewald. Necazul e că trebuie să mă scol cu o oră mai devreme ca să-i conduc. Gerda, Ilse și cu mine facem cu schimbul; trebuie schimbat de trei ori mijlocul de transport și se pot încurca în gara Schlesinger, mai ales că se petrec acum tot soiul de lucruri urîte. Fetița care a dispărut în septembrie a fost găsită în parcul Tiergarten, dar ucigașului nu i s-a dat de urmă. Am mărit și am colorat fotografia ta, astfel încît pare că ești printre noi. Oare vei avea, în curînd, permisie? N-ai mai venit de un an! Unde te afli acum? Se vorbește mult despre Stalingrad, trag nădejde că nu ești acolo, pentru că se spune c-ar fi cumplit! Hohne, de la etajul IV, a venit în permisie, dar după două zile era rechemat telegrafic la regiment. Tocmai dădea să plece cînd au venit jandarmii să-l ia și acum nevastă-sa e căpiată de griji ca nu cumva să se fi băgat în cine știe ce bucluc. Nimeni n-a vrut să-i spună nimic, nici chiar cei de la Comenduire unde a stat o zi întreagă. Doamne, ce crud e acest război! Din nou ni s-au micșorat rațiile; se zice că, săptămîna trecută pe Tauenzienstrasse, s-a vîndut carne de cal la liber, ar fi grozav fiindcă se economisesc bonurile, iar copiii au atîta nevoie de

un pic de carne proaspătă. Mîine am să încerc la măcelăria din Moritzplatz. Willie, dragul meu, te implor, ai grijă de tine! Ce ne-am face dacă n-ai reveni? Uite, iar sună sirenele... Alarmă aeriană! Sînt englezii, vin întotdeauna între cinci și opt, dar din fericire, în ultimele trei zile ne-au lăsat în pace. Scrie-ne cît mai repede, dragul meu, te îmbrățișăm cu toții.

Liselotte

P.S. Nu-ți face griji, ne descurcăm noi.

Era încă beznă cînd s-a dat ordinul de plecare. Un vînt înghețat spulbera zăpada și cerul, aidoma unei gigantice mîini cenușii, strivea sub el pămîntul. La Ierșovka bubuia tunul: bombardau Stalingradul. Se zvonea că o divizie sovietică fusese încercuită în zona Rînok, că uzina de tractoare *Barikada* fusese complet distrusă, că două mari unități românești, una de infanterie și una de tancuri fuseseră decimate, dar cîte nu se mai zvoneau!

Înghețați și furioși, ne-am îmbarcat în săniile noastre cu motor. Trebuia să atingem linia frontului înainte de ora 11, adică înainte ca artileria rusă să înceapă să tune. Măgarii ăia sînt atît de exacți încît îți poți potrivi ceasul după ei și chiar mergînd foarte repede e nevoie de timp ca să străbați localitățile Selvanovo și Serafimovici. O mică neatenție și hop! te-ai și trezit în pozițiile sovieticilor. S-a întîmplat odată cu o sanie care, lansată cu 120 de kilometri pe oră, degeaba a frînat ca-n ceasul morții că tot a traversat și liniile nemțești, și cele rusești.

— Mișcați-vă odată, tăntălăilor! răcnește Bătrînul la recruții înghețați și rupți de oboseală care se cățăra cu greu în săniile blindate.

Cîte 35 de oameni per sanie. Locotenentul Wenk urcă în cea care transportă muniții. E unul de-ai noștri, un adevărat ofițer de front. Sania cu muniții e a treia din coloană, locul cel mai puțin expus în cazul unor mine plasate de partizani.

Porta e în prima sanie. Are un instinct de cobră cînd e vorba de ceva ascuns sub pămînt, simte, pur și simplu, minele. Alături de el, pe locul din față, s-a instalat Micuțul, cu mitraliera fixată de parbriz și o grămadă de grenade la îndemînă. Barcelona și cu mine ne așezăm în spatele lor, avînd MG-ul ațintit spre cer, căci se întîmplă adesea ca, pe traseu, să fim atacați de vînătoarea sovietică.

— Înainte! comandă locotenentul Wenke. Păstrați distanțele între sănii!

Coloana demarează făcînd să vibreze întregul sat, tălpile scrîșnesc pe solul inegal, oamenii se agață de barele laterale. Porta conduce ca un dement. Sania, cîntărind trei tone, urcă precum un bolid panta primei coline, decolează ajunsă în vîrful ei și recade după cîțiva zeci de metri de ceea ce s-ar putea numi zbor. sîntem la jumătatea distanței pînă la următorul deal, dar ne cramponăm de pe acum de locurile noastre, îngroziți de ce ne așteaptă.

— Țineți-vă bine, netoților! răcnește Porta încleștîndu-se de volan.

Sania sare în sus, tanghează, se prăvale. Porta abia izbutește s-o stăpînească.

— E ultima oară cînd mă mai sui cu tine, idiotule! urlă, înfricoșat, Heide.

— Cu atît mai bine! îi strigă Porta și, clătindu-și gura cu o sorbitură de votcă o scuipă în așa fel încît vîntul vitezei să ducă stropii drept în mutra lui Heide.

Ni se distribuiseră rații suplimentare de votcă, cîte o jumătate de litru de fiecare, dar cum era și firesc, Porta se învîrtise de o rație triplă. Știe atît de multe lucruri despre fiecare, încît e temut mai rău decît ciuma, lucru de care profităm cu toții, noi, cei din gașca lui.

— Încotro mergem? întreabă un foarte tînăr subofițer, proaspăt ieșit de pe băncile școlii.

— La război, *mon ami*, îi răspunde, zeflemitor, Legionarul. Pe calea cea bună către o *Cruce de Fier*... sau una de lemn.

— Știu asta, se oțărăște subofițerul. Dar unde anume?

— Ai s-o afli cît de curînd și-atunci o să strîngi bucile atît de tare că nici acul n-o să treacă printre ele.

— Nu mă tem de lașii ăia de bolșevici. Sînt un războinic național-socialist.

— Bine, bine, așteaptă numai nițel. Ivan e cu totul altfel decît vi s-a spus la cazarmă.

Dacă nu-s incidente pe drum, e nevoie de circa patru ore ca să atingem linia-ntîi. Gerul e cumplit și dîrdîim de ne iau dracii în mantăile noastre subțiri. Porta și-a confecționat o mască de hîrtie. E

foarte bună împotriva frigului, dar hîrtia e lucru rar și trebuie să fii un descurcăreț ca el ca s-o găsești.

Vîntul a spulberat zăpada, pîrtia e o panglică de gheață în culori irizate. Săniile patinează, urcă și coboară îndreptîndu-se vertiginos spre ruinele satului Dobrinka. La jumătatea contrapantei apare brusc un viraj aproape în unghi drept. Dacă-l ratăm, avem toate șansele să aterizăm, cu 120 la oră, drept în ce-a mai rămas din case... de unde vom fi extrași în stare de cadavre!

— Țineți-vă bine! răcnește, nepăsător, Porta. Măria-sa Satan ne așteaptă acolo jos!

O frînă brutală, colțarele de oțel se înfig în gheață proiectînd în toate direcțiile țăndări sclipitoare, sania se așază de-a curmezișul drumului, dar continuă să derapeze vertiginos. Unul din noii veniți este azvîrlit peste bord, sania următoare nu-l poate evita, și-l strivește. Cui să-i pese? Aici, în fiecare secundă, moare cîte unul.

Ostașul e-n groapa comună,
Nevasta, în patul altcuiva...

Fredonează, impasibil, Porta frînînd și mai tare. Cîteva colțare se rup cu plesnituri sinistre, trecem ca un bolid prin fața primelor izbe și ajunge la virajul următor, rugîndu-ne lui Dumnezeu să nu dăm de mine, altminteri s-a zis cu noi. Partizanii le îngroapă cu predilecție în curbe, drept mărturie stau numeroasele carcase calcinate.

Masiva sanie se prăvale cînd pe o parte, cînd pe alta, precum o navă pe furtună, Porta sucește volanul, slăbește o clipă frîna, apoi o apasă din nou pînă în fund. E un adevărat tur de forță cu un vehicul atît de greu. Șaizeci de colțare se împlîntă simultan în gheață. Dacă cedează, vom intra în cel de al treilea viraj cu viteza unui obuz de tun, dar... sub formă de tocătură de carne.

Ne ghemuim cu toții cu capul între genunchi, aidoma pasagerilor unui avion silit să facă o aterizare forțată; numai Micuțul se proptește, în picioare, lîngă pivotul mitralierei deoarece porțiunea finală a unui viraj e locul pe care și-l aleg întotdeauna partizanii cînd organizează o ambuscadă.

Așa a fost și de astă dată: o siluetă în halat alb de camuflaj dă

să traverseze în goană drumul. Mitraliera răpăie, silueta se răsucește, întinde mîinile într-un gest derizoriu de apărare, dar sania o prinde sub tălpicile ei de oțel, un picior încălțat cu o cizmă zboară cît colo, o grenadă e expediată, din mers, în izba din dreapta, Porta slăbește frîiele, viteza sporește, sania se năpustește, vuind. Uf! Am scăpat și acum.

Însă, Dumnezeule, ce frig! Ce frig! Sîntem înghețați pînă-n măduva oaselor.

— Cine o fi inventat sicriile astea glisante? întreabă careva.

— Un colonel german, răspunde Heide, întotdeauna bine informat.

Încrîncenat împotriva inventatorului, Micuțul pretinde să fie urcat, în fundul gol, într-o asemenea sanie.

— Mină! urlă deodată Porta.

Mîna unui uriaș ne sugrumă beregățile. Chiar pe mijlocul drumului e o mică grămăjoară albă, inocentă, ca o farfurie răsturnată. Porta frînează ca-n ceasul morții, sania derapează mai-mai să se răstoarne, apoi își regăsește echilibrul, încetinește și, pentru o clipă, primejdia pare evitată. Deodată însă, un scrîșnet sinistru: cîțiva colțari au cedat și cu viteză dementă ne îndreptăm către moarte.

— Dumnezeule! geme Bătrînul încleștîndu-și mîinile pe bara de sprijin.

Noii veniți n-au înțeles încă nimic. Ce știu ei de partizani, de minele lor? Noi, ăștia hîrșiții, ne pregătim să sărim; mai bine să-ți rupi o mînă ori un picior decît să fii sfîrtecat de mașinăriile astea drăcești.

— Săriți! răcnește, peste umăr, Porta.

Recruții însă nu îndrăznesc, viteza-i prea mare. Habar n-au că a te ciocni cu o mină e moarte sigură; porcăriile astea pot smulge pînă și pîntecul de oțel al unui Tiger de 60 de tone. Noaptea, în straiele lor de țărani, partizanii sapă o groapă în gheața care acoperă drumul, depun mina și toarnă deasupra apă care se solidifică instantaneu. Numai un vulpoi bătrîn precum Porta poate ghici mortala capcană.

— Sări! zbiară Porta, îmbrîncindu-l pe cel mai apropiat dintre recruți.

Heide sare și dispare într-un troian de zăpadă; Micuțul aruncă peste bord doi tineri, după care se azvîrle și el afară din sanie. Porta încearcă să frîneze, băgînd în marșarier... un nou scrîșnet sinistru.

— Aviație inamică! răcnește Bătrînul.

Acum da, comanda asta e pe înțelesul bobocilor, le-a fost bine vîrîtă-n cap, cu picioare-n fund, în timpul instrucției de la cazarmă: cît ai clipi din ochi, s-au și împrăștiat în decor. Aterizez cu capul la doi centimetri de un stîlp de telegraf. N-a lipsit mult să-mi fac țeasta zob. În asemenea situații, nimic nu egalează o cască de oțel, numai că demult nu mai purtăm așa ceva. Sînt stînjenitoare, te împiedică să vezi și să auzi, două lucruri capitale pe front.

Sania continuă să lunece spre mină, dar, în ultimul moment, Porta izbutește s-o evite printr-un incredibil viraj.

— Mina! zbierăm noi încercînd să-l prevenim pe Barcelona care sosește din urmă cu cea de a doua sanie.

Prea tîrziu! Sania face un tonou și vine de-a latul peste mină. Un gheizer de flăcări... pînă și zăpada pare să ardă... trupuri răspîndite peste tot! Iată însă că apare și cea de a treia sanie, cea cu muniții. Colțarii frînelor se înfig în gheață, vehiculul se răsucește în jurul propriei axe, zboară peste rambleul de zăpadă, se dă peste cap de cîteva ori și explodează. Locotenentul Wenke e proiectat în văzduh aidoma unei torțe vii, ne repezim după el, dar cînd ajungem la locul căderii, comandantul nostru e de acum o mumie carbonizată.

Norul de fum și zăpadă stîrnit de explozie se împrăștie încetișor; pretutindeni, numai resturi sîngerînde amestecate cu fiare răsucite. Barcelona zace ceva mai încolo, pe cîmp, cu pieptul sfîrtecat și uniforma zdrențuită. Îl pansăm de bine, de rău și-l aducem pe drum unde sanitarii se zbat cu bandajul răniților. Sub resturile saniei, strivit pe jumătate, artificierul-șef respiră încă, înspăimîntător la vedere.

— Stăpîne din ceruri, imploră Bătrînul, fă-l să moară mai iute!

Încremeniți, privim ceea ce cu cîteva clipe în urmă mai fusese o față omenească, fața unui băiat de douăzeci și cinci de ani: nasul și urechile au dispărut, gura e o gaură neagră, limba a fost smulsă, unul din ochi spînzură reținut doar de nerv, dinții, cîți au rămas, rînjesc sinistru. Cutremurat, Gregor dă să scoată pistolul, însă Bătrînul îl înșfacă de mînă.

— Dar trebuie..., bolborosește Gregor. Nicicînd n-o să mai aibă un chip de om...

Atunci, Bătrînul se răsucește către recruții ce se îmbulziseră să privească oroarea de pe jos.

— Uitați-vă bine! le spuse el printre dinții încleștați. Iat-o, viața aia de ostaș pe care v-au tot lăudat-o! Dacă scăpați cumva teferi și reveniți acasă, povestiți-le feciorilor voștri despre ce-i vorba, dar înainte de a fi declanșat următorul război.

— Mare minune dacă scapă, comentă sanitarul, făcîndu-i rănitului o injecție.

— Ar putea supraviețui? întrebă, cu glas întretăiat, Gregor.

— Există, la Baden-Baden, un spital de chirurgie reparatorie... l-au plasat în afara orașului. Acolo, mutilaților, li se fabrică fețe noi, dar niciodată nu vor arăta a oameni. E un spital ultra-secret, înconjurat de ziduri înalte. Nimeni nu trebuie să-i vadă pe acești monștri, iar ei n-au voie să iasă. Cică ar slăbi moralul populației.

Răniții sînt instalați pe singura sanie rămasă întreagă și, cu toții, direcția front. E musai să ajungem la destinație înainte ca artileria ălora să intre în horă. Cît despre morți, îi lăsăm pe loc, n-au decît groparii să se ocupe de ei, nu-i treaba noastră.

Barcelona și-a recăpătat cunoștința și geme de ți se rupe inima; pansamentul s-a și năclăit de sînge. Restul răniților, pifanii sosiți astă-noapte cu completările, nu arată nici ei mai breji. Îndesăm cîți mai mulți cu putință în sanie, chit că la sosire, mulți dintre ei vor fi, de acum, morți. Abia ieșiți din sat, artileria sovietică începe să tune. Legionarul aruncă o privire la ceas:

— 11 fix, ca întotdeauna.

Îl depunem pe Barcelona la spitalul de campanie și intrăm tare în medicul de-acolo ca să se ocupe imediat de camaradul nostru. A doua zi, dăm pe la el, are o drenă în piept și arată groaznic. Alături de pat, e rația lui de care nu s-a atins: o bucată de cîrnat, un ou, o portocală... cîte minunății! Micuțul devorează farfuria din ochi.

— Ia zi, Barcelona, dacă într-adevăr nu ți-e foame... știi, eu n-aș zice ba.

Cu privirea stinsă, Barcelona încuviințează dînd din cap. Dar privirea huidumei s-a ațintit acum asupra cojocelului rănitului.

— Ce-ar fi să-mi dai cojocul... nu de tot, numai atît cît stai în spital?...

De data asta, refuzul e categoric și căutătura rănitului e atît de rugătoare, încît Bătrînul se grăbește să-i tragă Micuțului una la țurloaie ca să-l potolească. La plecare, îi lăsăm lui Barcelona toate țigările cu opiu pe care le avem și doi litri de votcă. Dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să ai ce împinge. Îi făgăduim să revenim a doua zi; privirea cu care Micuțul fixează cojocelul e de-a dreptul nostalgică. Firește, e de înțeles. Nu are decît salopeta de camuflaj peste uniforma subțire de tanchist, iar dacă Barcelona moare, careva dintre sanitari îi va vinde cojocelul pe aur curat. Asta o știe toată lumea.

Cînd venim a doua zi, ni se spune că Barcelona a fost transferat la spitalul din Stalingrad.

— Au roit-o amîndoi! se jeluie Micuțul. El și cu cojocelul. Ce japițe, și unul, și altul!

Tot în ceea ce am nădăjduit, tot ce a fost ținta strădaniilor noastre, a devenit acum realitate. Avem un Führer și un Stat al ordinii și pe acest Führer, Adolf Hitler, îl vom urma pînă la capăt.

Pastorul Steinemann
5 august 1933

Micul dejun al lui Porta

Reichsführerul SS Heinrich Himmler, așezat la biroul său, îl contempla cu un aer gînditor pe Standartenführerul Theodor Eicke, nonșalant tolănit într-un fotoliu de ample dimensiuni.

Himmler se ridică și porni să măsoare camera în lung și-n lat. La fiecare pas, pantofii scoteau un scîrțîit prelung. Dincolo de fereastră, Printz Albrechtstrasse strălucea sub lințoliul alb al primei zăpezi. Se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre Eicke.

— Sper pentru dumneata, dragul meu, că tot ce mi-ai spus e adevărul adevărat?

— Reichsführer! exclamă Eicke cu un surîs sinistru, rahatul ăsta fanfaron e pe sfert jidan. O știam mai demult, dar abia acum am dovada. De altfel, se vede și cu ochiul liber, nu-i așa?

Himmler dădu din cap și închise, pentru o clipă, ochii. Dintotdeauna, limbajul de trupet al lui Eicke îl șocase profund. Surîse glacial.

— Mulțumesc. Mai ai ceva de semnalat? Atunci, Heil Hitler! mîrîi Himmler, dorindu-și să nu-l mai vadă niciodată în viață pe acest Eicke.

Rămas singur, ridică receptorul telefonului.

— Trimiteți-mi-l pe Obergruppenführerul Heydrich, porunci el, bătînd cu palma peste documentele pe care tocmai i le adusese Eicke.

După cîteva clipe, Heydrich pătrundea în birou cu pași neauziți, ca de fiară. Himmler îl studie un lung moment, cu pleoapele pe jumătate lăsate, dar Heydrich îi întoarse, calm, o privire la fel de inchizitorială, deși presimțea primejdia.

— Luați loc, Obergruppenführer, îl invită Himmler, desemnîndu-i fotoliul, cald încă, pe care șezuse Eicke.

Heydrich se instală. Trăsături parcă dăltuite în piatră, ochi albaștri și reci precum gheața, o uniformă cenușiu-deschis, degajînd un vag miros de cal—în fiecare dimineață, de la cinci

la șapte, Heydrich făcea o plimbare călare cu dușmanul său de moarte, amiralul Canaris. Un ofițer elegant, perfect stăpîn pe sine însuși.

Himmler își scoase lornionul, se jucă o clipă cu el, apoi îl potrivi la loc pe nas. Cei doi se observară un timp. Himmler lăsă primul privirea în jos. Răsfoi, cu un aer meditativ, hîrtiile de pe masă, după care vorbi, fără să-și ridice ochii:

— De fapt, ce scria pe lespedea de mormînt a străbunicii dumneavoastră, Obergruppenführer? Scria cumva Sarah?

Buzele subțiri se desfăcură într-un surîs înghețat, Heydrich se contractă imperceptibil, în ochii albaștri și necruțători apăru un licăr teribil.

— Am auzit că ați făcut să dispară această piatră funerară? continuă Himmler, de data asta uitîndu-se țintă la interlocutorul său.

— Să dispară? Cine poate scorni așa ceva? A costat foarte mult.

— Ei bine, fiți liniștit, a revenit, dar, ca prin minune, numele de Sarah s-a volatilizat. Ce ziceți de așa ceva?

— Reichsführer, oare numele de Sarah a figurat vreodată pe placa funerară a străbunicii mele?

Tăcut, Himmler îl privi îndelung pe cel mai bun dintre generalii săi și-și dădu seama că e, de departe, cel mai periculos. Se lăsă greoi pe speteaza scaunului.

— Perfect, Heydrich, să uităm discuția asta.

Heydrich avu un surîs triumfător. În sinea sa își spunea că are, la rîndu-i, destule arme ca să se apere ori să atace, dar că-i mai înțelept să aștepte prilejul cel mai favorabil.

— **S**us! În picioare! Galop! răcni subofițerul de serviciu Lutze, deschizînd ușa cu o lovitură de picior. Imediat la comandant! Misiune specială, adăugă el cu un zîmbet veninos.

— Să ne lase-n pace, mîrîi Porta, îndesîndu-se sub pătură.

— Te-am scris: refuz de executare a ordinului! urlă Lutze.

— Ia spune, bă, te mănîncă-n cur cumva? se stropși la el Micuțul. Ce, nu vezi că dormim?

Porta slobozi un pîrț sonor:

— Uite, ia-l și du-l comandantului, adăugă el, rînjind.

M-am extras, totuși, de pe prici, pentru că un refuz putea avea consecințe neplăcute și am început să mă echipez, înjurînd. Căscînd, începură să se scoale și ceilalți. Porta captură un păduche pe pieptul lui osos, ca de pasăre.

— Eu nu-s bun de nimic înainte de a-mi lua micul dejun, decretă el.

— Știi prea bine că la ceasul ăsta de noapte n-ai să capeți nimic.

— Ei, asta mai vedem noi, declară el, îndreptîndu-se către bucătăria de campanie.

Subofițerul se luă după noi ca o furtună. Trezit din somn bucătarul se porni pe zbierat, ajutoarele îi ținură isonul. În urma noastră ușa fu trîntită mai-mai să sară din țîțîni.

— Poftim, faimoasa camaraderie de front! se lamentă Porta. Măcar un strop de cafea să ne fi dat ticăloșii ăștia! O să ne meargă pe dos toată ziua. Cafeaua de dimineață, din ea ni se trage nouă, nemților, întreaga noastră cultură. Se spune că Adolf nu bea niciodată dimineața cafea. Semn de decadență, dar să nu uităm că-i austriac. Bun, să vedem ce putem face la compania a 3-a. Bucătarul de acolo îmi datorează niscaiva biștari.

Plini de speranțe, tocmai ne îndreptam către compania a 3-a cînd locotenetul Welz ne ajunse din urmă, sosind în pas alergător.

— Aha, iată-vă, în sfîrșit! Era și timpul!

— Potolește-te, Ulrich, îi spuse Porta înfierbîntatului ofițer. Nu înseamnă că, dacă porți o caschetă cu etaje și ai niște sforicele argintii pe epoleți, ai și dreptul să f... la cap niște bătrîni prieteni. Nu sîntem într-un tren expres!

— Caporal Porta! Conform articolului 165...

— Fac ceva pe articolul 165, răspunse, cît se poate de pașnic, Porta. Nu te mai strofoca atît. Ai uitat ziua cînd te-am scos din încurcătură? Dacă n-aș fi dovedit că-s un adevărat prieten, erai și acum cu tîrtița-n aer, slujind de budă guguștiucilor.

— Las' că și eu te-am plătit destul, replică locotenentul, calmat dintr-o dată.

— Mi-ai dat cumva vreun bacșiș? Știi ce prevede regulamentul în cazul în care un gradat încearcă să frece ridichea unui soldat aflat sub arme și în misiune de luptă? Uite, Ulrich, cu toate tresele tale ai fost și vei rămîne un simplu măgar.

Tot schimbînd asemenea drăgălășenii ajunserăm la bucătăria companiei a 3-a. Porta îl extrase din pat pe bucătarul Eichert care, fără să sufle o vorbă, ne pregăti cafeaua pe o spirtieră. Uitînd de toate, locotenentul se înfrupta dintr-o pîine cu jambon, în vreme ce bucătarul izbutea să obțină de la Porta un nou împrumut cu o camătă năucitoare.

— Ei, slavă Domnului, ați binevoit să poftiți! mîrîi colonelul Hinka, un ceas mai tîrziu, văzîndu-ne încremeniți în poziția de drepți. V-a trebuit ceva timp! Bun, să trecem peste asta, zise și desfăcu pe masă o hartă: misiune specială pentru voi trei. Vreau să știu ce-au de gînd rușii. Am aflat că, în apropiere de X se află o unitate blindată. Veți cerceta pozițiile inamice între X și Ierșovka.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că m-am întărit cu o cafea, murmură Porta.

— Am prevenit infanteria. Veți trece linia frontului aici, ne arătă colonelul un punct pe hartă, făcîndu-se totodată că n-a auzit comentariul lui Porta. Potriviți-vă ceasurile. E ora 23:45 de minute. Peste șase ore vă prezentați la raport. Dacă depășiți cu jumate de oră timpul fixat, vă paște Tribunalul Militar. Aveți timp berechet. Întrebări?

— Dom' colonel, îmi permit să vă întreb care-i lungimea liniilor inamice? *Führerul* pretinde că ele se întind de la banchiza polară pînă la Marea Neagră. Imposibil să facem un dus-întors în șase ore ca să vă raportăm cîte petarde posedă Ivan. Să fim drepți, dom' colonel.

— Încetează, Porta! răspunse Hinka pe care-l umflase rîsul. Frontul ce urmează să-l explorați e de cinci kilometri.

— Cinci kilometri! Adică 1666,67 m de căciulă? Dom' colonel, considerați misiunea îndeplinită.

Noaptea-i ca de smoală și s-a pornit pe nins. Hotărîm că un pic de odihnă nu poate face rău nimănui și tocmai ne iese în cale o tufă, taman potrivită ca să radem niște coniac franțuzesc, pe care l-am dobîndit acum cîteva zile la Cartierul General al feldmareșalului von Paulus, un loc în care avariția nu-i de bonton.

— Nimic nou în treaba asta, veni Porta cu explicația. Mi s-a povestit că, în urmă cu niște ani, în China a izbucnit un război al „boxerilor”[1] și că toate țările din lume și-au trimis acolo armatele. Evident că-n deșertul ăla chinezesc nu prea era rost de haleală, dar uite că-ntr-o dimineață jandarmii l-au găsit pe colonelul comandant al Batalionului 1 Infanterie marină în fața unei mese atît de îmbelșugate încît au rămas țuț. Făcînd ei cercetări, au descoperit că era gătită o jună chinezoaică. Chestia asta l-a costat pe colonel capul. Și bine i-au făcut! Unde am ajunge dacă fiecare gradat ar avea un subaltern din care să-și gătească ciorba?

— Trăncănești și tot trăncănești, bombăni Micuțul. Mie unuia, patrula asta îmi stă în gît. De ce n-a cerut Hinka voluntari? Har Domnului, există destui cretini care nu umblă decît după decorații!

— Las' că ne descurcăm noi.

— Așa să fie! Dar mie mi s-a făcut de pe acum piele de găină și asta nu din pricina frigului. Băi, gîndește-te, avem siberieni în fața noastră! Ți-ar face plăcere să te trezești pironit de un copac cum li s-a întîmplat ălora din patrula Regimentului 2 Blindate?

— Idiotule, nu mai cobi vorbind de lucruri groaznice! Cît e ceasul?

— Două'șpe și-un sfert.

— Ar fi cazul s-o luăm din loc, deși, dac-ar fi după pofta inimii mele, aș rămîne sub tufișul ăsta și-aș născoci un raport dintre cele mai satisfăcătoare. Scîrbos lucru să depinzi de militari!

Porta căscă și se întinse. Fără un zgomot, am pătruns în „țara nimănui”, Micuțul și cu mine furișîndu-ne fiecare pe marginea lăstărișului, Porta precedîndu-ne cu cîțiva pași. Silueta sa uscățivă abia dacă se distingea în bezna din jur.

Brusc răzbătu un clinchenit ușor, de parcă o pușcă s-ar fi izbit de cutia măștii de gaze. M-am strecurat lîngă Porta care se imobilizase în dosul unui tufiș.

— Ai auzit?

— Gura. Culcați-vă în zăpadă, comandă el, armînd pușca-mitralieră.

[1] Răscoala populară *I-he-tuan* (1899–1901), supranumită de englezi și „răscoala boxerilor” care a provocat intervenția a opt state cu veleități imperialiste ce urmăreau menținerea vechilor orînduieli și a dinastiei manciuriene. *(n. trad.)*

— Doar n-o să te apuci să tragi! am făcut eu înspăimîntat.

— Numai dacă ne descoperă.

Aidoma unor umbre, cinci ruși ies din păduricea vecină. Sînt mult prea înalți ca să fie siberieni, niște găligani de talia Micuțului. Trec atît de aproape de noi, încît nici nu îndrăznim să respirăm. Se opresc o clipă și trag cu urechea... Să fi văzut urmele lăsate de noi pe zăpadă? Scot la iuțeală pistolul din toc... Nu, își văd de drum. Pîrțul tras de Porta răsună precum explozia unei grenade.

— Porc ce ești! scrîșnește Micuțul. Ai să trezești întreaga Armată Roșie!

— N-am încotro. Cînd mi-e frică, pierd controlul găoazei și pîrțîi ca un țap în călduri. Așa-s din născare.

— Ce plăcere pentru ceilalți, mîrîie Micuțul. Încalte, pune-ți un cep!

Lăsăm să se scurgă zece minute, pentru calmarea nervilor, apoi continuăm în direcția fluviului, tîrîndu-ne paralel cu pozițiile inamicului. Uite un cuib de mitralieră. Porta se agață în niște sîrmă ghimpată și rafala de pîrțuri e slobozită spre groaza noastră. Spre sud-vest, în avanpost, o baterie. Santinela ne somează să dăm parola. Porta, care a învățat de minune rusa—sau cel puțin o parte din ea—răspunde cu o obscenitate, santinela îi răspunde în același duh și se bagă îndărăt în adăpostul ei. Ascunși pe fundul unei gropi adînci, însemnăm pe hartă cele constatate. Misiunea e îndeplinită, acum totul e să și revenim teferi.

Fumăm în cîteștrei o țigară cu opium, o *grifas* cum le zicem noi, bine ascunși în halatele noastre de camuflaj. Undeva, departe, bubuie tunul. În rest, liniște totală. Cerul e, deodată, brăzdat de trasoarele antiaeriene, dar distanța e atît de mare încît detunăturile nu parvin pînă la noi. Tăcerea asta e atît de liniștitoare, încît uităm aproape unde ne aflăm, deși la orice pas ne putem trezi cu un Nagan în ceafă.

Pe neașteptate, cărarea se bifurcă; un scurt conciliabul și hotărîm s-o luăm la dreapta. Ceva însă parcă nu-i în regulă.

— Calm, face Porta. Toate drumurile duc spre cimitir. Deci, drept înainte. Brusc, se oprește și rămîne cu gura căscată: De unde dracu' a apărut și pădurea asta?

— Care pădure? întreabă Micuțul.

— Cretinule! Chiar și un orb ar vedea-o! Nu mai pricep nimic. N-ar fi trebuit să existe nici o pădure, dar uite-o că e, fir-ar ea să fie de pădure!

— Am luat-o prea la dreapta, zic eu, încercînd să deslușesc harta. Dacă porneam spre stînga, dădeam peste rîulețul ăsta și nu trebuia decît să-i urmăm cursul ca să nimerim în pozițiile Regimentului 108 Infanterie. Acum, numai dracul știe unde ne aflăm!

— Ar fi cazul să-l întrebăm pe Ivan, dar numai vîrîndu-i o grenadă sub tîrtiță, pentru că ăștia mint așa cum respiră!

Așezați roată, ne întrebăm ce-ar trebui să facem. Micuțul sugerează c-ar fi bine să pătrundem în pădure, odată pentru a ne puteam ascunde și, cine știe, poate că descoperim ceva.

— Mare baftă pe voi că mă aveți aici, rînjește Porta. Dacă pătrundem în pădurea asta bolșevică și dăm peste ceva interesant, pe care șefii noștri nu-l știu, s-ar putea să fie gigea cu noi.

— ...și să tragem niște foloase mai mari chiar decît am putea crede.

— Bun. Dintr-un anumit punct de vedere, ai dreptate, *tovarişci* Creutzfeldt. Sub copaci vom fi la adăpost și nu-i nevoie să-i povestim totul lui Hinka. În militărie, cu cît trăncănești mai puțin, cu atît o duci mai bine. Tăcerea prelungește viața.

Am pătruns, așadar, în pădure. Pe neașteptate, o luminiță slabă...

— Ivan, gîfîie Micuțul.

— Sven, la dreapta, Micuțule, la stînga! șoptește Porta. Cercetare. Ne întîlnim tot aici peste un sfert de oră. Vedeți dacă-i vorba de un bordei sau de un buncăr. Dacă au aprins focul e clar că se simt în siguranță.

O recunoaștere rapidă și iată-l pe Porta, surescitat la culme.

— Nici o problemă, trag la aghioase ca pe vreme de pace. Ceva mai încolo, în pădure, e un blindat cu patru roți motrice care seamănă a detector goniometric. Îl șterpelim și revenim, fain-frumos, pentru cea de a doua cafea cu lapte.

— Te-ai țăcănit? Dacă-i așa, echipajul e de șase oameni, iar dacă-i o mașină-radio, înseamnă că pe-aproape e un Stat Major. Iar unde-i Statul Major, acolo-i și paza.

— Bun, să zicem că-l umflăm, dar încotro o pornim?

— Ne întoarcem pe unde am venit. Ne-am rătăcit cînd am ajuns la baterie. Acum, trebuie să trecem de ea și, gata, sîntem acasă.

— Și-ți închipui cumva că o să ne lase să trecem așa, numai pentru că ne-am instalat într-un vehicul cu stea roșie pe blindaj?

— Sigur, idioților! Cărui comisar sovietic, fie el deșteptul deșteptilor, i-ar trece prin minte că într-o mașină de-a lui Ivan sînt trei super-eroi prusaci? Mai întîi însă le expediem o pătlăgică ălora din adăpost, apoi batem politicos la ușă.

O nouă recunoaștere făcută în deplină liniște, după care ne reîntîlnim.

— Ei bine?

— N-am găsit nimic. De unde ăi fi scos tu SPW-ul[2] ăla? întreabă, nu prea sigur de sine, Micuțul.

— Ai scotocit bine, ai dat roată? chestionează, neîncrezător, Porta.

— Drept cine mă iei!

— Drept cel mai mare bandit și pezevenghi din tot regimentul. Doar nu te cunosc de azi, de ieri!

— Eu am fost cît pe aici să mă ciocnesc de patru tipi care dorm lîngă mașina-radio, raportez la rîndu-mi. În rest, țipenie.

— Mai încolo, într-o groapă, sînt trei care înfulecă dintr-o jumătate de porc și alți doi care sforăie sub o foaie de cort, completează Porta.

— În total, deci, nouă oameni. E grupa radio. Și încă un batalion pe undeva, prin pădure. Dacă ne pornim pe aruncat grenade, adio și n-am cuvinte!

— Ia nu vă mai cufuriți pe voi! „Sicriul" pe care l-am descoperit, e mană cerească! Micuțule, tu te ocupi de cei doi de sub foaia de cort; tu, Sven, de ăia din groapă, dar pentru numele cerului, ai grijă de purcel! Îmi curg de pe acum balele!

— Nu-mi place deloc treaba asta! Presimt c-o dăm în bară!

— Aiurea! Fă ce ți-am spus!

Să fi fost auziți? Un gradat iese pe jumătate din groapă și lansează un ordin gutural celor care dorm lîngă blindat. Antena telescopică prinde să se ridice... Evenimentele se precipită. Porta lansează o legătură

[2] *(germ.)* SPW–*Schützpanzerwagen*: transportor blindat, descoperit în partea de sus, spre deosebire de actualele TAB-uri. Porecla de „sicriu pe roți" i se trăgea de la forma caroseriei. *(n. trad.)*

de grenade asupra echipajului transportorului. Cei patru pier într-o lumină orbitoare. De undeva, din pădure, răpăie o mitralieră. O scurtă pauză, în timpul căreia Micuțul îi lichidează, prompt, pe cei de sub foaia de cort. Din groapă pornește o rafală de pistol-mitralieră. Răspund cu o grenadă, care însă explodează nu în interior, ci pe buza gropii; oricum, dinăuntru ies doi, în scurte îmblănite, cu mîinile pe creștet. Îi percheziționez la repezeală—prudenți băieții, n-au nici o armă asupra lor!—și, împreună cu Micuțul, îi legăm în doi timpi și trei mișcări. Zăresc și mutra lui Porta hlizindu-se din turelă.

— Salut, prieteni! Ce v-am spus? Simplu ca bună-ziua. Avem un taxi, avem și prizonieri!

În aceeași clipă, Micuțul se trîntește la pămînt și expediază o grenadă în adăpost.

— Ia te uite ce mai trăsnește a votcă! exclamă Porta pătrunzînd în adăpost. În plin război, ei se țin de chiolhanuri! Ce-ar zice tătuca Stalin dac-ar afla?

Resturile purcelului sînt încă pe masă. Le înhățăm, ca și sticlele de votcă rămase întregi. Porta a descoperit și o geantă plină cu documente. Le răsfoiește în grabă și declară că a dat peste corespondența unor generali.

— E aici și scrisoarea unui mare general către unul mai mic.

— De unde o mai știi și pe asta? îl întreb eu, aiurit.

— Eu știu totul. Ascultă aici:

Dragă Steicker,

Alege un ofițer de Stat Major, pe cel mai sigur, scoate-l din prăpădul de aici și trimite-l să-i explice Führerului situația catastrofală în care se află armata după ce sovieticii au spart frontul la Kalaci.

Al dumitale devotat,

Schmidt

— Vedeți voi, comentează Porta, un general de corp de armată își poate permite să-i scrie unui general de divizie numindu-l „dragul meu” și terminînd cu „al dumitale devotat”, dar ia să fi fost invers, atunci să fi văzut ce mutră făcea ăl mare! Și, iată și o altă scrisoare, nu mai puțin interesantă, deși expeditorul nu pare să-l aibă prea tare la inimă pe adresant. Se simte deîndată.

ULTRA SECRET Golumbiskaia, 16/11/42
Către
Generalul Seidlitz
LI.AK. (Corpul 51 armată)
Se va proceda la reorganizarea următoarelor mari unități: Diviziile 16 și 24 Blindate; Diviziile 76, 113, 384 și 3 Infanterie; Divizia 100 Vînători de munte. Vor fi luate măsurile cele mai drastice pentru aducerea ordinului la îndeplinire,
Heil Hitler!
O.B.

Oricine-și poate da seama că cei doi mahări nu-s chiar frați de cruce.

— Ce măcăne ăla despre a 16-a? Păi, asta-i divizia noastră! intervine, uluit, Micuțul.

— Pe sfînta Magdalena din Omsk! Ai dreptate! Cum naiba au nimerit scrisorile generalilor noștri în sacoșa lui Ivan? Zicînd acestea, Porta continua să scotocească prin servietă. Nemernicii ăștia au pus mîna pe un întreg sac poștal de-al nostru!

— Ce-ar fi să-i luăm la întrebări pe prizonieri? O să ne spună și cît lapte au supt.

— Nicidecum! O roim imediat, hotărî Porta împingîndu-i pe cei doi prizonieri în transportor.

Portierele blindate au fost trase și zăvorîte, vehiculul porni pe drumul pe care ar fi trebuit să-l urmăm. Nici un sovietic n-a încercat să ne oprească, în schimb, la trecerea liniilor, camarazii noștri nemți ne-au împroșcat copios.

— Îi ard? întrebă furibund Micuțul, rotind țeava tunului.

— N-o fă pe tîmpitu'! îl potoli Porta.

Ajunși la cantonament, opri blindatul, cu o elegantă răsucire a volanului, drept în fața PC-ului, sări suplu din turelă și pocni regulamentar călcîiele în fața colonelului Hinka.

— Caporalul Joseph Porta s-a prezentat. Misiunea îndeplinită. Nimic special de semnalat.

— De unde a mai apărut și SPV-ul ăsta? întrebă, năucit, colonelul arătînd steaua roșie de pe turelă.

— Ah, la el vă referiți? răspunse Porta ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume. L-am împrumutat de la Ivan deoarece eram nițel în întîrziere.

— Porta! comandă colonelul, încetează s-o faci pe măscăriciul! Raportează cum trebuie!

— Raportez: dom' colonel, s-a întîmplat din întîmplare. De vină-i afurisita aia de pădure bolșevică. Ne-am pomenit deodată în fața măgăoaiei ăsteia și a trebuit să spargem cîteva capete ca să putem pune mîna pe ea. Pe drum am cules și doi prizonieri, niște șuți de saci poștali.

— Caporal, îți bați joc de mine?

— Să trăiți, dom' colonel, raportez că nici prin gînd nu mi-ar trece așa ceva, dar nici să iau războiul ăsta în serios, nu-mi vine! Micuțule, du-te și adă-i pe cei doi hoți. Spune-le că vor fi puși la zid!

Golemul nostru cel idiot îi azvîrli, pur și simplu, afară din SPV și un locotenent le tăie legăturile.

— Sînt treaz sau visez? făcu Hinka uitîndu-se, stupefiat, la cei doi prizonieri.

— Vă asigur, dom' colonel, că sînt niște Ivani autentici! îl încredință Porta, gesticulînd în sprijinul afirmației sale.

— Vrei să spui că nu cunoști gradul prizonierilor voștri?

— Raportez: Ivanii ăștia trebuie înaintați Tribunalului Militar pentru furt de corespondență. E o chestiune serioasă, dom' colonel; vedeți, pe vremea cînd eram în închisoarea de la Torgau...

— Termină cu tîmpeniile tale! Unul e general-locotenent, iar celălalt, colonel.

O secundă, Porta rămase încremenit de stupoare, după care, fără să mai șovăie, luă poziția de drepți în fața celor doi.

— Ce-ți-e și cu războiul ăsta! îngăimă Micuțul. Cînd te gîndești că am șutuit în fund doi ofițeri superiori! Să mă ierte, domnu' general-locotenent și domnu' colonel, așa ceva n-o să se mai repete.

Și, imitîndu-l pe Porta, luă poziția de drepți.

Îți jurăm, Adolf Hitler, să-ți rămînem credincioși.

August Wilhelm, prinț de Prusia,
1933

Bătălia pentru uzina Krasnîi Oktiabr

Obergruppenführerul SS și șeful RSHA[1] *Reinhard Heydrich trecu ca turbat prin birourile imobilului cu nr. 8 de pe Prinz Albrechtstrasse, suduindu-i pe toți cei care-i ieșeau în cale. Înainte ca aghiotantul său să fi apucat să sară, deschise cu o lovitură de picior ușa biroului personal și înșfăcă receptorul.*

— Schellenberg, prezintă-te imediat la mine! răcni el.

Închise fără să mai asculte răspunsul, apăsă pe butonul interfonului, așteptă cîteva secunde, îl apăsă din nou și, furibund, prinse să se legene pe vîrfurile picioarelor. O voce vulgară răsună în difuzor:

— Gestapo, Gruppenführerul Müller.

— Dormi pe tine, Müller? urlă Heydrich. Te aștept! În viteză!

Se prăvăli în fotoliu și așteptă cu vădită nerăbdare pe cei doi șefi de departamente. Ofițerul de serviciu deschise ușa, pocni din călcîie și anunță:

— Gruppenführer Müller, de la Gestapo și Brigadeführer Schellenberg de la SD.

— Să intre, mîrîi Heydrich.

Primul apăru Walter Schellenberg. Purta, ca de obicei, un costum civil, gri-închis, discret; în urma lui pătrunse Müller, în uniformă, dezmățat ca întotdeauna. Fostul factor-poștal münchenez nu izbutise nicicum să devină, ceea ce se cheamă, un ofițer corect. Schellenberg salută, zîmbind liniștit. Müller, veșnic congestionat și nesigur pe sine, nu știa ce atitudine să adopte.

— Bună ziua, domnilor, mîrîi Heydrich. Sper ca, măcar, să fi dormit bine. Cîteva clipe se uită fix la cei doi generali SS, apoi aținti rigla sa în patru colțuri asupra lui Müller: Dumneata! În vreme ce dumneata sforăiai sub plapumă, mi-a telefonat Führerul. Inutil să vă spun cît de neplăcut a fost, ca să nu mai vorbim de faptul că plimbarea mea călare a trebuit

---

[1] *(germ.)* RSHA–*Reichssicherheisthauptamt*: Direcția generală a Serviciilor de siguranță ale Reichului. *(n. trad.)*

amînată cu o jumătate de oră. Führerul m-a beștelit, auzi dumneata, Müller, m-a beștelit pe mine, cînd de vină ești dumneata care dormi în loc să-ți faci treaba! Dimineața, la ce oră vii la slujbă?

— La 8:30, Obergruppenführer.

— Te crezi, cumva, tot la Poștă? Duci dorul vieții dulci de factor la țară? Atunci, spune-o deschis! Află, Müller, că nimeni nu-i mai ușor de înlocuit ca dumneata!

Müller deveni stacojiu și-n clipa aceea își dorea toate bolile pămîntului, fiindcă, într-adevăr, regreta viața de factor poștal.

— Serviciul secret al Armatei a interceptat o telegramă expediată de ambasadorul Belgiei, ministrului său de Externe. Telegrama conținea, nici mai mult, nici mai puțin, decît planul nostru de invadare a Belgiei și Olandei. Ce spuneți, domnilor?

— Cunosc această telegramă, făcu, zîmbind, Schellenberg, ba chiar sînt sigur că am înaintat-o în ziua în care trupele noastre au trecut frontiera olandeză.

— Îmi amintesc, răspunse Heydrich cu un aer disprețuitor, nu m-am ramolit încă, deși sînt persoane care ar vrea s-o creadă. Dar, domnule Schellenberg, una e să fiu EU informat despre o atare afacere și alta e dacă-i vorba de Führer... sper că sesizezi nuanța, Brigadeführer?

— Vă înțeleg perfect, răspunse, continuînd să surîdă, Schellenberg admirînd, aproape fără voie, spiritul diabolic al șefului său direct. Ce se mai aude la Führer? chestionă el, prudent.

— Ca de obicei. Totul e strict secret. Ce-ți închipui? Are și el planurile sale, cum le avem și noi pe ale noastre. Și, întorcîndu-se brusc spre Müller, interogă: Ia spune, Sherlock Holmes, ce-ai mai aflat despre trădătorii noștri? Amiralul Canaris, ambasadorul Ulrich von Hassel, Oberburgmeisterul[2] *Goedler, Generalmajor Oster și banditul acela ipocrit de general Beck?*

— Obergruppenführer..., începu Müller, lăsîndu-se de pe un picior pe altul.

— Stai potolit! țipă la el, iritat, Heydrich.

Șeful Gestapoului fu apucat de sughiț:

— Toți acești trădători sînt filați zi și noapte.

[2] *(germ.)* OBERBURGMEISTER: Primarul general. *(n. trad.)*

— Ai prevenit și pe altcineva în afară de mine?

— Nu, Obergruppenführer, totul vă este înaintat sub sigiliu.

— Dar ce se mai aude cu Sturmbannführerul Axter din serviciul dumitale III/2? E și el filat zi și noapte?

— Sînt urmăriți cu toții.

— În cazul acesta, făcu Heydrich, zîmbind perfid, probabil ai vești despre el... să zicem, de ieri după-amiază?

Müller reflectă o clipă, apoi răspunse negativ, promițînd, în sinea sa, că o să-i frece ridichea acestui Sturmbannführer Axter.

— Ei bine, scumpule, nici n-o să ai vreodată! Axter a fost ucis astă-noapte în Morellenschlucht, iar cadavrul său a și dispărut în crematoriul lagărului de la Oranienburg. Te înșeli însă amarnic închipuindu-ți că voi continua să-ți fac treaba! Puteai să-ți dai seama și singur că cineva care a slujit doi ani la Cartierul General al Führerului și apoi, brusc, pe nepusă masă, e transferat în serviciul dumitale, nu poate fi decît un spion. Acum însă, te poftesc să-i raportezi dumneata personal Führerului dispariția lui Axter, nu-s oile mele și mă spăl pe mîini. Ai înțeles Müller?

— Da, Obergruppenführer.

— Perfect. Dar la Roma, ce se mai întîmplă, Müller. Ce naiba, ca șef al Gestapoului ar fi trebuit să știi o groază de lucruri?

Müller își înghiți cu greu saliva.

— Știm că belgienii au expediat un raport în legătură cu planul nostru de atac și-l cunoaștem pe agentul care l-a adus.

— Ia te uită! îl zeflemisi Heydrich, aplecîndu-se peste birou. Ești de-a dreptul clarvăzător, Müller!

— Da, Obergruppenführer, murmură gestapovistul. Omul e mort. Accident de circulație, pe Via Veneto a dat un camion peste el.

— Un pic cam tîrziu, Müller.

— Am făcut tot ce-am putut. Nu văd cum...

— Bine, te cred, dar pornind de la ideea că sîntem cu toții de acord asupra rolului jucat de amiralul Canaris în toată această afacere. Rețineți însă, domnilor, că pînă una, alta, amiralul e absolut tabu. Continuînd să se joace cu rigla,

adăugă cu un zîmbet glacial pe buze: Azi dimineață, Führerul a desemnat o vulpe să-i păzească găinile. Canaris a primit ordinul să descopere trădătorul.

Müller și Schellenberg pufniră în rîs, Heydrich se mulțumi să surîdă.

— Schellenberg, dumneata ești în termeni buni cu amiralul, aranjează-te să devii intim cu el și oferă-i un os pe care să-l poată prezenta Führerului. N-ar fi rău să-i furnizezi și cîțiva auxiliari, aparținînd însă serviciilor noastre. O avem ca secretară la IV/2/B pe nevasta unui ofițer, care în plus, are și un frate în Anglia. Cedează-i-o amiralului; dragul de el, trebuie ajutat să-i descopere pe trădători, și nu-l văd arestîndu-se pe sine însuși și pe generalul Oster. Presupun că oamenii pe care-i avem la Roma sînt siguri?

— Da, Obergruppenführer. Rețeaua noastră de acolo e foarte densă.

— Bine, încuviință Heydrich. Putem livra amiralului cîțiva „trădători". E treaba dumitale cum obții „mărturisirile", dar dacă o scrîntești vei bate, din nou, drumurile din jurul Münchenului cu geanta de poștaș în spinare. Ți-o garantez.

Au trecut cîteva zile și iată-ne în partea de nord-est a Stalingradului, în fața marii oțelării a Marinei, denumită *Octombrie Roșu*. Aici, de luni de zile, au loc lupte sîngeroase. Două regimente sovietice s-au repliat în giganticele hale. Peste tot, numai fiare răsucite, sfîrtecate, sudate de dogoarea focului. În ziduri, găuri uriașe făcute de obuze, o duhoare de carne arsă să ți se întoarcă mațele pe dos, hoarde de șobolani alergînd prin zăpadă, șobolani cum n-am mai văzut, de mărimea unei pisici, unii aproape fără blană. Heide pretindea că îngrozitoarele rozătoare aveau, cu toatele, ciumă bubonică, ceea ce ne scotea din minți. Aruncam în ei cu grenade de mînă și aproape că ne era mai frică de guzganii ăștia hidoși decît de ostașii roșii.

Într-una din zile, Bătrînul a fost chemat la comandantul companiei, căpitanul Schwan. La înapoierea pe poziție, a trimis după Heide.

— Julius, i-a spus, am primit ordinul să atacăm cazemata care-i în fața oțelăriei. O faci tu, cu grupa ta. Noi, te acoperim cu mitralierele.

O neutralizați cu grenade aruncate prin ambrazuri. O să aveți și cinci mine magnetice pentru ușile blindate.

— Te-ai țicnit cumva? Ce-s ouă, grenadele alea? Cum să le azvîrli în niște ambrazuri plasate atît de sus? Asta-i nebunie curată! Avem nevoie de o grupă de pionieri.

— Ai ordin să arunci cazemata în aer, îi răspunse, sec, Bătrînul. Cum? Te privește.

Heide înjură cu năduf, dar știa că Bătrînul protestase, la rîndul său, împotriva acestei acțiuni demente și, ca atare, nu-i rămînea altceva de făcut decît să se supună.

— Grupa a 2-a, după mine! comandă Heide, săltînd pe umăr pușca-mitralieră.

Ne angajarăm pe o stradă, mai exact, pe ceea ce fusese odată o stradă. Acum, semăna mai de grabă cu o cratiță uriașă în care polonicul unui ciclop amestecase laolaltă zeci și zeci de case. Într-o găleată, capul retezat al unui copil privea, nedumerit, cerul. O schijă sau cuțitul unui satîr? Pretutindeni, cadavre sfîrtecate groaznic, mai mult civili decît militari. Ne furișam printre ruine. Porta descoperi o pîlnie de obuz în mijlocul unui morman de moloz și sări în ea.

— Rămîn aici, spuse el instalînd mitraliera, e poziția ideală ca să vă acopăr.

— Ba p-a mă-tii! răcni la el Heide. Ai să mergi cu noi! Sînt comandantul grupei și-ți ordon să schimbi poziția!

— Vrei, poate, o carabă peste bot?

O rafală inamică îl obligă pe Heide să se arunce la pămînt, alături de Porta.

— O să te scot la raport, n-ai nici o grijă!

— N-ai decît, vezi numai cum faci ca să rămîi în viață!

Căpitanul Schwam apăru, alergînd printre ruine.

— Ce aștepți, subofițer Heide? Înainte, spre cazemată!

Heide, cu o privire crîncenă în ochi, se săltă pe jumătate.

— Permiteți să raportez, dom' căpitan, interveni, prompt, Porta. Mitraliera e în bătaie, conform ordinelor primite, gata să protejeze acțiunea grupei.

— Înainte, subofițer! urlă căpitanul unui Heide amuțit de impertinența lui Porta.

— Ei las' c-ai să mi-o plătești, roșcovan blestemat! scrîșni Heide turbat de furie și rănit pînă-n străfundul sufletului său de oștean, repezindu-se către cazemată fără să-i mai pese de gloanțele inamice.

L-am urmat, în salturi scurte, avîndu-i alături pe Gregor și pe pușcașul-marin Ponz, ultimul supraviețuitor al flotilei Donului. Mitralierele țeseau pînza lor ucigașă la cîțiva centimetri deasupra solului. Ne luară în primire și aruncătoarele. Trebuia neapărat să ajungem în imediata apropiere a cazematei înainte ca ele să fi apucat să-și regleze tirul. Un junghi în coastă mă împiedică să respir, inima-mi bate nebunește, mușc, disperat, din zăpadă.

— Ia nu mai fă pe nebunul! se răstește la mine Heide. Ai să sări primul, jigodie!

— Nu pot, inima...!

— Salt înainte, putoare!

Mitraliera lui Porta răpăie, gloanțele scurmă betonul cazematei. Culcat în spatele unei mitraliere, Porta n-are egal. Mă încordez, gata pentru salt, gîtuit de frică: focul e prea razant. Am țîșnit și în secunda în care mă trîntesc din nou la pămînt, ceilalți sînt, din nou, alături. Sacul cu grenade e la marinar, dar acum e rîndul lui să-și dea în petic:

— Puteți să vă căcați în capul unui biet marinar, dar eu unul aștept sfîrșitul războiului în groapa asta și mă piș pe *Führer*, pe patrie și pe Reichul milenar!

— Gura, nenorocitule! zbiară Heide. Las' că ne întoarcem noi! Ce i-o fi trebuit *Führerului* împuțita asta de marină!

Aruncătoarele de grenade bufnesc, mitralierele țăcăne furioase. Cei de la ferestrele de sus ale halei ne-au reperat și știu prea bine că dacă sare-n aer cazemata, s-a dus și *Krasnîi Oktiabr*, mîndria Stalingradului.

De-abia acum începe greul. Trebuie trecut peste un taluz, bătut din toate părțile cu foc. Heide se repede primul. Aleargă prin zăpadă, sare peste un tufiș și dispare la baza cazematei. Îi strig marinarului:

— Vii sau ce faci?

— Ticălosule! îmi răspunde el, înfundîndu-se și mai tare în groapa lui.

Fac un salt lung și aterizez lîngă Heide, exact la piciorul cazematei care ne domină cu înălțimea sa colosală, atît de colosală că nu

vom ajunge niciodată s-o atingem! Mă ghemuiesc în dosul unui bloc de beton, aici mă simt oarecum la adăpost.

— Mori de frică, blegule! mă apostrofează Heide. Adu grenadele.

— Păi, sînt la marinar.

Heide mă privește uluit:

— Doar n-ai să-mi spui c-ai venit fără grenade?

— Le are marinarul. Chiar tu ai ordonat așa. Eu unul nu-s aruncător de grenade!

— Ba ești cel mai bun din companie! Marș după ele!

— Te-ai smintit! N-apuc nici măcar să ajung!

— Du-te! E un ordin!

— Nu! țip eu. Ești nebun! Fă-l pe marinar să le aducă, el le are! Mai bine Tribunalul Militar, decît o moarte sigură!

— Las' că vezi tu! Iar pe lașul ăla, îl învăț eu minte!

Săltîndu-se de la pămînt, Heide îl descoperă pe marinar, ghemuit în continuare pe fundul gropii.

— Galop încoace cu grenadele! răcnește el și expediază o rafală de pușcă-mitralieră drept în nasul marinarului.

Îngrozit, acesta țîșnește pînă la noi, dar fără sac.

— Sacul! Sacul! tună Heide, îmbrîncindu-l peste taluz pe marinarul paralizat de teamă. Așa trebuiesc tratați lașii!

— Ai tras în mine! geme marinarul, lipindu-se de sol. Ai fi putut să mă omori!

— Chiar asta am și urmărit!

Între timp, sosesc Gregor și Legionarul aducînd cu ei minele. Preparăm la repezeală încărcăturile, patru grenade cu coadă legate în jurul unei sticle cu benzină.

— Pregătește-te, Sven, comandă Heide indicînd ambrazura cea mai apropiată. Eu îi țin sub foc, tu le expediezi pachetul!

— Dar nu mă pricep.

— Execuți sau nu, canalie?

N-am încotro și mă tîrăsc în urma lui pînă sub ambrazură de unde trage tunul cazematei. Imposibil să ajungi la fanta aceea situată la 4 metri deasupra solului. Mă retrag nițel ca să-mi creez spațiul necesar aruncării... Din uzină, o mitralieră mă ia sub focul ei; văzduhul

țiuie ca năpădit de un roi de viespi furioase... Duc brațul la spate, îmi iau avînt, dar sînt prea istovit, n-am forța necesară și mănunchiul de grenade nu ajunge la ambrazură, se izbește de zid și cade la piciorul cazematei. Împietrit, mă uit la el cum se rostogolește și nici măcar nu-mi dau seama că Heide s-a repezit peste mine, trîntindu-mă la pămînt. Explozie monstruoasă. O schijă îmi crestează brațul.

— Cretinule! Acum, am fost reperați!

Gîfîi cu fața în zăpadă. Brațul mă arde.

— La comanda mea, continuă Heide, sărim împreună, te cațări pe umerii mei și arunci înăuntru grenada!

În ciuda tirului precis al lui Porta, tunul continuă să bată metodic. Heide e nebun de legat! Singurul lucru cu care o să mă aleg dacă încerc figura cu aruncatul prin ambrazură, va fi o mînă smulsă! Treaba asta se face cu aruncătorul, dar așa ceva n-avem. Mă împotrivesc, brațul mă doare din ce în ce mai tare.

— Mincinosule! zbiară el, lovindu-mă peste rană. Crăpi de frică și ești laș! Mă înhață de umăr, mă zgîlțîie, mă pocnește peste față cu dosul palmei. Ai să te cațări imediat!

E mult mai puternic decît mine și, dacă-i rezist, mă va ucide. Mă va ucide pentru lașitate în fața inamicului și neexecutare de ordin, iar toată lumea îi va da dreptate. Ca într-un coșmar, așez talpa piciorului în palmele sale împreunate, îi sar pe umeri, trag cu dinții cuiul de siguranță al grenadei, încerc s-o strecor prin ambrazură, dar dinăuntru un pat de pușcă o azvîrle, violent, afară. Mă dezechilibrez, încerc să mă redresez, cad, îl trag și pe Heide după mine și într-o spulberare de zăpadă, ne rostogolim pe rambleu în jos pînă la groapa în care e instalată mitraliera lui Porta.

— Pui de cățea! Ai făcut-o dinadins! răcnește Heide ieșindu-și complet din fire. Las' că mi-o plătești, și încă scump!

Turbat de-a binelea, smulge baioneta din teacă și, cu spume la gură, se năpustește asupră-mi. Îngrozit, încep să mă cațăr pe taluz în sus, simțind în ceafă răsuflarea fierbinte a dementului; într-un disperat efort sar și mă prăvălesc între Gregor și Legionar. Nebunul azvîrle cu baioneta în mine și amenință cu pumnul cazemata care scuipă foc.

— Stați că vedeți voi, mongolilor! răcnește el cu glas spart.

Înșfăcînd o mină T[3], se repede nebunește spre zidul cazematei, se agață de ceva, se saltă vădind o forță extraordinară, dar pierde priza și cade. Nici o secundă și e din nou în picioare, din nou sare pe betonul neted, se agață, n-ar ști nimeni să spună de ce, urcă șerpește. Mina, atîrnată de gît, se bălăbăne încolo și-ncoace, dacă-i izbește focosul nu mai rămîne nimic din el.

— Un nebun furios, murmură Gregor, urmărindu-i cu privirea ascensiunea.

— Da, dar un soldat nemaipomenit, spune cu admirație Legionarul. Merită pe deplin o *Cruce de Fier*.

Heide a ajuns la ambrazură. Se prinde cu o mînă de țeava tunului, se leagănă în aer ca o maimuță, desprinde mina și-i face vînt prin ambrazură. Își dă drumul, cade și, deși înălțimea e mare, se redresează instantaneu.

— După mine! Pe partea ailaltă! strigă el, luînd-o la goană.

N-am apucat bine să sărim într-o parte că explozia zguduie din temelii masiva construcție din beton, ușa blindată se deschide și prin ea țîșnește afară o siluetă plină de sînge. Cu patul armei Legionarul îi zdrobește fața, sare fulgerător peste omul căzut și, trăgînd din mers, pătrunde, urmat de noi, în interiorul cazematei care aduce acum a abator. Ne adăpostim în dosul unor lăzi cu muniții; sus, tunul continuă să tragă.

— Marinarule, ordonă Gregor, fugi după Heide și spune-i c-am pătruns în coșciug. Galop, altminteri ne mai trezim cu o mină! Nebunul e-n stare s-o facă. Întinde-o, jigodie! zbiară el la marinarul care, codindu-se, dă să iasă dar se izbește chiar de Heide.

— Ce faceți aici, căcănarilor? De ce nu sînteți sus unde-i Ivan? Mă pocnește cu țeava pistolului: Urcă! Vrei să devii ofițer? Atunci, arată ce poți, secătură!

Fără o vorbă, mă cațăr pe îngusta scară de fier care duce la nivelul superior, crăp nițel trapa și arunc o privire înăuntru. Tunul continuă să trimită proiectil după proiectil, servanții se agită, alții stau cu armele pregătite. Groaza îmi încleștează beregata: cu toții au petlițele verzi ale trupelor NKVD. Gîfîind, mă rostogolesc pe scară în jos ca să fiu, imediat, înșfăcat de Heide:

[3] Mină anti-personal cu mare putere de fragmentare. *(n. trad.)*

— Ce te-a apucat? De ce nu i-ai miruit?

— Acolo... sus... gîfîi eu, sînt numai NKVD-iști! Puzderie...

— Precista lor! scrîșnește Heide și, înhățînd o legătură de grenade, se cațără ca un cimpanzeu pe scară, deschide trapa, aruncă și sare jos, trîntindu-se pe podea. Explozia ne asurzește. Acum, după mine!

De data asta însă, Legionarul e în frunte. Smucește trapa și mătură încăperea cu o lungă rafală de pistol-mitralieră. Aici, sînt morți cu toții, dar mai e un nivel, încă o scară. Plesnește, sec, un foc de revolver, glontele îmi șterge casca, cătarea masivului Nagan din mîna fermă a locotenentului sovietic mă caută; golesc, fulgerător, aproape întregul încărcător și fața lui se preface, instantaneu, într-un terci sîngerînd. Un sergent, pe pieptul căruia atîrnă ordinul *Slava*, duce spre spate pumnul în care ține grenada, dar baioneta Legionarului îi stopează elanul. N-avem încotro, dar răniții trebuie lichidați, ăștia luptă pînă-și dau duhul. Am văzut odată un rănit care și-a zburat creierii tocmai cînd sanitarul nostru se apleca să-i acorde primul ajutor.

Acum e rîndul meu să urc următoarea scară, dar, înainte chiar de a ajunge la capătul ei, văd răsărind prin trapă o mutră mongoloidă; un ostaș cu căciulă de blană avînd prinsă pe ea o steluță roșie. Reflex, îl apuc de nas și-l smucesc spre mine, iar Heide îl ucide pe cînd cădea. Azvîrl grenada, suflul exploziei mă aruncă de pe scară, totul dansează prin fața ochilor... Răsună rafale, bubuie grenade, urlete, horcăituri... apoi, în cazemata plină de fum, se lasă liniștea.

Sleiți de puteri, ne aruncăm pe jos și bem apa care folosește la răcirea mitralierelor rusești. Brusc, stupefacție generală: calm, Heide se spală într-o găleată! Fără să scoată o vorbă, își aranjează frizura, își scutură uniforma, își potrivește curelele echipamentului și cutele vestonului și iată-l redevenit prusacul de cremene, puțind a regulament de ordine interioară.

Compania a 3-a are misiunea să ocupe un uriaș cub de beton, un bloc situat în imediata vecinătate a uzinei înainte de război, aici erau cazați deținuții care munceau în uzină. Descoperim cîteva zeci dintre ei în pivniță, uciși cu toții cu un glonte în ceafă. Pe zeghea politicilor era cusut, pe piept și la spate, un cerc roșu, pe cea a infractorilor de drept comun, cîte unul negru. Prudenți, inspectăm, una cîte una, încăperile blocului. Dacă deschizi o ușă, aparent banală, dacă te împiedici de un

prag nițel mai ridicat, riști să dispari, în aceeași clipă, sfîrtecat de o tunătoare explozie. NKVD-iștii siberieni sînt de un fanatism incredibil: n-au milă nici de alții, dar nici de ei. Să te ferească Sfîntul să cazi viu în mîinile lor! Tortura cea mai blîndă născocită de ei este de a spînzura prizonierul, gol pușcă, legat cu o sîrmă de picioare și agățat de giurgiuveaua ferestrei, așa, să fie la vedere... Ca să te sfîrșești e nevoie cam de șase ore...

Urmează acum asaltul oțelăriei propriu-zise. Un regiment de DO pune în baterie sculele sale infernale; o salvă de-a lor e ceva apocaliptic. Luptele corp-la-corp se țin lanț, ne batem la baionetă, cu lopata, despicăm, străpungem, zdrobim, ne bălăcim în sînge, călcăm pe viscere, dar siberienii nu cedează. În cea de-a noua zi a atacului, captăm un mesaj adresat de apărători comandamentului lor:

„Aici *Krasnîi Oktiabri*. Hrana a fost epuizată. Cerem permisiunea să ne retragem.” Răspunsul a fost imediat: „În nici un caz. Luptați ca niște adevărați ostași sovietici.” După alte cinci zile de încleștări înverșunate, încercuiți din toate părțile, siberienii lansează un nou apel: „Aici *Krasnîi Oktiabri*. Toate sursele de apă au fost capturate de inamic. Se moare de sete. Multe cazuri de sinucidere. Așteptăm ordinul de retragere.” Răspunsul nu se lasă așteptat, imbecil și lozincar: „Ostași, a sosit momentul să dovediți că sînteți demni să slujiți în Armata Roșie. Credința în victorie să vă fie apă vie. Privirea mareșalului Stalin e ațintită asupra voastră.”

Eroicii soldați siberieni au mai rezistat trei zile, cu un fanatism sporit, ca apoi să lanseze un ultim mesaj: „Muniția complet epuizată. Efectivul redus la o zecime. Încercuire totală.” Și de data asta, răspunsul a fost categoric: „Un ostaș sovietic nu se predă, nu capitulează. Luptați!”

Către miezul nopții, după ce au tras și ultimile cartușe, atacă la baionetă. Răspundem cu rafale lungi de mitralieră. Cîțiva izbutesc, totuși, să răzbească pînă la noi. Ucidem ca turbații, cu gîndul la cadavrele camarazilor noștri spînzurați la ferestre. Împlînt baioneta în pîntecul unui tînăr locotenent, probabil de-o vîrstă cu mine, ba îi zdrobesc și fața cu tocul cizmei; în locul meu, ar fi făcut la fel. Deveniserăm cu toții fiare.

În zori, pătrundem în hala mare a uzinei. Pretutindeni cadavre sau răniți grav care-și așteaptă moartea în tăcere, resemnați, știind că nu pot nădăjdui la crutare. Cei care se mai pot mișca, se sinucid

azvîrlindu-se de pe podurile rulante, de pe pasarelă sau sărind pe fereastră. Spre seară, întreaga uzină e în mîinile noastre. Eroica rezistență a siberienilor va rămîne însă un exemplu de neuitat; de aici încolo, de cîte ori ne vom afla la ananghie, vom spune: „Amintiți-vă de *Octombrie Roșu*."

Instalat pe un banc, Porta n-are altceva mai bun de făcut decît să citească un ziar al Armatei, găsit cine știe pe unde.

— Ceva noutăți? se interesează Micuțul. Vreun dezastru, vreo catastrofă?

— Ași! Cică marina a scufundat o groază de nave și Anglia e aproape învinsă.

— Nu mai pricep nimic, intervine Gregor. De cînd am isprăvit cu Polonia ni se tot spune că Anglia e la pămînt. Și-atunci, de ce nu capitulează? Nu mai au nave, porturile le sînt în flăcări, avioanele datează de pe vremea celuilalt război, n-au ce hali și, totuși, noapte de noapte vin și ne bombardează orașele. Cum se face?

— Misterele războiului, declară, solemn, Porta. Ia te uită! Aici e ceva interesant! Ascultați și voi: „La Stalingrad, ostașii luptă cu furie ca niște adevărați eroi wagnerieni. Combatanții Armatei a VI-a vor intra în istorie ca eroi printre eroi. Ei înving și mor cu gîndul la *Führerul* mult iubit."

— Ajunge! izbucni Gregor. Sînt sătul de frazele astea. Mă cufuresc numai cînd le aud!

— Comandanții de pluton, la mine! îl auzirăm pe căpitanul Schwam strigînd din celălalt capăt al halei.

Primim ordinul să asigurăm garda sinistrei clădiri a GPU-ului[4], în pivnița căreia feldmareșalul von Paulus și Statul său Major se joacă de-a războiul, trăgînd săgeți și împlîntînd stegulețele pe o hartă. Ce știu ei de suferințele soldatului, de foame, de frig, de torturi? Fac războiul așa cum au învățat c-ar trebui făcut la Academia lor militară. Pentru ei, bătălia Stalingradului e tot un Kriegspiel[5], doar că ceva mai serios.

Unul după altul, o pornim pe bulevardul Revoluției. În marea lor majoritate, clădirile care-l mărginesc au rămas intacte. N-au căzut

[4] *(rus.)* GOSUDARSTVENOIE POLITICESKOE UPRAVLENIE: Direcția politică a statului. *(n. trad.)*

[5] În traducere literală: joc de război. Exercițiu tactic efectuat pe hartă sau la lada cu nisip. *(n. trad.)*

decît puține proiectile, mai mult dintr-acelea rătăcite. sîntem depășiți de un șir lung de civili care se evacuează, cărînd răniți și bolnavi culcați pe pături. Dintre ruine apar cîțiva copii zdrențăroși, cerșind pîine. Ni se face milă și le dăm tot ce avem. Un băiețel cu o bonetă de infanterist german pe cap și cu o sabie rusească în mînă se agață de Micuțul.

— *Gospodin* soldat, ciripește prichindelul, nu vrei să fii tăticul meu?

— S-a făcut, amice, răspunde zîmbind Micuțul și-l saltă pe umăr. Cîți ani ai?

— Nu știu, dar sînt de-acum bătrîn. Înlănțuie cu mînuțele gîtul uriașului: *Gospodin* soldat, da' n-ai vrea să fii și tăticul surioarei mele mai mici?

— Ba da, ba da, răspunde, înduioșat, Micuțul, lăsînd copilul pe caldarîm.

— Mă duc după ea, strigă băiețelul, pornind ca o zvîrlugă.

Șuierul unui proiectil spintecă văzduhul... Fulgerător, ne trîntim la pămînt. O explozie solitară. Ne ridicăm și ne scuturăm. N-am pățit nimic. Doar că, în mijlocul bulevardului, zac, într-o băltoacă de sînge, o bonetă nemțească și o sabie rusească făcută tirbușon...

După două zile de gardă la clădirea GPU-ului, sîntem schimbați și trimiși într-o cazarmă, iar Porta e avansat caporal-șef.

— Nu-i cu putință! exclamă subofițerul Franz Krupka împungînd cu degetul mîneca lui Porta. Te-au făcut caporal-șef! Bătrîne, drumul spre bastonul de mareșal ți-e, de acuma, deschis, dar știi și tu că un galon nou trebuie udat!

— E tot ce-mi doresc, răspunse, acid, Porta, dacă-mi spui și cum? În afara glorioasei zăpezi sovietice, altceva nu găsești pe aici.

Cei doi cumetri se știau de ani de zile, fuseseră plămădiți din același aluat și trăiseră în aceeași mahala berlineză. Krupka aruncă o privire de geambaș lui Porta și-și scărpină nasul degerat și operat. Nu fusese el prea frumos nici înainte, dar acum era de-a dreptul hidos.

— Ascultă. Știu unde ai putea găsi cu ce uda galoanele tale, dar dacă sufli o vorbă, ți-ai găsit beleaua!

Porta ridică trei degete:

— Hai, dă-i drumul, bivole, uite, am jurat!

— Ei bine, porcul ăla de Wilke are patru navete cu votcă de Crimeea pe care le-a șterpelit de la o popotă.

— Sfinte Sisoe! Păi cu așa ceva poți cîștiga războiul! Zbor imediat la el. Stai, mai întîi, să vedem pe cine invităm, zise el așezîndu-se nonșalant pe o bombă de avion neexplodată. Preocupat, supse capătul unui chiștoc de creion: Pe mine, în primul rînd. Și, firește, pe tine. Apoi, pe Bătrînul și pe Gregor. N-am încotro, dar trebuie să-l chem și pe Micuțul, deși e mai rău ca un elefant într-o sticlărie dacă a apucat să se troscăiască. Nici cu Heide nu-mi e rușine, dar dacă-i turnăm niște bere în votcă, scăpăm de el în cinci minute. În sfîrșit, pe Sven și pe Legionar. Atîta tot. Ah, bine că mi-am adus aminte! Corcitura asta teutono-franțuzească îmi datorează un pachet de țigări cu opiu, de *grifas*, dar e atît de rău pe jantă că pînă și pîrțurile îi miros a mucegai. Nici o scofală cu asemenea debitori. Vezi tu, ceea ce ne lipsesc sînt contabilii!

— Ai perfectă dreptate! nu mai departe decît ieri, am trecut pe la compania a 7-a ca să încasez trei pachete de *grifas*. Mi le datora porcul ăla de *Feldwebel* Pinsky; ei bine, ce crezi că a făcut banditul? S-a lăsat împușcat fără să-și plătească datoria! Acum îmi dă cu tifla din groapa în care l-au aruncat! Ce-i pasă? Am încercat să storc ceva de la plutonul lui, dar m-au trimis la plimbare spunîndu-mi să mă șterg la fund cu chitanța mea. Acuma nu mai împrumut nici cu o dobîndă de 100%.

— Există tipi care acceptă asemenea dobîndă? întrebă Porta, deodată interesat.

— Cinstit vorbind, nu știu, dar așa ar fi drept, dat fiind riscurile pe care ni le asumăm. Uite, de pildă, aveam o chitanță de la un ofițer provenit din trupă. Sigur, acest simplu fapt ar fi trebuit să-mi dea de gîndit, dar uneori te lași impresionat de ifosele acestor domni. Ce crezi că a făcut dobitocul ăsta de galonat? S-a aruncat cu o mină sub un T-34, gîndind că o să se-nvîrtă de o *Cruce de Fier*. Ce zici, ce idiot! Evident, tancul l-a făcut terci. Asta ca să-mi fie învățătură de minte!

— Vremuri grele pentru oamenii de afaceri, gemu Porta. Bun, m-am dus. Pe diseară, la opt. Ne vedem în camera 23.

Cîntînd cît îl țineau bojocii, porni pe aleea centrală a cazărmii, salută cît se poate de reglementar, dar, cu gîndul numai la votcă, un maior, salută tot atît de corect și corpul unui ofițer dezertor care

atîrna de o cracă. Pînă la urmă, îl găsi și pe grăsanul de Wilke, ocupat cu pregătitul supei.

— Ia spune, Wilke, ai aflat vestea cea mare? făcu el extrăgînd o țigară din port-Țigaretul său din aur masiv, „moștenire” de la un general căzut în timp ce inspecta linia întîi.

— Hai, mai lasă-mă cu noutățile. Sînt sătul de ele pînă-n gît! Singurul lucru care mă interesează e hotelul pe care mi-l voi construi după terminarea războiului.

— Hotel? Visezi! Cînd eram de gardă știi tu unde mi-a picat sub ochi un document ultra-secret. Era un ordin al *Führerului*: luptați pînă la ultimul soldat și ultimul cartuș! Așa că, puișor, o să strîngi din buci dînd cu tîrnăcopul la minele din Kolîma și-o să te gîndești acolo la hotelul tău! rînji Porta, devorînd un cîrnat pe care mîna sa expertă izbutise să-l șterpelească. Ascultă, Wilke, să fim serioși. Ce-ai zice s-o ștergi de aici, fain-frumos, c-un avion?

— Bați cîmpii! bombăni bucătarul. Ce întrebare tîmpită!

— Fii atent, spuse Porta, coborînd vocea, ieri, cînd eram la Comandament, mi s-a șoptit o chestie interesantă. N-are rost să-ți mai spun că noi, caporalii-șefi, avem antene peste tot. La început, nu m-a prea interesat, dar după aceea m-am gîndit la prietenii mei bucătari, pentru că se referea la toți bucătarii din zona Stalingradului.

— Ce tot îndrugi acolo?

— N-ai decît să crezi sau nu. Era un ordin al Intendenței generale care cerea desemnarea unui bucătar de înaltă calificare care să formeze cadre la Școala militară de bucătari de la Stettin. Porta aruncă o lungă privire spre Wilke, a cărui atenție sporea văzînd cu ochii. Evident, m-am gîndit imediat la tine, că de, sîntem vechi camarazi. Îți amintești, sper, cum te-am acoperit—ca un adevărat prieten—cînd am fost numit, la cazarma din Paderborn, să controlez stocurile individuale de hrană și cînd am constatat că jumătate din ele lipsea? Dacă atunci mi-aș fi făcut datoria, te aștepta închisoarea de la Torgau și, poate, lațul călăului.

— Ah! Ia nu mai dezgropa morții! Ce, n-ai fost plătit? Ești un cămătar și un șantajist sadea!

— Bun, bun, pe lumea asta totul se plătește... Dar, ca să revenim la afacerea noastră, ce-ai zice să te cari de aici și să devii profesor la Stettin?

Grăsanul își trecu mîna peste frunte și-l privi bănuitor pe Porta. E drept, roșcovanul îl fraierise și nu odată, dar poate că asta era șansa vieții sale?

— Ascultă, începu el precaut, știi că sînt căsătorit și că am doi copii... povestea asta cu școala e adevărată sau un trombon de-al tău?

— Personal, regret foarte mult că nu-s bucătar, declară Porta, cu un aer solemn, jucîndu-se cu tabachera generalului decedat. Cînd am văzut adresa Intendenței către Armata a VI-a, m-am gîndit la tine și chiar i-am șoptit ceva unui prieten pe care-l am la Biroul III, adică la serviciul personal. Vezi bine, un caporal-șef ca mine, are ceva relații! adăugă el, umflîndu-se în pene. Bătrîne, ai o baftă de zile mari!

— Gratis? întrebă bucătarul, neîncrezător.

— Bătrîne, ce mai e gratis pe lumea asta? Amicul de la comandament cere un carton cu votcă, dar eu, care-s vechiul tău camarad, nu cer nimic. Așa-s făcut!

Regele polonicului simțea cum îi fierb creierii de atîta efort de gîndire, iar în urechi îi duduiau de pe acum cele trei motoare ale Junkersului 52.

— Obligatoriu însă e să ne punem de acord, continuă Porta instalîndu-se pe capacul cald al unei marmite. Ce ți-am spus e ultra-secret. Dacă sufli o vorbă, mă bagi în bucluc. Moralul trupei e scăzut, chiar foarte scăzut și Adolf a înțeles în sfîrșit cît de importanți sînt bucătarii pe timp de război. În prezent, se caută cei mai buni profesioniști ca să-i instruiască pe ăia de la SS care-s niște tolomaci.

— Și de ce nu-i caută direct la Stettin? replică, sceptic și plin de bun simț, grăsanul Wilke. Doar au destui și chiar foarte pricepuți.

— Ascultă! Sînt ocupat pînă peste cap și n-am timp de pierdut. Dacă te interesează, spune-o, dacă nu îi pasez pontul bucătarului pifanilor, ăla o să plătească mai bine ca tine.

— Să plătească! Păi, n-ai spus că e un serviciu prietenesc? Știi bine c-o să mă revanșez!

— În ceea ce mă privește, da, însă nu și-n cazul amicului meu, care n-are ce face cu recunoștința ta și-o să-ți spună s-o bagi în cur și s-o scoți de-acolo trăgînd vînturi! Știi ce mi-a mai zis? Că din pricina pierderilor mari suferite, toți disponibilii, furieri, ordonanțe... bucătari,

vor fi expediați în linia-ntîi. Vin vremuri groaznice. În locul tău n-aș mai sta pe gînduri și-aș încerca să-mi încălzesc fundul într-un Ju-52.

Burduhănosul bucătar își trecu mîna peste țeasta sa cheală. Se spunea că-și pierduse părul tot cugetînd cum ar mai putea reduce rațiile, știut fiind că era cel mai mare pungaș pe o rază de 20 kilometri.

— O să-ți mai spun o chestie, continuă, necruțător, Porta. Toți bucătarii companiilor vor fi rechemați și subunitățile se vor gospodări singure. În cazul tău însă, va fi, probabil, mai nasol pentru că ești gradat și cu siguranță te vor pune comandantul unei grupe de mitraliere. Bun! Mă grăbesc, Herbert, datoria mă cheamă. După cum vezi, am fost avansat caporal-șef, și asta comportă noi obligații față de Marele Reich. Deci, Stettinul te interesează, da au ba?

— Sigur că mă interesează, doar nu-s cretin?!

— În acest caz, mă duc să-mi vestesc prietenul, iar tu aranjează-te cu votca.. Înțelege, Herbert, se grăbi să adauge Porta văzînd cum mutra bucătarului virează spre mov, așa-i situația.

— Da' cum de știi că am votcă? Escrocule! Banditule!

— Ho, șezi blînd! Cunosc destui care și-au mușcat amarnic degetele pentru nesăbuința de a mă fi insultat, dar ție, Herbert, nu-ți port pică. Scuzați de deranj și la bună vedere!

Își desprinse lungul și ciolănosul său trup de pe marmită și porni spre cazarmă.

Un glonț sosește șuierînd
E pentru mine, ori pentru tine?

Porta fredona fără să încetinească pasul deși auzea cum cineva aleargă după el.

— Stai nițel, striga Wilke, ce dracu', nu mai înțelegi de glumă?

— Destul cu vorba! Răspunde scurt, militărește. Te interesează, da sau nu?

— Sigur că da! răspunse, cu năduf, bucătarul. Vino să-ți dau votca.

După ce scotoci într-un camion de cinci tone, Wilke extrase finalmente de sub o prelată cartonul cu sticlele de votcă. Nu lipsea nici una și, de emoționat ce era, burtosul îi întinse lui Porta o sticlă suplimentară, nebănuind că acesta apucase să șterpelească deja una.

— Restul proviziei îți aparține în clipa în care o să am fundul în avion.

Îmbrățișări și pupături. Cartonul cu votcă e instalat pe umărul roșcovanului, în buzunarul larg al mantalei, cele două sticle își fac cu ochiul. Ajuns la companie, Franz Krupka se holbează la el, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Și nici măcar nu l-ai amenințat cu pistolul-mitralieră! Sînt două luni de cînd încerc să pun mîna pe votca asta!

— Numai tîmpiții pun mîna pe revolver ca să jefuiască o bancă! Războiul psihologic, camarade, e cel mai eficace, dar pentru asta e nevoie de creier!

Seara, Porta apăru cu jobenul său galben și cu monoclul la ochi. A fost un chiolhan pe cinste! Primul căzut sub masă a fost Krupka, urmat de Gregor. Micuțul, cocoțat pe masă, ținea cu tot dinadinsul să ne arate ce salvamarist nemaipomenit este, fapt pentru care-și scoase chiar cizmele.

— Strigați după ajutor, ne ceru el, iar eu voi sosi în zbor planat de sus, de pe debarcader ca să vă scap de înec!

— Ajutor! zbierarăm noi.

— Vin, camarazi! Sosesc!

Și-ntr-adevăr, a plonjat, bușindu-se de podea cu un vuiet năpraznic.

— De ce nu mi-ați spus că apa a-nghețat? Doar nu-s spărgător de gheață!

Bătrînul învîrte o secure deasupra capului lui Heide care chițcăie de groază. Lungit pe masă, Porta se tăvălește de rîs gîndindu-se cum l-a păcălit pe burduhănosul Wilke și încearcă să golească o cană în care a amestecat ulei de mitralieră, votcă, praf de pușcă și încă o porcărie găsită la popota ofițerilor și-și face un punct de onoare din a nu vomita această oroare. Legionarul îl înaintează sergent, prin grația lui Dumnezeu, și Porta plînge de înduioșare.

— Ești prietenul meu, adevăratul meu prieten, îngăimă Heide, beat-criță, îmbrățișînd piciorul mesei.

Bătrînul vrea să iasă, are nevoie de aer proaspăt și, odată afară, se crede în ceruri. Legionarul se roagă de un general ascuns în sobă să-l trimită neîntîrziat la Sidi-Bel-Abbès[6] și îngenunchează pe o cîrpă, în chip de covoraș, ca să se roage lui Allah.

[6] Localitate din Algeria, reședință de bază a Legiunii Străine franceze pînă

Singurul care nu-i beat e motanul lui Porta. Așezat pe coadă ne contemplă cu un suveran dispreț.

la strămutarea acesteia de pe solul nord-african—în septembrie 1962—ca urmare a acordului franco-algerian de la Evian. *(n. trad.)*

Pagină intenționat goală

Tînărul locotenent

Obergruppenführerul Heydrich pătrunse în biroul lui Himmler care, cu un gest, îl invită să ia loc.

— Obergruppenführer, începu Himmler fără alt preambul, se zice că posedați fișe referitoare la orice persoană care aparține Partidului, SS-ului sau Armatei. Se mai spune că, dumneavoastră, ați calificat această cartotecă drept explozivă. Este exact?

— Absolut exact, Reichsführer. Ca unul care răspund de siguranța internă și externă, e de datoria mea să știu totul despre toată lumea.

— Interesant, făcu Himmler zîmbind glacial. Și-n lada dumneavoastră cu explozibil, există cumva și o fișă de-a mea?

— Perfect posibil, Reichsführer, dar n-am avut timp să examinez personal fiecare fișă în parte. N-o fac decît atunci cînd e cazul. De altfel, ideea mi-a dat-o omologul meu de la Moscova.

— Minunată idee! opină Himmler pe un ton acid. Bine, să lăsăm astea. Ce mai e nou pe la Vatican?

— Cu siguranță Reichsführerul e mai bine informat decît mine asupra acestui capitol, replică Heydrich, surîzînd amabil.

— Ce vreți să spuneți? Nu pricep!

— Generalul Bocchini, nu-i unul din bunii dumneavoastră prieteni? Chiar șeful poliției în persoană?

— Ca întotdeauna, sînteți bine informat, mîrîi Himmler care nu dorea cîtuși de puțin să oficializeze relațiile sale cu generalul italian.

— Acum trei săptămîni, i-ați trimis generalului Bocchini o bucată de lemn uscat și vechi.

Furios, Himmler sări de pe locul său, buzele i se făcură și mai subțiri.

— Ați mers prea departe, Obergruppenführer! Această „bucată veche de lemn” e un fragment din stejarul lui Wotan[1]*! Experții mei l-au căutat vreme îndelungată și, ca dovadă*

[1] Wotan era zeul suprem al triburilor germanice, locuind în Walhalla prin care trece stejarul cosmic Yggdrasill. *(n. trad.)*

a prieteniei noastre, i-am trimis generalului Bocchini un fragment din stejarul sacru.

— Vă înțeleg foarte bine, Reichsführer. Din păcate, Excelența Sa generalul a băgat lemnul pe foc, în șemineul locuinței sale de la Roma, spuse, zîmbind, Heydrich. Mi s-a povestit că șeful poliției italiene a crezut că Reichsführerul a vrut să-i facă o farsă amuzantă, fapt pentru care, în zilele următoare veți primi și dumneavoastră un fragment din patul lui Romulus, cadou din partea Excelenței Sale.

Himmler păli, mîinile i se crispară de furie.

— Macaronar nemernic scrîșni el. Auzi, stejarul lui Wotan pe post de butuc în șemineul lui! Se așeză greoi. Obergruppenführer, aveți o fișă despre măscăriciul ăsta italian?

— Am despre toată lumea.

— Bine, Heydrich. Aranjați-vă ca informațiile mai interesante să-i parvină direct Ducelui, însă aveți grijă să nu se afle că totul pornește de la noi.

— Am înțeles cum nu se poate mai clar, răspunse Heydrich cu un zîmbet prevestitor de rele pe buze.

Porta era ochitor la mitralieră, eu servant-încărcător. Două zile le-am avut aproape calme—chiar și trăgătorii de elită nu operau decît dimineața—și singurul lucru pe care-l doream era ca starea asta de lucruri să dureze cît mai mult.

— Mă întreb ce clocește Ivan, murmură Bătrînul trîntindu-se lîngă noi. E vînzoleală mare dincolo, la ei. Cîte cartușe aveți?

— Cîteva mii, toate trasoare. Ajunge pentru un regiment.

— Totul e să fim retrași cît mai repede din vizuina asta, spuse Bătrînul privind neîncrezător la pozițiile inamice.

— Cine ți-a spus c-or să ne scoată de aici? replică Porta. E ceea ce nădăjduim noi, dar atîta tot. Vezi, nu cred cîtuși de puțin că asta le-ar fi intenția, pentru că, altminteri, o făceau de mult. N-ați remarcat că sosesc tot mai puține avioane de transport?

— Ești țicnit? strigă Gregor. Să lase o întreagă armată să fie încercuită? Germania nu-și poate permite așa ceva! Un milion de oameni, e, totuși, un milion! Doar n-o fi el, Adolf, nebun!

— Da’ cine ți-a spus că nu e? reluă Porta, indiferent. În primul rînd, nu mai sîntem chiar atît de mulți, în al doilea, marea majoritate sînt combatanți de duzină. Adolf o știe, după cum știe că Armata a VI-a nu valorează nici cît o ceapă degerată, iar von Paulus a fost, dintotdeauna, un defetist. Ca atare, putem foarte bine să fim oferiți în dar lui Ivan. M-am prins demult de figura asta! Ne-au transformat pe toți în niște eroi à la Wagner, aici, la Stalingrad, iar peste vreo cincizeci de ani, să vedeți ce pagină frumoasă iese din noi într-un manual de istorie: o armată întreagă care se jertfește pentru *Führerul* ei! Sună bine, nu? Un manual cu cotoare aurite, firește, și plin de poze. Nu oricare șef de stat poate aspira la asemenea sacrificiu!

— Mai taci din gură, se stropși Bătrînul, aruncînd o privire peste buza tranșeei. Se petrece ceva la Ivan.

— Le-a venit schimbul, presupuse, calm, Porta.

— Nu miroase a bine, mormăi Bătrînul. Nu m-a înșelat nasul niciodată. Ivan ne pregătește o porcărie. Îngrijorat, aprinse o țigară cu opium și trase adînc din ea. Nu se agită ei atît pentru un simplu schimb. Gregor, repede-te pînă la comandantul companiei, trebuie să-l informăm.

— Stați cuminți, interveni iarăși Porta. Să mai așteptăm puțin. E aproape 10:30. Ivan nu se urnește niciodată atît de tîrziu.

La orele 13 fix, pămîntul se cutremură sub focul a cel puțin o mie de baterii aflate în spatele pozițiilor sovietice.

— De astă dată e groasă rău! strigă, înspăimîntat Gregor, aruncîndu-se în primul adăpost.

Porta și cu mine rămaserăm pe fundul locașului de tragere, alături de mitralieră. Eram la fel de în siguranță ca și într-un bordei—totul e să-ți păstrezi calmul și să nu te lași cuprins de „febra tranșeelor”, această bizară psihoză care a costat viața atîtor soldați. Porta îmi zîmbește ca să mă liniștească, cotoiul se lipește de el, e un veteran al bombardamentelor și se teme de ele nu mai puțin decît noi.

Primul proiectil, un proiectil de obuzier, percutează în fața tranșeei, acoperindu-ne cu bulgări și țărînă. Văzduhul răsună ca un uriaș clopot dogit, salva următoare se și apropie urlînd. Comandantul companiei strigă în receptor cu un glas care se poticnește:

— Cinci către Unu! Foc de artilerie, proiectile de toate calibrele asupra tranșeelor și în adîncime. Prevăd un atac puternic, cer sprijin artileristic.

Colonelul Hinka îi răspunde cu calmul său obișnuit:

— Exagerezi nițel, dragă Schwan, nu te pierde cu firea pentru un fleac de bombardament. Ai să vezi că se potolesc. Dacă situația se agravează, vă trimit o baterie de tunuri autopurtate.

Schwan trînti receptorul, armă masivul său P-38, vîrî pumnalul în carîmbul cizmei și-o luă la fugă de-a lungul șanțului de comunicație. În adăposturile lor, oamenii așteaptă. Cînd se vor năpusti „ei"? Nimeni nu scoate o vorbă, ochii tuturor sînt pironiți de creneluri, armele au fost pregătite. Așteptarea... așteptarea... e lucrul cel mai atroce în tot timpul unui bombardament și-l poate scoate din minți chiar și pe omul cel mai stăpîn pe sine. Ca întotdeauna în asemenea momente, Micuțul cîntă din muzicuță, bătînd cu uriașul său picior măsura, dar ce cîntă nu poate auzi nimeni. Bătrînul s-a sprijinit de perete, trăgînd nervos din vechea sa pipă cu capac. Legionarul ronțăie între dinți un băț de chibrit.

O explozie să ne spargă timpanele. Lovitură în plin. Întregul adăpost se cutremură, oamenii dinăuntru înnebunesc și se dau cu capul de pereți.

Deodată, bombardamentul încetează. Brusc... Acum, tăcerea e cea care a devenit, insuportabilă, dureroasă aproape. Bătrînul sare în picioare, înhață cîteva grenade de mînă, își ia pistolul-mitralieră și-i îmbrîncește pe cei cîțiva care nu și-au revenit încă după ciocanul de foc.

— Plutonul 2, după mine!

În mai puțin de-o secundă, iată-ne răspîndiți în tranșee sau, mai exact, în ce a mai rămas din ea pentru că acum seamănă cu un peisaj selenar: crater lîngă crater.

Iată-i! Sosesc în valuri compacte, cu puștile în cumpănire și lungile lor baionete la orizontala solului. Un zid de siluete cenușii, un mărăciniș mișcător cu șerpi de oțel. O viziune de coșmar pentru noi, cei din tranșee.

Racheta semnalizatoare a căpitanului Schwan declanșează infernul, mitralierele răpăie furioase, siberienii cad rînduri, rînduri, ca niște popice, dar celor din spate parcă nici nu le pasă, trec mai

departe peste trupurile care se zvîrcolesc în zăpadă. Aruncă leșurile celor căzuți peste rețelele de sîrmă ghimpată, își fac din ele poduri, înaintează, înaintează într-una... Vaporii de cordită ne ard plămînii. Cu impasibilitatea unui robot, Porta mînuiește mitraliera, ochind la nivelul pîntecului secerînd de la stînga la dreapta, de la dreapta la stînga. Înspre noi zboară o grenadă de mînă, o prind din aer și o expediez înapoi. Mitraliera se îneacă, închizătorul a prins simultan două cartușe. Porta dă țeava afară, eu, cu vîrful baionetei (scula specială a fost de mult vîndută, ca și restul accesoriilor de altfel), extrag glontele care se blocase, și tirul se reia cu aceeași frenezie. Mi-am ars palmele de metalul încins, dar nici că-mi dau seama.

— Atenție, Porta, mai avem 1500 de lovituri!

Grenadele sînt pregătite. Siberienii au pătruns în tranșee și vin din dreapta. Porta îmi cere să așez crăcanele pe umeri[2] ca să poată trage din mers și o pornim așa, împroșcînd cu foc tot ce ne iese în cale, deși zău că nu-i o fericire să ai deasupra creștetului o țeavă de mitralieră!

Pentru a doua oară, mașinăria se blochează. O arunc cît colo și pun baioneta la armă—am o carabină rusească, mult mai practică decît demodata noastră pușcă Mauser. Porta, folosind lopata portativă drept secure, o abate peste țeasta unui ostaș ivit în față. Micuțul e o fiară dezlănțuită, a înșfăcat doi siberieni și-i ciocnește cap în cap pînă le terciuiește țestele. Un măcel îngrozitor, peste tot numai sînge, gemete, urlete sălbatice, horcăituri—întreaga hidoșenie a unei lupte corp-la-corp într-o tranșee îngustă.

După un timp, atacul scade brusc în intensitate. De ce? Nimeni n-ar ști s-o spună. Siberienii se retrag spre liniile lor, lucrurile se potolesc și la noi, doar spațiul dintre poziții, așa numita „țară a nimănui", fumegă și răsună de chemări sfîșietoare.

Smulgem de pe față măștile de gaze pe care ni le-am pus ca să putem respira, înghițim zăpadă cu pumnul ca să domolim cumplita sete care ne arde și ne prăvălim, sleiți, pe fundul a ceea ce a fost cîndva

[2] Spre deosebire de mitraliera ZB cu care era dotată armata română, mitralieră cîntărind circa patruzeci de kilograme, formată din afet cu trei picioare, țeava cu radiatorul ei și mecanismele de ochire, tragere și alimentare, mitraliera germană MG-42, cu o extraordinară cadență de tragere, era incomparabil mai ușoară, stabilitatea asigurîndu-i-o un crăcan rabatabil.

o tranșee, printre cadavre, muribunzi și răniți care strigă. Zac peste tot, dar ce ne pasă! Pe front, nu te gîndești decît la tine. Porta îmi întinde bidonul său și două *grifas*. Har Domnului, avem aceste țigări, altminteri n-am putea rezista. Iată-i pe Gregor și Legionarul, acesta din urmă inundat de sînge.

— Ce porc ai mai înjunghiat? se interesează Porta. Sau ai făcut baie într-o măcelărie?

— Unul de-ai lor s-a rezemat prea tare în baioneta mea. Uite în ce hal m-a adus!

Grupa noastră e teafără, dar căpitanul Schwan a dispărut—îl descoperim abia după cîteva ceasuri, într-o pîlnie de obuz, cu burta despicată și mațele pe-afară. Oribil! Mai e și amicul lui Porta, sergentul-major Franz Krupka—are căpățîna zdrobită de o lovitură de lopată. Îi îngropăm pe toți, nemți și ruși, claie peste grămadă, și-n chip de piatră funerară, împlîntăm în movila de pămînt cîteva puști cu casca deasupra.

Regimentul e retras de pe poziții în vederea refacerii și completării; compania noastră a pierdut, numai ea, 68 de oameni. Trecînd prin fața bucătăriei constatăm că-i un alt bucătar la care Porta se uită uluit.

— Hei, camarade, unde-i subofițerul Wilke?

— A plecat azi dimineața cu avionul împreună cu generalul Hube.

Lui Porta îi scapă țigara din gură.

— E cu neputință!

— Ba e întocmai cum îți spun. Nu cumva ești Joseph Porta? Am un pachet pentru tine și salutări din partea lui Wilke. A zis că ești cel mai bun prieten din lume!

E pentru prima oară cînd îl văd pe Porta rămînînd năuc. În vreme ce noi ne instalăm în barăci, și încercăm să dormim, el o ia spre bucătărie în dorința de a limpezi lucrurile și, firește, de a intra în posesia darului celui care a plecat cu nestrămutata convingere că-i datorează viața. Noul artelnic nu știe însă mare lucru. Se pare că, din ordinul regimentului, Wilke s-a prezentat pe aeroportul de la Gumrak de unde a și decolat. Porta revine clătinînd nedumerit din cap, dar cărînd pe umăr prețiosul carton cu votcă.

Pe drum, iată-l ciocnindu-se de un foarte tînăr locotenent, proaspăt picat în infernul nostru împreună cu cîțiva rezerviști. O clipă, cei

doi se privesc într-o tăcere ostilă. E clar că locotenentul așteaptă reacția cuvenită din partea inferiorului său, dar în ochii albaștri ai roșcovanului nu-i urmă de respect pentru grad, ci numai o imensă compătimire.

— Hei, caporal-șef, nu cunoști ordinele *Führerului*?

Porta se legănă pe picioare.

— Raportez domnului locotenent că de ieri de cînd Ivan ne-a tăbăcit bine șoriciul, comandantul nostru de companie n-a mai dat nici un ordin, fiind, de altminteri, și îngropat imediat după atac.

— Ai înebunit, caporal? Îl insulți pe *Führer*?

Porta pocni din călcîie.

— Permiteți să raportez că n-am insultat pe nimeni. Am crezut că domnu' locotenent se referă la domnu' comandant de companie. De la el primim ordine și de la nimeni altul.

Junele locotenent fu pe punctul de a se sufoca de indignare.

— Care-ți sînt atribuțiile, caporal? Ce faci la companie?

— Păi, cam de toate. În momentul de față sînt comandant de grupă.

— Dumnezeu să ocrotească Germania! Cine a fost nebunul care te-a numit comandant de grupă?

— Raportez, domn' locotenent, că nu mi-a făcut nici o plăcere această numire, dar ordinu-i ordin. Se spune, de altfel, că un caporal-șef trebuie să aibă mai multă minte decît un mareșal și, tot bătînd fronturile, încep să cred că ăsta-i adevărul. Noi, caporalii, sîntem coloana vertebrală a armatei, restul gradelor sînt așa, de umplutură.

— Ce-ai îndrăznit să spui, porc împuțit? urlă locotenentul. *Führerul* nostru Adolf Hitler a zis... Ia poziția de drepți cînd vorbesc de *Führer*!

— Iau și eu ce pot, mormăi Porta, dar proaspătul venit se afla într-o asemenea stare de turbare încît nu-l mai asculta, căutînd febril să-și amintească ce le spunea ălora din tineretul hitlerist cînd făcea instrucție cu ei.

— Soldat! Sîngele trebuie să clocotească de mîndrie în vinele tale! E îndatorirea sacră a oricărui german, bărbat sau femeie! Înțelegi asta, rîtan nesimțit? Așteaptă tu că preiau eu comanda companiei și-o să fac curățenie în grajdul ăsta! Cer ordine și disciplină! Fiecare ostaș trebuie să fie turnat din oțel Krupp! Piei din ochii mei!

Junele locotenent se răsuci pe călcîie și se îndepărtă gîndindu-se cum o să-i frece el ridichea neobrăzatului ăsta de caporal-șef. Se vede însă că nu era ziua lui norocoasă, pentru că se izbi de Micuțul care căra două gălеți cu apă pentru cazanul bucătăriei. O parte din apă ajunse pe cizmele strălucitoare ale ofițerului. Micuțul, care nu observase nimic, se pregătea să-și vadă de drum, cînd auzi un răcnet din spate:

— Ascultă, brută, de ce nu saluți?

„Uite încă un îmbuibat de regulamente care-și închipuie că războiul se cîștigă salutînd în dreapta și-n stînga, își spuse cu resemnare colosul. Da', în definitiv, ce-mi pasă? Ca să supraviețuiești, cum zice și Porta, trebuie să le înghiți toate tîmpeniile", și Micuțul porni mai departe spre bucătărie.

— Ție îți vorbesc, gorilă! Tu, ăla cu gălețile! zbieră locotenentul, tremurînd de furie. Doamne, unde am nimerit?

— Dom' locotenent, ați nimerit la Regimentul 27 Blindate, compania a 5-a, Stalingrad, trîmbiță, îndatoritor, Micuțul.

— Și aici, nu se salută ofițerii Marii Germanii? scrîșni locotenentul, devenit violet. Cum te cheamă, urangutanule?

— Soldat Creutzfeld, răspunse ca la carte colosul, da' prietenii îmi zic Micuțul, pesemne pentru că sînt o huidumă.

— Și nu-i saluți pe ofițeri?

— Dom' locotenent, nu pot face două lucruri deodată: să aduc apă pentru ca domnii ofițeri să aibe supa gata și să salut pe toată lumea.

— Toată lumea! Pentru vorba asta o să-ți muști limba! Livid de mînie, ofițerul se străduia să împlînte o privire dură în ochii albaștri și naivi ai Micuțului. Soldat, te prezinți la orele 13, cu întreg echipamentul, și o să te-învăț cum să te porți în prezența unui ofițer. Ai priceput?

— Raportez lui dom' locotenent că e cu neputință. Domnu' colonel mi-a ordonat să fiu la dumnealui la 12:30. Nu știu dacă domn locotenent îl cunoaște pe domnu' colonel Hinka, dar e ultimul om pe care aș îndrăzni să-l supăr. Și p-ormă, scrie și la regulament, un colonel e mai mare decît un locotenent.

— Prea bine! Atunci, te prezinți mîine, la opt fix, și o să-ți treacă cheful s-o faci pe deșteptul cu mine!

— Bună ziua, locotenent Pirch.

Glasul care răsunase în spatele locotenentului furibund era perfect calm.

— Mă bucur că începi să cunoști compania a 5-a.

Locotenentul se învîrtise să rămînă ca instructor în spatele frontului o bună bucată de vreme, apoi, nitam-nisam, îl apucase dorința să vadă mai îndeaproape ce-i cu sovieticii ăștia nenorociți și nimerise direct la Stalingrad. Acum, avea în fața lui un colonel, cu una din mîneci goală, petrecută sub centiron, colonelul Hinka, comandantul Regimentului 27 care de luptă.

— *Heil Hitler*!

— Bine, bine, spuse colonelul zîmbind îngăduitor. Tu, Creutzfeld, întinde-o! Cu siguranță că-i nevoie de apă.

Micuțul trozni din călcîie, încremenind într-o impecabilă poziție de drepți.

— La ordinele domnului colonel! Mai e nevoie de zece găleți. Execut ordinul primit: o întind!

— Așadar, locotenente, te vei ocupa de compania a 5-a? rosti colonelul fixîndu-l pe tînărul ofițer cu o privire glacială, din care dispăruse orice jovialitate. Te previn de pe acum: ai grijă de această companie. Frontul, să știi și dumneata, e altceva decît cazarma. Aici, degetul nu se ține pe vipușcă, ci pe trăgaciul armei. Sper că m-am exprimat clar și că am fost bine înțeles, nu-i așa, locotenente?

Și Hinka se îndepărtă, nemaiașteptînd răspunsul.

— Ce lume! își spuse Pirch, blestemînd amarnic momentul de vitejie cînd ceruse să plece pe front.

Asociația aristocrației germane declară prin glasul președintelui său și Mareșal al Nobilimii, prințul de Bentheim-Tecklenburg, că este de acord cu Național-Socialismul și cere o atestare riguroasă a arianismului fiecărui nobil precum și a strămoșilor respectivi pînă în anul 1750.

19 ianuarie 1935

Evacuarea colonelului Hinka

Un Mercedes sport, negru, luneca fără grabă prin fața liniștitelor vile din Berlin-Dahlem. În dreptul uneia din ele, mașina opri, șoferul sări de pe locul său și deschise portiera. Obergruppenführerul Reinhard Heydrich coborî și se angajă pe aleea perfect întreținută care ducea spre casă.

Era o vilă albă, cu două etaje, plasată nițel mai retras față de stradă. Flori și pomi fructiferi, răspîndind miresme proaspete. Heydrich își ajustă uniforma gri-deschis și împinse, fără să mai sune, portița grădinii.

Proprietarul casei, amiralul Canaris, șeful Abwehrului[1]*, se odihnea întins pe un șezlong instalat pe peluză, sporovăind cu soția, o brunetă drăguță, cu privirea scînteind de inteligență.*

— Dumnezeule, ce mai vrea și ăsta? murmură, stupefiat, amiralul văzînd bărbatul care străbătea grădina.

— Ai necazuri cu Heydrich?

— Cu el ai întotdeauna necazuri.

Doamna Canaris ieși în întîmpinarea redutabilului personaj care sărută ceremonios mîna întinsă. Amiralul se ridicase, stăpînit de o oarecare nervozitate.

— Bună ziua, Herr Obergruppenführer! spuse doamna Canaris, indicîndu-i un scaun. Vă pot oferi un coniac?

— Mulțumesc, făcu Heydrich acceptînd paharul întins.

Interveni o lungă pauză. Căldura era sufocantă, o căldură prevestitoare de furtună.

— Probabil că vremea asta vă istovește, rosti cu glas scăzut doamna Canaris.

— Mărturisesc că nici măcar n-am timp să mă gîndesc la așa ceva, am mult prea mult de lucru și mult prea multe sîcîieli.

---

[1] *(germ.)* ABWEHR: Denumirea completă este *Amt Auslandsnachrichten und Abwehr* și reprezintă totalitatea serviciilor de spionaj și contraspionaj ale Armatei (terestre, navale, aeriene). Reorganizat în 1935, Abwehrul numără la începutul războiului (1939) circa 15.000 de agenți titulari dispersați în 500 de puncte ale globului și aproximativ 60.000 de informatori. *(n. trad.)*

Zicînd acestea, Heydrich îl privi drept în ochi pe amiral:

— Ni s-a întîmplat, la Düsseldorf o chestie, o chestie extrem de supărătoare.

Așteptă un moment, dar chipul amiralului rămînea de piatră.

— Oamenii mei urmau să aresteze pe un oarecare conte Osterburg...

Doamna Canaris nu-și putu stăpîni o tresărire involuntară și privirea îi lunecă spre soț care, cu pleoapele lăsate, învîrtea între degete paharul de coniac. Pericolul plana. Heydrich nu venise într-o simplă vizită de politețe.

— Și oamenii dumneavoastră nu l-au găsit pe conte? întrebă ea, zîmbind.

— De unde știți? replică Heydrich cu bruschețe.

— Am dedus, răspunse doamna Canaris rîzînd nervos. Tocmai ne-ați spus de o întîmplare supărătoare.

— Într-adevăr, așa am spus. Se răsuci spre amiral. Ceea ce mă surprinde cel mai tare este că acest conte Osterburg a apărut brusc la Roma. E văzut zilnic în compania unui oarecare Angelo Ritano. Mă înșel oare, domnule amiral, sau acest Ritano face parte din serviciile dumneavoastră?

— Perfect posibil, răspunse amiralul Canaris, fără să ridice privirea. Dacă doriți, pot întreprinde o anchetă.

— O pot face și eu.

— E atît de urgent?

Heydrich se ridică și-și trase mănușile pe mînă:

— La mine, totul este urgent. Scuzați-mi această scurtă vizită inopinată, am o întîlnire importantă cu șeful Gestapoului.

Dispăru, la fel de silențios ca și atunci cînd venise.

Într-o dimineață, cînd gerul îngrozitor era sporit de crivăț, Porta și cu mine a trebuit să transportăm pînă la aeroportul de la Gumrak pe colonelul Hinka, rănit grav. Fusese singurul care izbutise să iasă din tancul incendiat de un proiectil inamic.

Pe terenul de zbor, sute și sute de răniți așteptau să fie evacuați din iadul de la Stalingrad. Erau și trei avioane, cu motoarele în mers.

Un medic se agita printre brancardele acoperite de zăpadă, eliberînd permisiunea de îmbarcare, ca după o secundă, tot el s-o anuleze. Așa s-a întîmplat de două ori, și cu colonelul Hinka, pînă cînd Porta a simțit că-i sare muștarul.

— Aici e nevoie de artilerie grea și am s-o folosesc. Căcănarii ăștia nu-l cunosc încă pe Joseph Porta! Am văzut un pretenar care se-nvîrte printre ștabi. Așteaptă-mă.

După un sfert de oră, Porta revenea însoțit de un *Oberfeldwebel* în ținută de zbor.

— Nici un mahăr, oricît ar fi el de mare, nu se poate atinge de hîrtiile pe care ți le-am dat, îl asigură pilotul, dar să te ferească Dumnezeu dacă mă torni! Te găsesc și dincolo de Cercul Polar! Nu uita în slujba cui mă aflu!

— N-o să uit, camarade, dar încetează cu amenințările că mă enervez. E mai bine ca noi doi să rămînem prieteni, pentru că, dacă mă pornesc pe ciripit or să te treacă și pe tine nădușelile, așa că sîntem chit. Capeți biștarii la o oră după ce colonelul nostru va fi în siguranță. Și să ții minte chestia asta în ziua în care te vor face ofițer!

Misterioasele documente fură îndesate sub mantaua lui Hinka, după care Porta schimbă cartonașul cu numărul diviziei, pe care Hinka îl avea prins de încheietura mîinii, cu un altul. Medicul-șef tocmai sosea, cu pași repezi și largi, urmat de o droaie de infirmieri.

— V-am mai spus odată să vă cărați de aici! Hai, umflați brancarda asta nenorocită și duceți-o în sala de pansamente.

— Domnule medic-șef, rosti Porta luînd o impecabilă poziție de drepți, colonelul nostru rănit trebuie evacuat din ordinul comandantului Armatei.

— Aici comand eu! explodă medicul. Nici chiar *Führerul* nu are drept la cuvînt!

— Să trăiți, am înțeles, spuse cît se poate de liniștit Porta, scoțînd din buzunar faimosul său carnețel negru. Cît e ceasul? întrebă el, întorcîndu-se spre mine.

— Zece și treizeci și două de minute.

— Ce naiba faci acolo? strigă, furios, doctorul.

— Cînd o să revin cu colonelul meu rănit, va trebui să pot raporta la ce oră și de către cine a fost sabotat un ordin al Armatei.

— Ia arată-mi ordinul ăla!—medicul înhăță hîrtiile și se potoli instantaneu. Bun, urcați targa în avion și să nu vă mai văd pe-aici! Ferească-vă însă Dumnezeu dacă m-ați păcălit, așa ceva nu iert niciodată!

Odată brancarda suită în avionul care sta să decoleze, am întrebat cu oarecare îngrijorare:

— Ce te faci dacă vita asta de doctor cere informații? O să te coste capul.

— N-o să se informeze deloc, caraghiosule, răspunse, nepăsător, Porta și chiar dacă o va face, găsesc eu ceva ca să scap basma curată. Odată, am declarat că Heydrich e văr cu mama. Să fi văzut tu atunci temenele! Am căpătat carburant pentru întregul regiment! Blegule, cum de n-ai înțeles că noi, nemții, ne temem mai tare de proprii noștri șefi decît de siberieni?

În clipa asta sosi în goană un locotenent-colonel care flutura o hîrtie:

— Un loc în avion! striga el. Iată ordinul. Emană direct de la Cartierul General al *Führerului*!

— Regretele mele, domnule colonel, spuse comandantul aeronavei, mototolind foaia de hîrtie, și aruncînd-o pe jos, dar formularele astea au fost anulate de acum trei zile pentru a împiedica dezertarea de pe cîmpul de luptă.

— Eu? Dezertor? Cum îți permiți să insulți un ofițer german?

Porta se aplecă și culese din zăpadă ghemotocul de hîrtie.

— Întocmai, făcu el, sentențios. Nu se vorbește așa cu un colonel. Însă, în calitatea mea de caporal-șef dintr-un regiment de infractori care se bate pentru Marele Reich, consider că-i de datoria mea să previn poliția de campanie, și asta acum, pe loc.

— Excelentă idee, aprobă pilotul, zîmbind larg. Cheamă dulăii de pază. Sînt curios să văd ce-or să spună ei despre ordinul ăsta emanînd chiar de la Cartierul General al *Führerului*.

Locotenent-colonelul deveni, pe dată, extrem de îngrijorat. Îl înșfăcă pe Porta de mînecă și-i șușoti pilotului că-i oferă 20000 de mărci pentru un loc în avion.

— Du-te-n aia a mă-tii, jigodie! îl repezi aviatorul. Nu vezi că puți!

Porta îl apucă pe ofițer de gulerul mantalei și-i repezi un picior

în fund, trîntindu-l în zăpadă. În aceeași clipă, își făcură apariția și doi zdrahoni din poliția militară:

— Soldat, te-ai ars! Agresiune asupra unui superior!

— Asta depinde. Și dacă-i un dezertor? I-a oferit pilotului douăzeci de bătrîne ca să-și poată îndesa tîrtița în avion!

Locotenent-colonelul, care se ridicase, și-și scutura mantaua de zăpadă, zbieră isteric:

— Arestați-l pe individul ăsta! A atacat un ofițer german!

— Livretele militare, ordonă unul din polițiști, trăgînd pistolul din toc. Și luați poziția de drepți cînd vi se adresează un ofițer. Înțeles?

Inperturbabil, Porta extrase hîrtia mototolită și o prezentă jandarmului:

— Mai bine l-ați aresta pe lașul ăsta în uniformă de ofițer. Are neobrăzarea să pretindă că țidula asta perimată provine de la Cartierul General al *Führerului*!

Surprins, polițistul parcurse, la repezeală, ordinul.

— Domnule colonel, spuse el, spre marea mea părere de rău, dar trebuie să vă rețin ca suspect de dezertare și vă previn că, la cea mai mică tentativă de fugă, voi face uz de armă.

Alb ca varul, continuînd să protesteze vehement, ofițerul dispăru între cei doi gealați.

— Îl aranjarăm și pe ăsta! exclamă, jovial, Porta mimînd gestul spălatului pe mîini.

Pilotul ne ajută să aranjăm mai bine brancarda lui Hinka și ne dădu cîteva pături în plus să le punem pe el pentru că înăuntrul avionului era al dracului de frig.

— Eh, de-am avea un loc în tinicheaua asta..., am suspinat. N-o să scăpăm cu viață din Stalingrad!

— Lucrurile trebuie luate așa cum se prezintă, făcu Porta, dînd din umeri. Cu nițică baftă și un pic de creier, poate izbutim să ieșim teferi din halimaua de aici.

O mulțime de răniți, care șchiopătînd, care tîrîndu-se chiar, se buluceau în jurul avioanelor de transport. Insensibili la țipetele, gemetele și rugămințile lor, jandarmii îi alungau cu patul armei. Un loc în avion însemna viața. Nesigure, șovăitoare, siluetele estropiaților

apăreau de pretutindeni, se agățau de fuselaj, de trenul de aterizare, de ampenaj, chiar și de piloți, dar în van. Avioanele erau și așa supraîncărcate, fusese aruncat tot ce prisosea, lăzi cu muniție, material sanitar, aparatură radio ca să poată fi îmbarcați alți cîțiva grav răniți, printre alții și un tînăr locotenent care în locul picioarelor nu mai avea decît două cioturi însîngerate.

Avionul care-l ducea pe Hinka era acum pe pista de rulare, prietenul lui Porta ne făcea semn de rămas-bun, fluturînd mănușile sale albe, îmblănite, aparatul se întoarse la capătul pistei, cele trei motoare bubuiră ambalate la turația maximă.

— De-ar izbuti să se desprindă! Are o încărcătură de două ori mai mare decît cea normală.

Într-o învolburare de zăpadă, avionul decolă totuși, roțile fură cît pe aici să șteargă acoperișul unui hangar, apoi greoiul trimotor luă înălțime, viră pe-o aripă, survolă terenul și dispăru printre nori.

— N-are nici radio, n-are nimic, cum o să se descurce?

— Ia nu mai fi atît de tîrșălos! se stropși Porta. Omul își cunoaște meseria și-o să ajungă cu bine.

Ju-52-ul următor decola la rîndu-i. Abia desprins, cabră și recăzu pe coadă. O explozie formidabilă și totul fu înghițit de o mare de flăcări. Cel de al treilea se angajă pe pistă cu viteza unui obuz, ieși de pe ea, derapă și continuă să înainteze cu aceeași viteză năprasnică spre gardul de sîrmă ghimpată care împrejmuia aeroportul. Cu inima cît un purice, așteptam, catastrofa, dar în ultimul moment, pilotul reuși manevra, Junkersul se ridică în aer, redresă, viră spre vest și pieri la orizont.

Ne-am îndreptat spre Kübelul cu care venisem. Nu mare ne-a fost surpriza să constatăm lîngă ea o formă cenușie lungită pe zăpada devenită roz: era locotenent-colonelul, cel cu 20.000 de mărci...

— Ie-te-te! exclamă Porta. Da' știu că se mișcă al dracului de repede Consiliul de Război la Stalingrad! A ieșit ăsta din iad, dar nu chiar așa cum dorea! Sigur, nu-i mare scofală să fii ofițer pe timp de pace, dar Doamne, cîte belele îți cad pe cap în timp de război!

— Mă întreb, cîți au fost executați aici, în sectorul nostru?

— Cu siguranță, mulți. Un *Feldwebel* de Vînători de munte mi-a

spus că numai compania lui a pus la zid 850. De acord, niște terchea-berchea! Dar numărul total al celor trimiși în fața plutonului de execuție, nu-l vom ști niciodată. Chestiile astea sînt strict și ultra-secrete!

Am luat-o pe strada Litvinov ca să scurtăm drumul pînă la Piața Roșie unde, adăpostit într-o pivniță, se afla un spital provizoriu de campanie. Primisem ordin să luăm de aici o ladă cu pansamente necesare regimentului. O îngrozitoare duhoare de sînge, excremente și puroi ne izbi de cum intrarăm. În penumbra pe care cele cîteva feștile nu izbuteau s-o izgonească, răniții se ghiceau mai curînd decît se vedeau. M-am împiedicat de un cadavru și am căzut peste un nefericit care s-a pornit să urle de durere.

— Nu vezi că nu mai e loc! strigă la mine un *Feldwebel* rănit. Cărați-vă dracului amîndoi!

— Sînteți răniți? ne-a întrebat un medic, pe sub masca lui de tifon.

— Nu, venim după pansamente, i-am spus întinzîndu-i ordinul regimentului.

— A patra ușă pe dreapta, dar nu uitați să luați poziția de drepți, cel de acolo nu glumește cu de-alde astea!

Sanitätshauptfeldwebelul care ne primi, citi ordinul după care se uită la noi cu o căutătură ciudată:

— Pansamente și feși? Pot să vă dau niște ziare vechi, e ceea ce folosim aici de două săptămîni. Morfină-ă-ă! Da' de ce nu cereți și un bloc operator, cu lămpi scialitice și instalație de baronarcoză? urlă el. Unde vă treziți, dobitocilor? Ați uitat că sînteți la Stalingrad? Ia priviți-i pe tîmpiții ăștia! Poftim cu ce mă bat ei la cap cînd am atîta treabă! Ordin de repartiție! Mă iau drept Moș-Crăciun!—furibund, rupse în două ordinul și ne îndesă fiecăruia cîte o jumătate. Haliți-o și să vă intre-n cap: aici, la Stalingrad, nu mai avem nimic și nici n-o să căpătăm ceva! Am fost șterși din controalele forțelor armate, nu mai existăm! Puteți să vă ștergeți la cur cu repartiția voastră.

Alungați din „spital", am fost opriți după ce-am ieșit din oraș de un maior într-o scurtă din blană albă de miel, cu pistolul-mitralieră de-a curmezișul pieptului.

— Încotro? ne interpelă un locotenent cu mutră de buldog.

— Ne întoarcem la regiment, după ce l-am transportat pe colonelul nostru, rănit, la Gumrak.

— Livretele militare! ordonă el. Bun, pentru moment, rămîneți pe loc. Adăpostiți mașina uite colo, sub copaci, veți căpăta grenade de mînă și vă postați, împreună cu noi, aici, pe șosea.

Primirăm grenadele și furăm vărsați într-un pluton de adunătură, comandat de un *Feldwebel* de jandarmerie cu o moacă și mai antipatică decît a locotenentului.

— Ce mangal mai vor ăștia să tîrnoșim? l-am întrebat în șoaptă pe un artilerist.

— Ai orbul găinilor? Nu vezi că sîntem un comando al Tribunalului Militar? Ia aruncă-ți privirea în șanțul de colo. Tot ce-ai să vezi e rezultatul doar a acestei dimineți! Nu sînt decît de două zile în unitatea asta sinistră, dar dacă vrei un sfat bun, ștergeți-o de cum se ivește prilejul.

Tocmai în acel moment își făcu apariția și un batalion de vînători de munte. Era perfect echipat, părea să nu ducă lipsă de nimic, ba mai avea și două camioane cisternă.

— Încotro? întrebă maiorul în cojocul alb.

— Avem ordin să ne regrupăm în cotul Donului, răspunse, țîfnos, locotenentul care comanda unitatea.

— Ordinul e anulat. Intrați în dispozitivul de aici. Vi se vor indica pozițiile.

— Dezolat, stimate camarad, dar am ordin să mă regrupez în cotul Donului și mă supun ordinului.

Cu o mișcare scurtă, maiorul aduse țeava pistolului-mitralieră în dreapta pieptului locotenentului care voia să execute alte ordine decît cele date de el:

— Ocupi poziție aici, altminteri te spînzur ca dezertor! Mă aflu în subordonarea directă a OB-ului.

Locotenentul păli, ifosele îi dispăru și se dădu încet jos din șeniletă.

— Helmer, arată locotenentului ce sector urmează să ocupe! comandă, disprețuitor, maiorul.

— Camarade, bolborosi locotenentul, trebuie să înțelegeți...

— Înțeleg totul de minune. Organizați-vă pozițiile înainte de a ajunge sub șenilele vreunui T-34. Din cotul Donului nu se mai poate ieși!

Timp de șase ceasuri n-am făcut decît să stăvilim puhoiul celor care încercau să scape din cazanul Stalingradului. Aparțineau celor mai diverse unități, dar cu toții n-aveau decît un singur gînd: să fie cît mai departe de blindatele sovietice care spărgeau breșă după breșă, de infanteria siberiană care ataca la baionetă. Opriți, unii amenințau cu toate fulgerele cerului, răcneau: „Misiune specială!”, alții implorau, dar poliția militară nu cunoștea mila. Ordinele, hîrtiile, documentele, totul era de prisos, iar dacă vreunul făcea prea mult scandal, îl aștepta șanțul...

După acest răstimp, maiorul ne-a permis să plecăm, nu pentru că l-ar fi înduioșat soarta noastră, ci pentru că am izbutit să-l convingem că, spre deosebire de ceilalți clienți ai lui, noi nu vrem să fugim din Stalingrad, ci, dimpotrivă, să ne întoarcem acolo.

Vesel și nepăsător, Porta fluiera un cîntecel în timp ce mașina gonea pe șoseaua ce duce la Kuperossnoie. Frigul era atroce și somnolam, cu mantaua-n cap, apărîndu-mă cum puteam de viscolul care se stîrnise. De două ori ne-am și înzăpezit și a fost nevoie să punem mîna pe lopeți. Pe drum, nici o țipenie de om, iar troienele erau pe alocuri atît de înalte încît depășeau stîlpii de telegraf.

La un moment dat, cînd mai era o bună bucată de drum pînă la Kuperossnoie, am dat peste o coloană de cavalerie. Caii nechezau, copitele lunecau pe polei.

— De unde or fi apărut și bidiviii ăștia? întrebă, nedumerit, Porta. Te apucă foamea cînd vezi atîtea biftecuri vii. Eu unul, mă-nnebunesc după carnea de cal.

Animalele abureau, răspîndind un miros puternic de piele udă. După cavalerie, apărură obuzierele înălțînd spre norii buhăiți de zăpadă, țevile lor scurte și groase. Urmă o coloană de geniști, cu buldozere și escavatoare. Toată această omenire se scurgea, bizar, în direcția din care veneam.

— Să vezi și să nu crezi! Ni se trimit întăriri! exclamă Porta. Ai văzut materialul? Nou-nouț. Parc-ar fi români.

Timp de vreo două ceasuri am tot mers în paralel cu coloanele ce se îndreptau spre vest, ba Porta s-a mai și salutat cu o subunitate

de schiori. Brusc însă, a pus o asemenea frînă că era cît pe aici să mă zvîrle peste parbriz.

— Te-ai țicnit! am zbierat eu, cramponîndu-mă de tabloul de bord.

În mijlocul drumului stătea un ofițer cu două stegulețe pentru reglarea circulației. Porta răsuci, disperat, volanul, făcu un derapaj controlat și apăsă, pînă la fund, pe pedala de accelerație.

— Rușii! răcni Porta, apucînd-o pe un îngust drum forestier.

— *Stoi*! *Stoi*! auzirăm din urmă.

Răsunară împușcături. Porta conducea nebunește, făcînd slalom printre copaci, din fericire nu prea deși. Opri în sfîrșit, scotoci prin lada cu scule și scoase de acolo două căciuli rusești.

— E mai sănătos să nu fim văzuți cu tichiile lui Hitler pe cap, spuse el gîfîind. Noroc că l-am văzut pe Ivan, altminteri acolo trăgeam ultimul nostru pîrț!

— S-o ștergem cît mai repede! l-am zorit, privind cu spaimă în urmă.

Cu căciulile cu stea roșie pe cap și cu gulerele mantalelor ridicate ca să nu ni se vadă petlițele, puteam trece, la rigoare, drept militari sovietici, aveam însă pregătite și grenadele. După un timp, dădurăm iar de șoseaua principală pe care se scurgeau, în continuare, coloanele inamice. Porta coti, din nou, pe un drum lăturalnic, dar n-apucarăm să facem nici zece metri că motorul tuși de cîteva ori și se opri.

Roșcovanul coborî calm și, cu aerul cel mai firesc din lume, săltă capota motorului. Pe drum, o unitate de cazaci trecea cîntînd. Deosebit de romantic spectacolul acestor cazaci care cîntă în țăcănit de copite, dar mie unuia, romantismul ăsta îmi dădea fiori de groază. La repezeală, am smuls insigna cu cap de mort pe care, ca tanchist într-un regiment disciplinar, o purtam la petlițe și am înfundat-o cu tocul cizmei în zăpadă. Insignele astea blestemate au pricinuit moartea multor camarazi, veșnic confundați cu SS-iștii din divizia *Totenkopf* a lui Eicke.

— Te temi de Ivan? făcu, sarcastic, Porta. Nu folosește la nimic să smulgi insigna, dacă ne prind ne lichidează oricum ca spioni, din pricina căciulilor de uniformă. În plus, din cîte știu, baioneta ta are zimți, deci ea nu străpunge doar, ea sfîrtecă. Încă de pe vremea primului

război mondial, dacă erai prins cu așa ceva, te puneau, fără vorbă, la zid. Nu, băiete, dacă scăpăm, va fi datorită mie și a rusei pe care-o ciripesc.

Chiar în acel moment, un adjutant artilerist se ivi dintre copaci și se apropie de noi.

— *Zdarovo*, făcu el.

— *Zdarovo*, ne grăbirăm noi să-i răspundem.

Curios, ocoli vehiculul oprit.

— *Hitlerovskaia mașina*, constată el încîntat, izbind cu cizma pneul din față.

— Îhî.

— *Haroșaia*?

— *Haroșaia*.

Artileristul izbucni în rîs, îl bătu prietenește pe Porta pe umăr și-și băgă nasul în motor. Vru să scoată capacul delcoului, dar fu imediat plesnit cu o cheie fixă peste degete.

— *Holera*! exclamă el, deloc supărat, ștergîndu-și mîna mînjită de ulei de lunga sa manta.

Omul e mai flecar decît un stol de coțofene, eu îi răspund prin „da” și „niet” la nimereală, dar se vede treaba că le potrivesc, Porta îi întinde o *grifas* ceea ce-l face să sară-n sus de bucurie. De unde le-am procurat?

— Din Eniseisk, răspunde Porta, habar neavînd unde se găsește orașul ăsta.

— Eu sînt din Cita, ne explică adjutantul și nu pot să-i sufăr pe moscoviți. Ți se întorc mațele pe dos cînd îi auzi cum vorbesc. Nici cu voi, cei din Eniseisk nu mi-e rușine, dar încalte sînteți oameni de ispravă, nu niște înfumurați ca ăia. Păcat că n-au fost stîrpiți cu toții în timpul Revoluției!

Porta a izbutit, în sfîrșit, să pună în funcțiune mașina, spre marea mea ușurare, dar ghinionul dracului, nu facem nici zece metri și ne pomenim înțepeniți într-un nămete.

— Iarna calu-i sfînt! glăsuiește artileristul, dar pune umărul alături de noi, fără vreun rezultat însă. Așteptați, strigă el atunci și dispare printre copaci.

— Ce vrea să facă? întreb eu, nervos la culme.

— Să aducă cîțiva tovarăși de-ai lui ca să ne ajute. Rușii trec drept cei mai îndatoritori oameni, răspunde, zeflemitor, Porta.

— Să lăsăm naibii mașina și s-o întindem de aici!

— Ho cu tata! Ia pușca-mitralieră care-i la spate și dacă treaba se-mpute, îi razi! Că doar n-o veni cu toată Armata Roșie!

— Ai înțeles ce ți-a povestit?

— Doar în parte, după cum nici el n-a înțeles decît jumătate din ce i-am spus, da' nici nu-i de mirare. Rusia e uriașă, iar popoarele diverselor republici nu se prea înghit între ele. Mare noroc că n-am zis că-s din Cita.

— Unde-i Eniseiskul ăsta?

— Habar n-am, dar politrucul pe care l-am împușcat alaltăieri era de acolo, deci există pe undeva, prin Rusia.

Artileristul reapăru urmat de alți trei.

— *Davai*! *Davai*! îi îndemnă el, plin de elan.

Cît ai clipi din ochi, mașina a și fost dezăpezită.

— *Dasvidanie*! mai strigară ei în timp ce noi demaram, fără să ne mai încurcăm în politețuri.

O altă coloană de infanterie, apoi ni se face semn să lăsăm cale liberă unei mașini de Stat Major. La o răspîntie, un general observa scurgerea trupelor.

— Hai s-o luăm pe jos, am propus, cuprins de neliniște. În felul acesta putem trece neobservați. Altminteri, presimt necazuri mari.

— Nu mai spune tîmpenii! Cine și-ar putea închipui că doi bravi nemți sînt într-atît de smuciți încît să se plimbe cu Volkswagenul printre liniile inamice? Nu, ei ne iau drept niște fîrtați, care au manglit o mașinuță de-a lui Hitler.

Străbatem îngusta strungă de la Boljov și încercăm să ne abatem de la șoseaua cea mare luîndu-o pe un drum lăturalnic dar, cu gesturi furioase, cei de la circulație ne obligă să reintrăm în fluxul general. N-avem încotro, trebuie să continuăm.

La periferia Stalingradului, în apropierea a două șlepuri eșuate pe țărmul Volgăi, reușim, în fine, să ne angajăm pe o stradă perpendiculară cu direcția generală de mers. Dintr-un cuib de mitralieră, cîțiva sovietici ne strigă ceva.

— Ce răcnesc ei acolo? întreb, alarmat.

— Să băgăm bine de seamă fiindcă ulița asta duce la nemți!

Cu un oftat de ușurare, Porta își scoate căciula cu stea roșie.

— E mai sănătos dacă ne punem iar căpăcelele lui Adolf! zice el prudent.

Rulăm cît rulăm și dăm, în sfîrșit, peste un baraj german. Stupefiați, servanții secției anticar, ne întreabă de unde venim și cum explicațiile noastre li se par absolut aiurite, ne mînă sub escortă la comandantul lor de baterie. Au fost necesare două ceasuri de discuții și telefoane ca să fim lăsați să ne întoarcem la regiment.

Ajunși „acasă”, am constatat că panica e aproape generală. Circulă tot soiul de zvonuri alarmante, cel mai sinistru dintre ele fiind acela că rușii au spart, în cîteva locuri, frontul.

Vom pune mîna pe putere și n-o vom mai da îndărăt,
indiferent de mijloacele necesare păstrării ei.

Joseph Goebbels, ministrul Propagandei,
către Ernst Thaelmann,
3 ianuarie 1932

Unica sentință: Moartea!

Doi călăreți mergeau în trap întins pe una din aleile parcului Tiergarten, pustiu la acea oră. Nu era nici șase dimineața. Erau Obergruppenführerul Heydrich și amiralul Canaris.

— Excelentă ideea atacării postului de radio Gleiwitz de niște deținuți îmbrăcați în uniformă poloneză, spuse Heydrich. Un motiv dintre cele mai temeinice ca să invadăm Polonia.

— Da, am auzit vorbindu-se despre așa ceva, răspunse Canaris cu răceală, dar nu vă împărtășesc părerea. Nu cred că poate fi ținut secret un procedeu atît de degradant.

— Oh, fiți pe pace, nici unul dintre deținuții deghizați în soldați nu va supraviețui operațiunii! ricană Heydrich.

— Dar li s-a promis libertatea, mai ales că toți sînt voluntari!

— Se prea poate, dar e o promisiune ce nu poate fi respectată! de altminteri, Herr Admiral, sînteți mai la curent decît mine. Din cîte mi-a spus chiar unul din colaboratorii dumneavoastră apropiați, ideea emană de la Serviciile dumneavoastră. Ca atare, tot dumneavoastră veți fi însărcinat cu această dezagreabilă afacere, spuse, triumfător, Heydrich, contemplîndu-l pe firavul amiral, îmbrăcat de sus pînă jos în gri.

Amiralul trecu la pas, bătu ușurel cu palma peste grumazul calului și se răsuci fără grabă către redutabilul șef al RSHA.

— Nu, Obergruppenführer, serviciile mele nu se vor ocupa de așa ceva.

De data asta, Heydrich fu cel care se răsuci în șa. Tăcerea era tulburată doar de staccatoul unei ghionoaie; nazistul plesni de cîteva ori carîmbul cizmei cu cravașa și se uită lung, cu o privire de pasăre de pradă, la tovarășul său de cavalcadă.

— Și, mă rog, aș putea ști de ce? Însuși Führerul a aprobat această idee.

— Tocmai pentru că nu-mi aparține, răspunse, sec, amiralul. E drept, ea a fost concepută într-unul din serviciile mele, dar fără știrea mea.

— Pînă la urmă, tot o să vă incumbe, replică Heydrich ironic, în fond, răspundeți pentru ce născocesc subalternii dumneavoastră. Am stat de vorbă, nu mai departe decît ieri, cu Reichsführer și Reichsmarschall și amîndoi au fost perfect de acord cu mine. Această afacere vă privește în exclusivitate.

Cu mișcări încete și studiate, Canaris își aprinse o țigară, studiindu-l în același timp cu atenție pe cinicul șef al Siguranței Reichului.

— În ceea ce mă privește, puneți-i cruce, domnule Heydrich. Sper că vă dați seama că de o bună bucată de vreme am bănuit că o să mi se paseze această tenebroasă mașinație și cum sînt la fel de bine informat ca și dumneavoastră, am avut, recent, o discuție de la om la om cu Führerul care mi-a dat deplină dreptate. Diversiunea asta... urît mirositoare, ca să-i zic așa, nu se poate încadra nicicum în competențele Abwehrului și ar scandaliza, chiar, întreaga Armată. Führerul e de aceași părere cu mine. E o chestiune care privește RSHA, adică pe dumneavoastră, Herr Obergruppenführer.

Un timp, călăriră în tăcere, apoi Heydrich se aplecă spre Canaris:

— Herr Admiral, sînteți un remarcabil vulpoi. Pe cuvînt de onoare, vă admir! Nu fiți însă prea sigur de dumneavoastră. Uneori se întîmplă ca și vulpoii cei mai șireți să cadă în capcană.

Și dînd pinten calului, se îndreptă în galop spre Mercedesul negru care-l aștepta pe alee.

Într-o noapte, un He-111[1] ateriză pe un teren din preajma Stalingradului. Nimeni din cadrul Armatei a VI-a nu bănuia ce musafir aduce.

La fel de secretă a fost și aterizarea. Singurii asistenți au fost cîțiva ofițeri și ostași din RPDS (Regiment de parașutiști cu destinație specială). Imediat camuflat, avionul era practic invizibil, iar parașutiștii care-l păzeau aveau ordin să tragă în oricine se apropia.

[1] Heinkel-111, bombardier de noapte putînd transporta pînă la două tone de bombe. Bimotor. Echipaj: 5–6 oameni. Armament: 5 mitraliere de 7,9 mm și un tun de 20 mm. *(n. trad.)*

Primul care coborî era un personaj foarte înalt și subțire. Se numea Theodor Eicke, șeful suprem al lagărelor de exterminare și comandantul diviziei blindate *Totenkopf*. Ferocitatea și lipsa de scrupule a individului îl agasau pînă și pe Hitler. Pe urmele lui apăru și un grup de SS-iști, specializați în execuțiile sumare. El și zbirii săi se urcară într-o sanie cu motor aparținînd regimentului de parașutiști, al cărei conducător obișnuit fu obligat să cedeze locul Obsercharführer-ului Henzel, Ucigașul, cum îl porecliseră cei de la Dachau.

Într-o învolburare de zăpadă, sania și siniștrii ei ocupanți luară drumul Stalingradului ca să facă o vizită la Statul Major al Armatei a 6-a instalat în pivnița clădirii în care sălășluise, pe vremuri, NKVD-ul. În prealabil însă, adică chiar pe aeroportul improvizat, literele LW (*Luftwaffe*) de pe blindajul saniei fuseseră înlocuite cu runele SS; Eicke nu lăsa nimic la voia întîmplării. Asupra acestui aspect puteau depune mărturie toți deținuții de la Dachau, începînd cu fostul cancelar al Austriei, Kurt von Schuschnigg care ocupase una din celulele „specialilor”.

Apariția inopinată a lui Eicke la Statul Major al Armatei a 6-a a stîrnit, cum era și firesc, panică. Comandantul ei, generalul von Paulus, se ridică și, deși scîrba-i era vădită, întinse politicos mîna nedoritului vizitator, care stătea, cu picioarele larg desfăcute, la intrarea în încăpere. Eicke ignoră mîna întinsă și-l privi cu dispreț pe generalul cu două mantale puse bătrînește, pe umeri. El, Eicke, era impecabil îmbrăcat cu o haină lungă din piele neagră, strîns încins cu centironul, carîmbii cizmelor străluceau.

— Cine, Doamne iartă-mă, mai e și arătarea asta? întrebă arogant Eicke, aprinzînd un lung trabuc.

— General de armată von Paulus. Cu cine am onoarea?

— Onoarea? Asta-i bună! Generale, sînt *Gruppenführerul* SS Theodor Eicke, sosit aici ca reprezentant al *Führerului* pentru a vedea cu ce vă ocupați și dacă mai luptați sau vă considerați în vacanța de iarnă?

Generalul von Paulus, personaj rafinat, cu maniere alese, rămase încremenit, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Văzîndu-te, generale, am crezut că am de-a face cu un hodorog de prizonier bolșevic care-și dezmorțește bătrînele-i ciolane într-o manta germană! Nu semeni deloc a ostaș al Marelui Reich! Ce se

întîmplă, aici, cu disciplina? Voi fi dezolat să raportez *Führerului* că ați renunțat la victorie.

— Nu admit acest ton! explodă von Paulus, ale cărui mîini prinseră să tremure.

Nu era omul altercațiilor. Sări, în schimb, generalul Schmidt, șeful de Stat Major al Armatei. Opus al lui Von Paulus, era un ofițer dur, combativ, sigur pe sine.

— *Gruppenführer*, sînteți grosolan și nu respectați superiorul! Mă voi plînge!

— Oricine are dreptul să se plîngă, rînji Eicke. Întrebarea e: cui? Dacă e vorba de *Führer*, atunci plîngeți-vă mie, eu sînt reprezentantul său direct aici, la Stalingrad.

Rînjind sardonic scoase din buzunar un document pe care-l aruncă pe masă. Era o împuternicire, semnată „Adolf Hitler" care-i conferea lui Theodor Eicke drepturi depline pentru a institui Tribunale Militare de urgență și a pronunța sentințe în zona operațiilor de la Stalingrad.

— Ce dorește *Führerul* să afle? întrebă von Paulus pe un ton sec, dar din care răzbătea o oarecare îngrijorare. Primește regulat rapoartele mele asupra a tot ce se petrece aici. I-am propus ca, folosind întregul potențial de care dispunem să operăm o străpungere și să ieșim din încercuire. Generalul Schmidt a elaborat un plan excelent. Nu așteptăm decît autorizația *Führerului* pentru a mai putea salva poate peste jumătate din Armata a VI-a.

Eicke, care ura armata și întregul corp ofițeresc, jubila de teroarea vizibilă pe care o inspira.

— Ceea ce dorește *Führerul* e victoria. Victoria și nimic altceva! Ați avut timp berechet. Dacă am fi fost eu și divizia mea aici, toată această poveste era de mult terminată. Nici nu poate fi vorba de străpungere, astea-s cuvinte sub care se ascunde o înfrîngere. Ostașul german nu fuge din fața pitecantropilor sovietici, el îi nimicește! *Führerul* dorește ca hoardele roșii să fie lichidate aici, pe țărmurile Volgăi. În ce mod? Asta vă privește, de-aia ați fost făcut general de armată!

— Aveți cumva o propunere în acest sens? întrebă Schmidt, uitîndu-se dezgustat la oribilul personaj.

— Desigur, tună Eicke: aceea de a-i zvîrli pe bolșevici afară din Europa! Armata a 6-a dispune de 25 de divizii, 600000 de oameni și 800 de tancuri. Ce vreți mai mult? Cu asemenea forțe se poate cîștiga, nu o bătălie, ci cinci războaie mondiale! Firește, dacă se vrea acest lucru!

Generalul Huber, a cărui mînecă spînzura goală se ridică furios:

— Nu accept obrăzniciile astea! Vă găsiți în fața unor generali, nu într-un lagăr de concentrare!

SS-istul surîse batjocoritor de la înălțimea celor doi metri ai săi. Alene, suflă drept în nasul faimosului general ciung fumul trabucului:

— Nu cumva sînteți generalul Huber? Iată ce vă transmite generalul Burghof, șeful direcției personal a Armatei.

Generalul Huber păli. Ordinul înmînat de Eicke îi cerea să se prezinte imediat la Cartierul General al *Führerului* din Prusia Orientală. Ce voia să însemne acest ordin? Deci, i se retrăgea comanda Diviziei 16 Panzer... Însemna oare o dizgrație ce avea să atragă după sine nenorocirea lui și a familiei sau, dimpotrivă, o avansare? Bîntuit de îndoieli, aruncă o nouă privire SS-istului care afișa un aer triumfător și se reașeză, greoi, pe locul său. La ce bun să mai participe la discuție? De ce să-i mai susțină pe cei de față? Generalii Armatei a VI-a erau, de acum, morți cu toții, chiar dacă încă respirau. Dreptatea aparținea acestui nazist cu hîrcă argintie la petlițe și cu împuternicirea *Führerului* în buzunar.

Generalul von Paulus tăcea. Era un o care nu dorea decît un singur lucru: să trăiască în bună înțelegere cu toată lumea, un om care iubea cărțile, autorii clasici, filozofia lui Schopenhauer și Kant, și, mai presus de tot și toate, pe cîinele său. Ca atare, Eicke obținu fără nici o dificultate permisiunea să inspecteze Divizia a 71-a instalată lîngă Zaria, al cărei comandant, generalul Alexander von Hartmann, apucase să fie prevenit. Eicke și Hartmann se cunoșteau încă din timpul primului război mondial, cînd Hartmann, pe atunci comandant de companie, descoperind coțcăriile săvîrșite de furierul său Eicke, însărcinat cu manutanța, îl expediase în linia-ntîi, la deminări. Era un lucru pe care Eicke n-avea să-l uite niciodată.

— Salut, eroi obosiți! răcni Eicke pătrunzînd zgomotos în adăpostul Statului Major, se pare că victoria nu-i tocmai lesnicioasă?

Sec, von Hartmann se prezentă.

— Oh, dar noi ne cunoaștem de demult, făcu sarcastic Eicke. N-am uitat nici o clipă soarta pe care mi-ați rezervat-o cîndva.

Cu o mișcare repezită, Eicke desfăcu mantaua arătîndu-și pieptul constelat de decorații. La subțioară ținea cravașa al cărei mîner se termina cu un cap de mort, în aur masiv, cadou personal al *Führerului*.

— *Führerul* m-a trimis aici să văd cu ce vă pierdeți timpul. Sovieticii nu prezintă nici o problemă, dar aș vrea să inspectez divizia, generale von Hartmann.

Fericit să scape de această pacoste, von Hartmann îi recomandă Regimentul 191, comandat acum de un ofițer inferior, căpitanul Weinkopf. Eicke ceru să circule cu sania cu motor lucru pe care ofițerul însărcinat să-l conducă, un locotenent infanterist, l-a povățuit călduros, să nu-l facă.

— Ți-e cumva frică, locotenente? îl luă Eicke peste picior, sărind în sanie.

Locotenentul dădu din umeri. Dacă SS-istul se săturase de viață, treaba lui! În ceea ce-l privea, renunțase de mult la speranța că va scăpa viu din acest infern. Ce importanță mai avea dacă va fi azi sau mîine? Întreaga sa familie fusese îngropată sub ruinele Kölnului, iar el nu poseda decît echipamentul de pe el, care nici măcar nu era al lui, ci al lui Hitler.

N-apucă sania să facă zece metri și zăpada prinse să se spulbere și să se învîrtejească în jurul ei.

— Mortiere, explică, zîmbind, locotenentul. Încă nițel și-o să ne miruiască și cu artileria lor de cîmp.

Nu termină bine fraza și văzduhul vîjîi și plesni, Eicke se înfioră și strînse mai tare în jurul gîtului gulerul mantalei ca și cum hîrcile de pe petlițele vestonului ar fi putut atrage proiectilele.

— Al dracului de frig! făcu el, mascîndu-și nervozitatea.

— Azi e încă suportabil, zise, placid, locotenentul. De dimineață se auzeau chiar gaițele, și astea nu apar decît atunci cînd gerul se ostoiește. Vedeți strunga aia între cele două maluri de rîpă? Ei bine, vă previn că la ieșirea din ea, Ivan obișnuiește să ne salute cu *katiușele*.

— Dă-i drumul mai departe, spuse Eicke care începuse să cam transpire.

Într-adevăr, abia ieșiți din îngustul defileu, cerul păru că se prăvale peste ei. Zece lansatoare de rachete tunau laolaltă, proiectilele vîrstau noaptea cu cozile lor de foc. Eicke sări din sanie, urmat de zbirii săi și se trînti la pămînt. Locotenentul coborî fără grabă, ultimul, și-i privi pe SS-iștii înfundați în zăpadă.

— Întotdeauna fac așa? întrebă Eicke, zîmbind stînjenit.

— Oh, azi mai e cum mai e, dar deunăzi parcă turbaseră. În două minute n-a mai rămas nimic dintr-un batalion întreg. A fost ziua cînd căpitanul a preluat comanda regimentului.

— Un căpitan comandant de regiment?

— Rămăsese cel mai vechi în grad, răspunse locotenentul cu aerul cel mai firesc din lume. Katiușele îi tocaseră pe toți ceilalți.

Continuară pe jos în tăcere. Pe căpitan îl găsiră jucînd cărți cu cîțiva soldați într-o groapă acoperită cu trei mantale îmbumbate între ele și întinse pe cîteva puști rusești, făcute piramidă. Un butoi care conținuse cîndva carburant le slujea drept masă.

— Ca reprezentant al *Führerului* am venit să inspectez regimentul, spuse Eicke, ritos, după ce așteptase în zadar să fie salutat de căpitan.

— Poftiți, cu plăcere, răspunse ofițerul. O luați dumneavoastră prin șanțurile de comunicație și-o să dați de ei, dar fiți atent, domnule *Gruppenführer* SS, băieții mei sînt cu nervii în pioneze și trag asupra a tot ce mișcă.

— Las-o mai moale cu „domnule”! zbieră Eicke. La noi, în SS, expresia asta burgheză a fost definitiv suprimată!

— Treaba dumneavoastră, replică, indiferent căpitanul. Habar n-am cum e la SS. Eu fac parte din Armată.

— Halal de-așa armată! Jucăm cărți în loc să ne batem pentru victorie! Apoi, răsucindu-se către unul din soldați: Tu, ce ești tu în regimentul ăsta?

— Vînător de tancuri, răspunse cu lehamite, ostașul, fără să mai adauge că, în urmă cu o zi, distrusese un T-34 cu ajutorul unei legături de grenade și a unei mine magnetice; la fel cum nu spuse că n-are decît 19 ani, că nimicirea tancurilor e singurul lucru pe care a învățat să-l facă și că, dacă mîine s-ar termina războiul ar rămîne pe drumuri, necunoscînd altă meserie.

— Încă odată, *Gruppenführer*, păziți-vă de trăgătorii sovietici de elită! strigă, răutăcios, căpitanul în urma lui Eicke ce se îndepărta urmat de escorta lui de călăi. Ucid tot ce le pică în cătare. Ieri, în sectorul vecin, au ras un maior.

În patru labe, Eicke se tîrî pînă la primele lăcașuri de tragere. Tirul se ințețea. *Oberscharführerul* Wilmer are jumătate de față smulsă de o schijă; *Scharführerul* Dwinger se prăbușește cu o gaură între ochi, exact sub viziera căștii; un infanterist își privește piciorul amputat ca de un bisturiu și nu pricepe ce s-a întîmplat de fapt, de durut nu-l doare, dar sîngele țîșnește din ciotul rămas ca dintr-o conductă spartă.

— Isuse! exclamă, involuntar Eicke.

Călăul evreilor de la Dachau cere acum protecția și sprijinul unui evreu. Fără o privire pentru muribund, Eicke sare peste corpul lui; la ce mai poate sluji un soldat care nu mai are decît un picior? Viscolul venit din stepele Kazahstanului îi va servi drept linţoliu. Eicke se trîntește lîngă servanții unei mitraliere. Ochitorul e un subofițer care se uită îngrijorat la petlițele argintii ale SS-istului.

— Băgați de seamă, ieri i-au făcut de petrecanie unui general care n-a avut altă treabă decît să inspecteze pozițiiile.

Încercat de un sentiment cu totul nou pentru el—acela al fricii—Eicke se strecură pînă în adăpostul unui tînăr locotenent, cu față de moșneag.

— *Gruppenführer*, de mai bine de opt zile n-am mai pus nimic cald în gură. Ăia de la aprovizionare își bat joc de noi!

— De opt zile nimic cald? Dar unde-s bucătăriile voastre de campanie?

— Bucătării de campanie!... locotenentul avu un rîs amar. Care bucătării? Cînd se milostivește de noi Dumnezeu, mai izbutim să ucidem cîte o cioară sau vreun rozător... așa ne ținem zilele...

— Gratwohl! strigă Eicke unuia din însoțitorii săi, să fie spînzurat ofițerul cu aprovizionarea de la divizie! O să pun ordine și-n chestiunea asta a hranei!

— Dom' locotenent, se aude glasul unui pîndar, Ivan atacă în forță!

Instantaneu, locotenentul își îndeasă casca pe cap, înhață o pușcă-mitralieră și, din fugă, își pregătește grenadele. Atacul este oprit,

dar Eicke a rămas cu gura căscată: nu-și imaginase niciodată războiul sub acest aspect. După cîtva timp, locotenentul revine în adăpost și se lasă să cadă pe o ladă de muniții, desfăcînd, direct pe pămînt, schița sectorului.

— Poți rezista pe poziție, locotenente?

— Nu știu, *Obergruppenführer*, războiul e pierdut, dar nu voi depune armele decît atunci cînd mi se va ordona.

— Te-aș putea pune la zid, locotenente, pentru defetism! răcni Eicke. Războiul nu-i pierdut, bagă-ți asta bine-n cap!

— Oh, oftă tînărul locotenent, cu un zîmbet de indiferentă resemnare în colțul gurii, *Führerul* a declarat că vom lupta împotriva unor subdezvoltați, dar pînă acum n-am văzut decît specialiști de prima clasă. *Führerul* i-a subestimat pe ruși și, repet, războiul e pierdut!

Trei focuri de pistol plesniră sec și tînărul cu față de moșneag se prăbuși la picioarele lui Eicke. Inspecția continuă la Regimentul 9 Tancuri.

— Unde-s bucătăriile voastre de campanie? întrebă Eicke. Un război nu se poate face fără bucătării de campanie!

Sergentul-major chestionat îi explică, răbdător, că bucătării de campanie nu mai există de multișor, dar că au organizat niște comandouri de aprovizionare care întind ambuscade coloanelor Intendenței, omoară un cal sau doi și-n felul ăsta tocănița-i asigurată.

— Uneori, scoatem ficatul vreunui cadavru mai proaspăt, să știți că nu-i rău la gust!

SS-istul simți că i se întoarce stomacul pe dos și din acea clipă nu mai întrebă de bucătăriile de campanie. Soldații de la Stalingrad deveniseră canibali...

— De ce nu atacați? zbieră el la un bătrîn maior, comandant de batalion, vizibil la capătul puterilor.

— În ce direcție să mai atac? țipă, la rîndu-i, maiorul. Rușii sînt peste tot! Batalionul meu abia dacă are efectivul unei companii!

— Voi, ăștia din *Wehrmacht*, sînteți cu toții niște sabotori! răcnește Eicke, scuipînd de turbare.

Maiorul este legat de un copac și împușcat pe loc. Un ofițer de geniu a aruncat în aer depozitul său de materiale pentru că siberienii erau pe punctul de a-l împresura. E executat imediat ca sabotor. Și astfel,

vînătoarea continuă. Colonelul Jenck, comandantul Regimentului 9 Infanterie a părăsit pozițiile samavolnic. E spînzurat de aripile unei mori de vînt. Un lazaret de campanie și-a găsit adăpost într-o pivniță. La nimereală, sînt smulse pansamentele a 200 de răniți, 197 din ei n-au nici pe dracu', sînt „învîrtiții" de la trenurile regimentare și divizionare, ofițeri în majoritatea lor. Lichidați fără discuții, cei vinovați de tîlhărie sînt puși în ștreang, chiar și femeile din serviciile auxiliare.

Un vînt de demență sanguină suflă peste imensul cazan al Stalingradului.

Generalul de brigadă Blome, de la vînătorii de munte mărturisește că a dosit nițică benzină pentru mașina sa; e stropit cu benzină și arde ca o torță. În gara Zarița niște copii cerșesc pîine: ordin să fie uciși cu patul armei. În urmă cu trei zile, preotul militar Roske, de la Divizia 44 Infanterie, a ținut predică despre Isus din Nazaret. Isus, un jidan! Nazaret, un bastion al iudeo-masoneriei! Denunțat, sărmanul preot a fost spînzurat de picioare și înjunghiat ca la abator. Cadavrul lui, cu crucea spînzurînd de un șnur violet, s-a legănat vreme îndelungată, folosind drept stîlp indicator: „Cînd ajungi la locul unde atîrnă popa, o iei la dreapta și-o ții tot așa."

Pretutindeni unde apărea Eicke, apărea și Moartea.

Un maior infanterist, ca să salveze ce se mai putea salva din batalionul său, pulverizat de ofensiva sovietică, a ordonat, pe propria-i răspundere, retragerea. După cîteva zile amputat de ambele picioare, a fost evacuat cu avionul din Stalingrad. În urma telegramei expediate de Eicke, maiorul a fost smuls din spital, transportat la închisoarea militară Torgau și executat legat de brancardă.

Hitler a aprobat întru totul raportul emisarului său și a discutat cu el despre Armata a VI-a, sorbind din paharul cu lapte. *Führerul* ignora alcoolul și ducea un trai spartan.

Departe, departe de tot, la Stalingrad, o armată întreagă era pe punctul de a fi nimicită.

Pagină intenționat goală

Dumnezeu l-a trimis pe Adolf Hitler ca acesta să poată ajuta poporul german să pună ordine în Europa.

August-Wilhelm, prinț de Prusia,
cu prilejul unui banchet dat de asociația ofițerilor.
16 iunie 1936.

Ce ți-e și cu generalii ăștia!

La 20 decembrie, în timpul unui viscol îngrozitor, soldații Blatt și Wenck au fost trimiși la Gumrak după proviziile batalionului; la acea dată, porția zilnică a unui combatant era de 100 grame pîine, 100 grame magiun și un sfert de litru de supă chioară făcută din oase fierte și răsfierte de cal.

În vîrstă de optsprezece ani, soldatul Wenck era în permanență flămînd și nu izbutea nicicînd să-și ostoiască nevoia de mîncare. Pînă nu demult, schimba rația de țigări pe pîine, dar trocul acesta devenise imposibil în ultima vreme; aici, la Stalingrad, nimeni nu mai era dispus să-și vîndă pîinea, iar țigări nu se mai distribuiau oricum.

După o îndelungă așteptare, cei doi primiră 225 de pîini.

— Sînt 225 la număr socoteala e exactă, vezi cum le păzești, spuse Blatt încredințînd lui Wenck prețioasa încărcătură.

Le-au trebuit opt ceasuri ca să ajungă îndărăt, la batalion. Sleite de nemîncare, mîrțoagele care trăgeau sania se împiedicau la tot pasul. Cînd se crăpa de ziuă, au ajuns și ei la Zarița.

Majurul batalionului se grăbi să preia alimentele și să facă inventarul, dar nu găsi decît 224 de pîini în loc de 225. Cei doi negară cu îndărătnicie să-și fi însușit pîinișoara, și nici la percheziția corporală nu fu descoperit nimic; în schimb, înfășurată în halatul de camuflaj al lui Wenck și bine dosită în lada de sub capră, ladă a cărei cheie o poseda Wenck, majurul dădu de pîinea buclucașă.

Tribunalul Militar își ținea ședințele într-un beci. Disperat, puștiul compăru în fața judecătorilor săi. Fapta comisă motiva pe de-a-ntregul o condamnare, conform instrucțiunilor generalului von Paulus din 9 decembrie 1942.

— De ce ai furat pîinea? întrebă președintele, fără ca măcar să-l privească pe băiețandrul costeliv care plutea pur și simplu în uniforma devenită prea largă, pentru trupu-i descărnat.

— Mi-era foame. Nu mai mîncasem de trei zile și-mi era atît de foame.

— Tuturor ni-e foame aici, la Stalingrad, dar ăsta nu-i un motiv să furăm pîine.

Deliberarea a fost scurtă: infanteristul Wenck se făcea vinovat de încălcarea ordinului din 9 decembrie care stipula: „Jefuitorii vor fi executați pe loc.” Soldatul Wenck nu era însă un jefuitor, nu era decît un puștan de optsprezece ani, îngrozitor de flămînd, flancat de doi jandarmi vizibil mai bine hrăniți decît el, un puștan care nu-și imagina că va plăti o bucată de pîine cu bunul său cel mai de preț: viața. O pîine în valoare de 35 de pfenigi. Completul se ridică în picioare. Urma sentința. „În numele poporului german, soldatul Paul Wenck, vinovat de a fi furat din hrana Wehrmachtului, este condamnat la moarte.”

Cîteva clipe în beciul abia luminat, domni tăcerea, apoi, băiatul începu să urle, să implore, să geamă: un pat de pușcă peste ceafă puse capăt rugilor sale. A doua zi, fu tîrît pînă la buza unui șanț și executat. Din sumarul pluton de execuție făcea parte și camaradul său, Blatt. Și, întrucît pămîntul era tare ca piatra, cadavrul rămase acoperit doar cu două-trei lopeți de zăpadă. Pentru a nu se risipi muniția, se hotărî ca începînd cu 25 decembrie, jefuitorii să nu mai fie împușcați, ci spînzurați.

Ne adunasem la o partidă de cărți—cărțile Bătrînului, vechi și soioase, dar nemăsluite pentru că, toată lumea o știe, Bătrînul n-ar trișa pentru nimic în lume—și, ca niciodată, Porta și Legionarul pierdeau și izmenele de pe ei, în vreme ce Micuțul cîștiga din gros, iar beciul în care ne adăpostisem se cutremura sub focul artileriei grele. Ei i se adăugau și *katiușele* care tunau, fără întrerupere, de cînd se crăpase de ziuă.

— Să ai asemenea baftă și să nu te poți concentra asupra cărții de jucat din pricina ăstora care nu se mai opresc din tras! turba Micuțul.

— Ați auzit noutatea? făcu pe neașteptate Heide. Au executat un general-maior care a vrut s-o șteargă cu gașca lui, cu tot. Evident, cretinul a dat peste un filtru! A fost cea mai mișto execuție din cîte am văzut în ultima vreme: popă cu biblia-n mînă, toboșar, un *Oberstleutnant* cu sabie ca să comande plutonul, circul de pe lume!

— Pe mine, interveni Gregor, zău dacă generalii mă mai impresionează. Am văzut cu duiumul cînd am fost șoferul *Generalfeldmarschallului* von Kluge! Da' nu-mi plăcea atmosfera de-acolo: prea se conspira tot timpul. Visau la atentate asupra lui Hitler și-și împărțeau întruna posturile ministeriale. Mai, mai să-mi ofere și mie unul!

— Și nu i-ai denunțat SD-ului? întrebă Heide, încruntîndu-se.

— Doar nu eram nebun! Să-i denunț! Păi președintele Tribunalului Militar nu era și el tot general? Însemna să-mi pun singur lațul de gît!

— Așa e, întări Porta. Lațul de gît sau capul de butuc. Cunosc și eu cîte ceva despre diversele comploturi și, tocmai d-aia, prefer să mă ocup de cămătărie. Cînd un amărît de răcan se bagă acolo unde nu-i fierbe oala, poate fi sigur c-o încasează.

— Ce lași puteți fi! exclamă, dezgustat, fanaticul Heide.

— Ai descoperit-o abia acum? rînji Porta. Mie unuia nu mi-au trebuit decît două zile de mărșăluială sub steagurile încununate de glorie și onoare ale lui Adolf ca să-mi dau seama că stejarul lui Wotan e scorburos rău de tot!

— Bun, și ce ți s-a întîmplat la von Kluge? întrebă, nerăbdător, Bătrînul.

— Deci, complotau cît îi ziulica de mare, visînd asasinarea lui Adolf și-a găștii sale, de la glontele de revolver, la bomba pusă sub tîrtiță. Ba mai era acolo un țîcnit, unu von Boselager, locotenent-colonel de cavalerie, care propunea să se năpustească asupra ui Hitler ca la șarjă, cu sabia afară, în fruntea regimentului pe care-l comanda. În capul lui, singura dificultate era transportul, pe șest, a 3000 de motoare pe bază de ovăz din România, unde era dizlocată unitatea lui, pînă-n Prusia Orientală, la *Wolfschanze*. O aiureală! Oricît de expert ai fi în materie de camuflaj, cum dracu' să transporți 3000 de gloabe pe sub nasul uneia din cele mai bune poliții secrete din lume? Ca atare generalul

meu a avut bunul simț să declare că nici nu vrea să audă de așa ceva, că preferă să-i rămînă fidel lui Adolf și că domnii conjurați să nu conteze pe el, deși secretul îl va păstra. Și-a dat chiar cuvîntul că nu va sufla o vorbă, da' după cîteva zile era s-o încurce rău de tot. Dacă aș fi bănuit ce-o să se întîmple, mă dădeam bolnav. Ce s-a întîmplat? Păi uite, generalul și cu mine goneam în ziua respectivă pe șoseaua Kievului, una din marile nereușite ale prietenului I.V. Habar n-au rusnacii cum se construiește o autostradă ca lumea! Cunoașteți drumul? Cu puțin înainte de Diubendiev e un viraj mortal. Virajul „oase frînte" cum îi spun localnicii. Asta-i și una din distracțiile lor: duminicile, se așază pe marginea șanțului și așteaptă. Nu există să rămînă dezamăgiți. Pînă la venirea noastră, a turiștilor germani, o groază de politruci, de-ai lor și-au frînt acolo gîtul!

În acea zi, *Generalfeldmarschallul* meu parcă avea ardei iute-n fund; tot timpul bătea cu bastonul în geamul despărțitor să-i dau bice. De unde era să știu că, după ce apucase să promită pe cuvînt de onoare, acum căuta accidentul. De viața mea nici că-i păsa! Deci, intru în viraj cu 160 la oră. Mă credeți sau ba, dar ticălosul rîdea cu hohote. O secundă mai tîrziu, mîndrețea noastră de 8 cilindri era o grămadă de fiare răsucite. M-am trezit la spital în ghips pînă la urechi, îngrijit de o veritabilă splendoare, dar ce folos! Două luni mai tîrziu, am ieșit și m-am prezentat la Statul Major de unde însă mi s-a ordonat să dispar imediat. Ștabul meu era, pesemne, zidit în continuare în ipsos, cel puțin așa speram. Atunci, m-a luat la el *Generaloberst* Lindemann, mare specialist în execuții. M-a încolțit în uniformă de parașutist, aveam și emblemă pe piept. Un sergent, care-l cunoscuse bine pe Lindemann, mi-a povestit următoarea chestie: în '36, cînd a avut loc marea paradă a noii armate germane, generalul s-a pus pe lăcrimat în momentul în care și-a făcut apariția corpul de parașutiști. Se gîndea la toți morții de la Verdun și de pe Somme pe care-i știuse din războiul ălălalt, și-și închipuia că învinseseră și defilau acum în uniformele lor cenușii! Ce ți-e și cu generalii ăștia! Cum dracu' să-i înțelegi?

— Și eu am fost odată la Cartierul General, afirmă Micuțul, lăsîndu-ne pe toți cu gura căscată.

— Poate ai să pretinzi că erai chiar șef de Stat Major? izbucni Porta în rîs.

— Poate vrei tu o carabă peste bot? Cînd spun că am fost la Statul Major, e că am fost! Ca ordonanță a generalului de cavalerie Knochenhauer. Acum e mort, s-a sinucis. Dar băiat bun și curajos, mi-a salvat viața. Pe vremea aia slujeam la Regimentul 15 Blindate, la Sagan. Într-o bună zi, cad de pe tanc și rămîn agățat de șenilă, care-mi prinde piciorul și-mi face talpa cizmei harcea-parcea. A doua zi, mă duc la doctor și-i raportez că am piciorul rupt. Doctorul ăla nu-i putea suferi pe soldații bolnavi; se spunea chiar că lăsase doi tipi să dea ortul popii. Primul zicea că are difterie, dar medicul dracului a zis că face pe nebunul și i-a prescris ulei de ricin. După trei zile tipul a declarat că s-a vindecat și că nu-l mai dor gîlcile, dar fiind grozav de încăpățînat, a revenit în cazarmă și a crăpat, a doua zi, la înviorarea de dimineață. Cel de-al doilea, a fost un tîmpit care s-a prezentat luni de dimineață la infirmerie, pretinzînd că are o febră de poți prăji o omletă pe bucile lui. Mare dobitoc, cine nu se simte rău luni de dimineață? Cred că și Rockefeller, cît o fi el de miliardar, nu? Deci, deșteptu' ăla a declarat că are apendicită. Sanitarul i-a înfipt trei termometre, unul în gură, altul la subțioară și cel de-al treilea în găoază, dar nenorocitul avea într-adevăr 40°! Pe doctor l-au apucat năbădăile: „Spune, ticălosule, cîtă cretă ai înghițit?" a început el să urle și, fiindcă răcanul o ținea pe-a lui, cum că-l doare rău de tot, l-a amenințat că-l trimite urgent la Tribunalul Militar ca simulant. O fi fost sau nu simulant, da' ceva i-a crăpat în burtă și tipul i-a dat doctorului cu tifla, murind în văzul tuturor.

Sanitarul de la infanterie m-a povățuit să nu mă duc la furnizorul crematoriului, ba mi-a propus chiar să mă badijoneze cu iod și să-mi dea un concediu de trei zile, serviciu interior cu scutire de instrucție și cu dreptul de a mai cere încă două, dar mă durea atît de tare, și piciorul căpătase niște culori atît de ciudate, încît am zis că-i mai bine să mă vadă, totuși, măcelarul ăla. Dracu' m-a pus! Dac-aș fi putut bănui ce-o să urmeze, nu mi-aș fi arătat niciodată mutra! În aceeași seară, eram la carceră. Noroc că plantonul de pe coridor era un prieten, din același regiment cu mine, și-mi pasa pîinea rămasă de la supliment. După ce m-au scos de la carceră, am avut bafta să fiu dat la bucătărie, de corvoadă la cartofi. Cu așa pedeapsă scapi și de trei războaie mondiale! Din nefericire, piciorul a început să se dezumfle și mă lua groaza la gîndul, că în ziua cînd mă voi prezenta în fața Tribunalului Militar,

n-o să am ce să arăt. Așa s-a și întîmplat! Am fost expediat la Torgau, direct în aripa albastră a lui Gustav-cel-de-Fier. Dar, în ziua în care, după socotelile mele, urma să fiu pus la zid, Gustav a apărut în celulă și mi-a spus să-mi iau bulendrele. Am fost escortat pînă la generalul Knochenhauer, comandantul Corpului de armată. M-a primit, tolănit în spatele biroului și a început să mă fixeze de-mi venea să intru în pămînt.

— Tu ești, vasăzică, tipul care-și închipuie că poate duce de nas armata? Pretinzi și acum că te-a durut rău piciorul sau mărturisești, cinstit, că era o scorneală?

I-am repetat că piciorul mi-a fost pe jumătate zdrobit.

— Ești cel mai căpățînos tip din cîți am întîlnit și, pentru că vrei s-o faci pe șmecherul, te vor trimite la radiografie. Asta, numai și numai ca să-ți dovedesc că n-ai nici pe dracu'. După care, vei fi împușcat.

M-am dus, așadar, la radiolog care, deși medic-șef, era foarte drăguț. Mi-a făcut poza, am fost băgat la loc în celulă, dar după cîteva zile a apărut un gagiu care mi-a strigat: „Ești liber, peste o oră te prezinți la comandantul Corpului de armată în ținută de campanie!"

M-am prezentat la companie, unde majurul m-a inspectat de sus pînă jos, apoi la regiment, la brigadă pe urmă la divizie unde șeful de Stat Major, colonelul Badensky m-a cercetat pe toate cusăturile. Cu ocazia asta a descoperit că n-am cusut pe veston pănglicuța de trăgător de elită și că ciorapii cu care-s încălțat sînt tip SS, cu două dungi albe sus, în vreme ce în *Wehrmacht* se purtau trei dungi. Galop la magazie după ciorapi cu trei dungi. De acolo, tot în galop, la Corpul de armată unde m-a luat în primire generalul Lubke, care, bineînțeles, n-a fost de acord cu nimic din ținuta mea, dar era prea tîrziu ca ceva să mai poată fi schimbat. M-am prezentat, deci, generalului Knochenhauer cu o pocnitură de cizme de-a răsunat tot Corpul X armată! Și cine credeți c-a apărut în ușă! Drăguțul de medic-șef cu portretele ciolanelor mele, declarînd că am avut într-adevăr o fractură și că nu-s un simulant. Animalul de doctor ce mă deferise Tribunalului Militar era, de acum, în drum spre frontul de Est, cu o admonestare scrisă în buzunarul de la piept. Generalul Knochenhauer m-a luat ca ordonanță personală și gardă de corp și mi-a dat doi răcani pentru munca de jos. Uite așa, mi-a salvat viața!

— Ați remarcat, se porni Porta să filozofeze, că marile schimbări apar la ofițeri, imediat ce-au depășit gradul de maior? Întîi, li se lăbărțează mutra ca o pereche de chiloți numărul 38 întinși pe un cur calibru 46. Încep să ciulească urechile precum un globan furios. Cînd din colonel e făcut general de brigadă și capătă lampasul roșu, devine și mai diferit. Nici mă-sa nu l-ar recunoaște! Ochii nu-i mai sînt ochi, ci raze X, și te expediază la zid la fel de ușor cum ar hali o savarină. Aș putea paria că și pe budă se așază altfel decît mai înainte. Cînd ajunge general de divizie...

În acea clipă răsună un strigăt, transmis din om în om:

— Alarmă! Alarmă! Ivan atacă!

Dorești versiunea completă?
Trimite-mi un mesaj la:
blu.duaine@protonmail.com

Menționează **TITLUL** și **FORMATUL** dorit
(pdf / epub / mobi / azw3)

După ce primești răspuns,
folosește linkul de mai jos.

**Formatele electronice dorite
vor avea coduri unice de identificare
inserate în metadata.**

APRECIEZ SUPORTUL TĂU!

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Sinuciderea generalilor

Execuția